DÜŞGÖRENLER GEZEGENİ

ŞAHESER ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

DÜŞGÖRENLER GEZEGENİ

ŞAHESER
ÇOCUK KİTAPLARI
DİZİSİ

ŞAHESER
ÇOCUK KİTAPLARI
DİZİSİ

DÜŞGÖRENLER GEZEGENİ

Yazan : John Mac Donald
Çeviren : Suna Asımgil
•
Kapak resmi : Arslan Şükür
İç resimler : Sunder Dağ
Yayınlayan :
ÜLKÜ Basım, Yayın, Ticaret A. Ş.
Cağaloğlu Yokuşu, Narlıbahçe Sokağı, No. 11-13 — İstanbul. Telefon : 27 51 34
•
Dağıtım :
OCAK Kitap Dağıtım ve Ticaret Kollektif Şirketi
Cağaloğlu Yokuşu, Narlıbahce Sokağı, No. 11-13 — İstanbul. Telefon : 28 55 17 - 22 52 86
•
Dizgi, baskı :
ÜLKÜ Basım, Yayın, Ticaret A. Ş. İstanbul, 1981
•

BU DİZİDE ÇIKAN KİTAPLAR

•

Şişedeki Cin
Hırsız Peşinde
Ergenekon Destanı
Altın Böcek
Prens İle Dilenci Çocuk
Yeraltındaki Mağara
Ejder Kanı

Uzayda İlk Çocuklar
Zorro'nun Tuzağı
Tılsımlı Dağın Masalları
Uçan Daireler
Ormanda Bir Serüven
Altın Saçlı Kız
Kara Lâle
Buz Çağı Avcıları
Küçük Kahramanlar
Peter Pan
Kaybolan Çocuk
Geleceğe Yolculuk
Tahta At
Mavi Kuş
Görünmeyen Adam
Yamyamlar Arasında
Düşgörenler Gezeğeni
Donovan'ın Beyni

— I —

KURŞUNÎ otomobil karanlığı delercesine güneye doğru yol alıyordu. New Mexico geceleri serin oluyordu ama, gündüzün hava bunaltıcıydı genellikle.

Bard Lane hem kafaca, hem bedenen yorgundu. Karanlık yolda arabayı hızla sürerken gözleri sık sık kapanacak gibi oluyor, kendini zorla topluyordu.

Uzakta ıssız bir kasabanın ışıkları görününce, Bard hızı yavaş yavaş azalttı. Önündeki trafik lambası yeşilden kırmızıya dönünce durup beklemeye koyuldu. Sokak lambalarının ışığı arabanın içini de az-çok aydınlatmıştı. Bard döndü, arka kanepede uyumakta olan kıza baktı. Çocuk gibi uyuyordu, gencecikti; çaresiz bir görünüşü vardı ama, Bard Lane, arkadaşı Sharan Inly'nin gerçekte bunun tam tersi olduğunu pek iyi biliyordu.

Kentin güney varoşlarına doğru, gözkapakları gene ağırlaşmaya başladı; silkelenip uykuyu üzerinden atmaya çabaladı, oyalanmak için uzanıp radyonun düğmesini çevirdi. Spiker haberleri okuyordu.

«Bugün, uluslararası ilişkiler yönünden oldukça sakin bir gün. Paris Konferansı devam ediyor. Tüm Asya ülkelerini temsil eden delege uçakla Moskova'ya döndü. Her uyduya belli bir yörünge çizilmesi, uyduların olur olmaz her yere inmemesine ilişkin Sibirya Antlaşması'nı daha yakından inceledikten sonra, gene buraya gelecek. Güney Afrika Birliği, Ay'daki üsleriyle ilgili iddialarında ayak diretiyor. Bir aydır üsten haber alamadıklarını, büyük olasılıkla keşif heyetindekilerin ölmüş olduklarını ileri sürüyorlar. Yarın acı bir olayın yıldönümü: Mars'a gidip de geri dönemeyen ilk insanlı roketin anısına bütün dünyada altmış dakikalık bir saygı duruşu yapılacak.

«Şimdi de kent haberlerini okuyoruz. Bliss Bailey adında bir vapur kaptanı, her zamanki şehir içi seferini yapacağına, vapurun dümenini açık denize kırdı, yolcularla birlikte Bermuda'ya doğru açıldı. Polis bugün kaptanı yakalayarak kente geri getirdi. Olay gecesi güverteden denize atlayan sarışın kadının kim olduğu hâlâ anlaşılamadı. Kaptan Bailey'e bu garip davranışının nedeni sorulduğunda: «Birden aklıma öyle esiverdi.» diye karşılık verdi.

«Gazeteler bugün Temsilciler Meclisi Sözcüsü Wally Blime'a dün yaptıklarından dolayı ateş püskürüyor. Bilindiği gibi, Blime dün bezelye atan oyuncak bir tüfekle sağa sola ateş etmişti. Basın organları, Blime'ı kınayarak, böyle yüksek mevkideki birine bu denli çocukça bir davranışı yakıştıramadıklarım ileri sürüyorlar. Blime ise, kendini şöyle savunuyor: «Bir şey bana öyle yapmamı öğütledi sanki.» Dinleyicilerimizin içinde kimileri Blime'ın bundan iki yıl önce de buna benzer bir olaya yol açtığını, New York'un ana caddelerinden birinde tam on dört evin camını kırdığını hatırlayacaklardır. Polis kendisini tutukladığında, Blime o zaman da buna benzer sözlerle kendini savunmak istemişti.

«TV'nin gözde sanatçılarından Larry Roy, kalmakta olduğu otelin kırk birinci katından kendisini aşağıya atarak öldü.

«Geçen salı günü altı kiracısını uyurken öldüren Jersey'li pansiyoncu kadın Martha Needis hâlâ yakalanamadı.

«Brandt Reilly davası devam ediyor. Hatırlanacağı üzere, gönüllü bir er olan Brandt Reilly, bundan on gün önce bir uçaksavarı rasgele ateşleyerek on altı kişinin ölümüne, yirmi bir kişinin de yaralanmasına yol açmıştı...»

Bard Lane homurdana homurdana radyonun düğmesini kapadı.

Sharan Inly, uyanarak: «Soğuk bir bira olsa da, içsek.» diye mırıldandı.

Bard: «Seni uyandırdım galiba, kusura bakma.» dedi.

— «Sen değil, spikerin sesi uyandırdı beni. Uykularıma girdi âdeta. Onu dinledikçe, ne denli bozuk, sağlıksız bir çağda yaşadığımızı düşündüm durdum, Bard.»

— «Her olayı mesleğin açısından ele alıyorsun, değil mi, Sharan? Ruh hekimi olduğunu bir an bile aklından çıkarmıyorsun.»

Sharan, gözlerini Bard'a dikerek: «Biliyor musun, Bard?» dedi. «Nedense psikiatriye karşı tuhaf bir çekingenliğin vardır öteden beri. Bu konudan söz ederken de sesinde her zaman hafif bir acılık seziliyor. Neden?»

— «Tutumumun nedenini açıklamaya kalkışırsam, iş tartışmaya dökülür. İyisi mi, hiç söz etmeyelim bundan. Şurada bira satan bir yer var galiba.»

Bard Sharan'ı bir masaya oturttuktan sonra, gidip iki bira ısmarİadı. Sonra gene genç kızın yanına döndü.

Sharan: «Vaktimiz var mı, Bard?» diye sordu. «Yetişebilir miyiz, dersin?»

— «Rahat rahat yetişiriz. Hatta yarım saat daha bile oyalanabiliriz burada. Konferansın başlamasına daha dünya kadar vakit var.»

— «Arabayı biraz da ben kullanayım istersen?»

— «Sağol, istemez. Boş boşuna oturmaktansa, bir şeyle uğraşmak daha iyi oluyor.»

Sharan, Bard'ın iri, esmer elini sevgiyle okşadı. «Kendini bu kadar yorma.» dedi.

Arkadan vuran ışık genç kızın saçlarını ışıldatıyordu. Çok güzel, aynı zamanda da zeki bir kızdı. Bardla çok yakın arkadaştılar ama, aralarında başka bir şey yoktu. Birbirlerine büyük saygıları vardı. Birlikte çalışmak onları birbirlerine daha da yaklaştırmıştı. Sharan Inly doktordu; görevi Bard'ın yönetmekte olduğu uzay gemisi projesinde çalışan personelin ruh durumlarını günü gününe denetlemekti.

Sharan, sıkıntılı sıkıntılı: «Sanırım, General'den epey laf işiteceğiz.» dedi.

Bard: «Keşke yalnız laf işitmekle kalsak.» diye karşılık verdi.

Sharan bardağındaki birayı içti, şişeyi alıp bardağa yeniden bira doldurdu. «Şu tartışmaya gelince,» dedi, «istersen, hemen şimdi yapabiliriz.»

— «İlle de mesleğini yerin dibine batırayım mı istiyorsun yani, Doktor lnly?»

Sharan: «Neden olmasın?» diye karşılık verdi. «Söyleyeceklerine gereken karşılıkları verir, o dar kafanın içini aydınlatırım hiç değilse.»

— «Öyle olsun. Ben ruhbilimden anlamam anlamasına ama, kendim de bir bilim adamıyım. Bence, sizin o testlerinizin topu da palavradan başka bir şey değil. Bir dakika önce üzerinde test yapılıp sağlam çıkmış bir adam, hemen bir dakika sonra, beklenmedik bir gerilim karşısında olmadık şeyler yapabilir. Bunu sen de kaç kez gözünle gördün, değil mi? Ben gördüm böylelerini. Neden böyle oluyor? Bill Kornal'a olanları biliyorsun. Bütün testler yapıldı, sağlam çıktı. Sonra ansızın, sanki bir şey - evet, sanki yabancı bir şey - aklını başından alıverdi. İşte şimdi arabada kös kös oturuyor; tam dört aylık emek de boşa gitti.»

— «Şu eski görüşe mi döneceğiz yoksa gene, Bard? Şeytanın insanların ruhlarına egemen olup akıllarını çeldiği görüşüne mi?»

— «Belki de yapmamız gereken budur. Az önce radyo haberlerini duydun. İnsanları böyle olmadık davranışlara kışkırtan ne? Bu sorunun karşılığını siz hekimler verebiliyor musunuz? Hayır, değil mi? Belki çok

yararlı işler başarıyorsunuz ama, bilginizin eksik bir yanı var, bence. Bilimin daha keşfedememiş olduğu, bilinmeyen bir neden var insanları olmadık davranışlara sürükleyen. O neden bulununcaya kadar psikolojiye de, psikiatriye de kuşkulu bir gözle bakmamak elimde değil, Sharan.»

Hafif bir uğultu duyuldu: Bard başını kaldırıp yıldızlı gökyüzüne baktı. Bir jet geçiyordu. Işıkları yıldızlara karışıyor, arkasında uzanan altı alevden dil parıl parıl parlıyordu.

Rüzgâr Sharan'ın saçlarını uçuruyordu. Hafif bir sesle: «Mesleğime büyük saygım var ama, belki dediklerinde haklı olabilirsin.» dedi. «Ancak, sözünü ettiğin gibi bilinmeyen bir neden gerçekten varsa bile, bunu nasıl saptayabiliriz ki? Uyarmadan vuran, sonra da geldiği gibi kayboluveren bir şey nasıl bulunabilir?»

Bard, alaylı alaylı güldü: «Anlamayacak ne var, canım? dedi. «Şeytan giriyor ruhlarına!»

Sharan, ayağa kalkarak: «Öyleyse, şeytanlar şu son günlerde her zamankinden daha çok çalışıyor olmalılar.» diye karşılık verdi.

— «Gözle görülmez, elle tutulmaz şeytancıklar...»

Sharan: «Ama bir gün yakalanacaklar, göreceksin.» dedi.

— «Tam dört yıldır uğraşıp duruyorum ama, bir türlü ele geçiremedim onları.»

Otomobilin yanına ulaşmışlardı. Aralık duran arka pencereden doğru Bill Kornal'ın horultusu duyuluyordu.

Sharan: «Savaşını sürdürmelisin.» diye mırıldandı. «Dayanmalısın, kendini hiç bırakmamalısın.»

Bard anahtarını çıkarıp arabanın kapısını açtı. Sharan geçip yanına oturdu. Bard gaza bastı, araba hızla ileriye doğru atıldı.

— II —

GÖKYÜZÜNÜN doğusunda beliren hafif bir kurşunilik, toplantı odasını aydınlatıyordu. Bard Lane, Sharan Inly, üç kişi daha oturmuşlar, General Sachson'ı bekliyorlardı.

Proje üzerinde çalışanlardan biri olan Albay Powys gür, ak saçlı bir adamdı. Elindeki sarı, altı köşeli kalemi toplantı masasının üzerinde yuvarlayıp duruyordu. Kalemi öyle de bastırıyordu ki, masadan kulak tırmalayıcı sesler çıkıyordu.

General Sachson'ın yardımcısı Binbaşı Leeber bıyığının ucunu kemiriyordu.

Zayıf, çelimsiz kâtip de, önündeki kül tablasını bıkıp usanmadan döndürüyor, döndürüyordu.

Bard, Sharan'a göz attı. Genç kız gülümsedi.

Albay Powys: «General olanlara çok kızdı.» dedi.

Sessiz odada bu sözler, sakin bir göle atılan bir taş etkisi yaptı. Bu sözlerin ardında bir suçlama gizliydi.

Binbaşı Leeber kedi gibi esnedi. Sharan'a dönerek: «Bunca sorumluluk yüklenmek için oldukça gençsiniz, Doktor Inly.» dedi.

Sharan, nazik bir sesle: «Gereğinden genç miyim, demek istiyorsunuz?» diye sordu.

— «Sözü ağzıma tıkadınız, Doktor.»

Birden kapı ardına kadar açıldı; General Sachson, ufak, mavi gözlerinden ateşler saçarak, içeri daldı. Topuklarını yere vura vura yürüyordu. Kupkuru, kırış-kırış bir yüzü vardı. Ayakkabıları gıcır-gıcır boyalı, üniforması uzman bir terzinin elinden çıkmaydı.

Sharan Inly'den başka hepsi ayağa kalktılar. General Sachson masanın çevresini döndü, konuşmadan ötekilere teker teker baktı, sonra yerine oturdu. Eliyle ötekilere de oturmalarını işaret etti.

Sert sert: «Toplantı başlasın!» diye homurdandı. «Bu kez olsun adları doğru yaz bari, Çavuş.»

Çavuş: «Emredersiniz, komutanım!» diye karşılık verdi.

Sachson: «Zarar üzerindeki raporunuzu verin bakalım, Doktor Lane.» dedi.

Bard Lane anlatmaya başladı: «Kornal kontrol panolarının bulunduğu laboratuvarın kapısını kırarak içeri dalmış. Aşağı-yukarı on dakika kadar içeride kalmış. Adamson'ın hesapladığına göre, Kornal'ın verdiği zarar yüzünden, işimiz tam dört ay gecikecek.»

Sachson: «Anlaşılan, o kapıya gereken önemi vermemişsiniz.» dedi. «Önüne nöbetçi falan koymadığınıza göre...» Pek tatlı bir sesle konuşuyordu ama, belli ki aldatıcıydı bu.

Bard Lane: «İki nöbetçi vardı.» diye karşılık verdi. «Kornal eline geçirdiği bir demir çubukla ikisini de yere devirmiş. Birinin durumu iyice. Ama öteki ölüm tehlikesini hâlâ atlatamadı. Kafatası parçalanmış.»

— «Askerlikte parola kullanmanın hiç de çocukça bir tedbir olmadığı çoktandır saptanmıştır, Doktor Lane.»

Bard: «Komal istediği her saatta laboratuvara girip çıkma hakkına sahipti, efendim.» diye karşılık verdi, «Orada saatlarca çalışırdı.»

Bir sessizlik oldu. Sachson bile bile sessizliği uzatıyordu. Kâtip parmakları daktilonun üzerinde, hazır bekliyordu.

General Sachson mavi gözlerini bu kez Sharan Inly'ye dikti.

— «Anladığım kadarıyle, görevinizin gereği olarak, proje üzerinde çalışanların ruh durumlarıyle, sinir bozukluklarıyle uğraşmak sizin sorumluluğunuz, öyle değil mi,. Doktor Inly?» Sesinde yalancı bir nezaket seziliyordu. Bu tür projelerde kadın görevlilerin çalıştırılmasına karşı olduğu belliydi.

Sharan Inly'nin yüzü hafifçe kızardı. «Bill Kornal'ın projeyle ilgili her yere girip çıkmaya yetkisi vardı.» dedi. «Ayrıca, daha üç gün önce kendisine, herkese uyguladığımız testi uygulamıştık, General.»

— «Bence yanlışlık burada işte, Doktor Inly. Özel durumlarda herkese uyguladığınız testleri uygulamanız hata. Nasıl yapılıyor şu sözünü ettiğiniz test?»

— «Test uygulanacak olan kimse; yapay olarak uyutuluyor. Sonra kendisine işiyle ilgili birçok soru soruyoruz. Verdiği karşılıkları daha önceki testlerde söylemiş olduklarıyle karşılaştırıyoruz. Bir aykırılık, düşüncelerinde herhangi bir sapma görürsek, o zaman kendisine daha ayrıntılı, özel testler uyguluyoruz.»

General Sachson: «Bill Kornal'a bu sıradan testin uygulandığını kanıtlayacak durumdasınız, umarım?» dedi.

Sharan kıpkırmızı kesildi. «Bu dediğinizi bir soru mu saymalıyım, General?»

— «Özür dilerim, Doktor Inly. Açık sözlü bir adamım ben. Bundan önce de üzerine düzmece bir tarih atılmış raporlar gördüğüm oldu. Kısacası, bana öyle geliyor ki...»

Bard, sert bir sesle General'in sözünü kesti: «Doktor Inly'nin doğru söylediğine ben de tanıkım. Bu konuda herhangi bir kuşkunuz varsa, .yani.»

General'in çiğ mavi gözleri Bard Lane'e çevrildi. «Kime soru soruyorsam, doğrudan doğruya onun karşılık vermesini yeğ tutarım, Doktor Lane.» Sonra Sharan'a dönerek ekledi: «Neden bütün testler sıradan? Herkese özel testler uygulansa, daha iyi olmaz mı?»

Sharan: «Olur elbet, General.» diye karşılık verdi. «Yanımda çalışanların sayısı üç katına çıkarılırsa, bir de üzerinde test uygulanacak kimselere üç gün çalışmama izni verilebilirse, neden olmasın?»

— «Böylece kendinize koca bir imparatorluk kurmayı mı tasarlıyorsunuz, Doktor Inly?»

Sharan Inly'nin gözleri kısıldı. «Sorularınıza seve seve karşılık vermeye hazırım, General. Anlıyorum, Kornal'ın yaptığı çılgınlığı önceden sezinlemeliydim, demek istiyorsunuz. Nasıl, orasını Allah bilir ama, benden beklediğiniz buydu, değil mi? Peki, suçumu kabul ediyorum. Yalnız, şunu iyi bilin ki, görevimi ihmal etmiş değilim. Ayrıca, kendimi olduğumdan daha önemli göstermeye çabaladığım falan da yok.»

General Sachson, yazıcıya dönerek: «Bunu çıkar zabıttan, Çavuş!» diye gürledi.

Bard, sakin bir sesle: «Hayır, olduğu gibi kalsın, daha iyi.» diye lafa karıştı.

General Sachson başını önüne eğdi, küçük, esmer ellerine baktı. Sonra, içini çekerek: «Toplantı zabıtlarını yetersiz buluyorsanız, istediğiniz yere şikâyet edebilirsiniz.» dedi. «Ama bu toplantıları ben yönettiğim sürece, neyin yazılıp neyin yazılmayacağına ben karar veririm, anlaşıldı mı?»

Koltuğunda dikkat kesilmiş oturan Albay Powys: «-Evet, efendim!» diye atıldı.

General Sachson, yazıcıya döndü: «Bırak yazmayı, Çavuş. Bu son konuşulanlar kayda geçmeyecek, o kadar. Şunu belirtmeyi yerinde bulurum ki, mesleğimde bugüne kadar yabana atılmayacak başarılar kazanmış bir kimseyim. Başarımı neye borçluyum, biliyor musunuz? Yetkili olmadığım bir yerde üstüme hiç bir sorumluluk almamakta gösterdiğim titizliğe. Ama şimdi, bunca yıldır kaçınmış olduğum bir durumla karşı karşıya bulunuyorum. Evet, yetkili olmadığım bir konuda sorumluluk taşıyorum.

Benim gibi kıdemli bir subay için bir ölüm tuzağından farkı yok bunun. Durum hiç hoşuma gitmiyor. Size emir vermeye yetkili değilim, Doktor Lane. Ancak öneriler yapabiliyorum, o kadar. Sizin yaptığınız her hata, benim askeri alandaki ünümü örseliyor. Siz siviller, bunun ne demek olduğunu bilmezsiniz elbet. İşinize gelmedi mi, görevinizden ayrılır, başka bir patronun yanına girersiniz. Sonra da her şey unutulur gider. Bana gelince, ben hep aynı patrona hesap vermek zorundayım. Yanlış bir davranışta bulunursam, yerimden olur, Sibirya'ya kadar sürülebilirim.»

Bard: «Bu proje, bir tek adamın ününden daha önemli değil mi, sizce?» diye sordu.

Albay Powys bu soru karşısında öylesine afallamıştı ki, bir süre soluk alamadı.

General Sachson: «Hayaliniz pek geniş anlaşılan, Doktor Lane.» dedi. «Sizin şu ünlü Tempo Proje'niz için ne düşündüğümü açıklayayım, ister misiniz? Bundan önceki benzeri bütün projelerde ordu denetimi elinde tutuyordu. Sivil uzmanlar elbet vardı ama, bunlar işin yalnız teknik yönüyle ilgileniyorlar, gerektikçe danışmanlık yapıyorlardı. Ödeneklerimiz, orduya ayrılmış genel ödeneklerin bir parçasıydı. Ayrıca, şunu da eklemek isterim ki, bugüne kadar yönetmiş olduğum projelerin hepsi başarıyla tamamlandı.

«Bu projede ise, yönetici durumunda olan sizsiniz, Doktor Lane. Bütün yetki sizde. Sorumluluk ise benim üzerimde. İğrenç bir şey bu! Sangre de Cristo Dağları'ndaki gizli vadide ne işler çevirdiğinizden haberim bile yok. Çok iyi biliyorum ki, ordu işe el koysaydı, proje yerinde askerler sürekli nöbet tutsaydı, bu... evet, bu korkunç kaza olmazdı. Şimdi, sizden istediğim şu: Binbaşı. Leeber sizinle birlikte proje yerine gelecek. Orada olup bitenleri bana bir bir iletecek; projeyi geciktirebilecek ya da tehlikeye düşürebilecek ne görürse bana haber verecek.»

Bard Lane bu sözlerin ardındaki gözdağını sezinledi. «Peki, ya olmaz dersem?» diye sordu.

General Sachson: «Bunu ben de düşündüm, Doktor Lane.» diye karşılık verdi. «Ricamı kabul etmezseniz, Tempo Projesi ile ilgili tüm sorumluluklarımdan sıyrılmış olacağım. Bu da, sanırım, toplumda bir hayli kuşku uyanınasına yol açar. Daha şimdiden proje üzerinde türlü söylentiler dolaşıyor, bu iş için avuç dolusu para harcandığından yakınılıyor. Benim işi bırakmam, bütün bu söylentileri iyice körükleyecektir. Ondan sonrasını siz düşünün. Çünkü ilk işleri hem sizin hakkınızda, hem de proje üzerinde kovuşturma açmak olacaktır, bundan kuşkunuz olmasın.»

Bard Lane, tatlılıkla: «Peki, ya sonra?» diye sordu.

— «İşte o zaman, Washington'daki pek çok önemli, sözügeçer kişinin de benim gibi düşündüğünü göreceksiniz. Uzayın derinliklerine ulaşmanın bir tek yolu var. bence, bilgin dostum: Fiziksel itme gücü Öğelerinin geliştirilmesi. Sizin şu Einstein'cı uzay adamlarınıza, zaman ayarıyle uğraşan personelinize gelince: Hepsi düş görüyorlar. Hem de ne düş»

— «Madem bundan bu kadar eminsiniz, General'im, neden projenin yarıda bırakılmasını salık vermiyorsunuz ilgililere? »

General Sachson: «Çünkü bu benim sorumluluğuma girmez de ondan.» diye karşılık verdi. «Benim görevim, uzay gemimizin -Beatty Bir'in - yerden havalanmasını sağlamak. Havalandıktan sonra düşerse, beni ilgilendirmez. Kendiniz bilirsiniz, Doktor Lane: Ya Binbaşı Leeber'le işbirliği yapmayı kabul edersiniz, ya da projeyi büsbütün bırakırsınız.»

Bard Lane karşılık vermeden önce uzun uzun düşündü. Sonra: «İzin verirseniz, daha önceki uzay yolculuğu projelerine kısaca değinmek istiyorum, General'im.» dedi. «Tam yirmi beş yıldır, insanoğlu uzaya gitmeye çabalıyor ama, projelerin hepsi başarısızlıkla sonuçlandı. Bu başarısızlıkları üç ana bölümde toplayabiliriz: Bir: Teknik yetersizlik. İki: Casusluk ya da sabotaj. Üç: İnsan yaradılışındaki zayıf noktalar.

«Tempo Projesi'nde bu üç başarısızlık ihtimalini de önlemiş bulunuyoruz, General. Demin sizin de buyurduğunuz gibi, komuta hâlâ bende. Binbaşı Leeber'i proje alanına alırım ama, üç koşulum var: Adamlarımla teknik sorunlar, kuramlar üzerinde kesinlikle tartışmayacak; bu bir. Üniformasını çıkarıp bizim gibi sivil giysilerle dolaşacak; bu iki. Bütün yeni görevlilere uygulanan ruhsal testler ona da uygulanacak; bu da üç. Güvenlik bakımından, bu sonuncusu şart.»

Binbaşı Leeber kıpkırmızı kesilerek, gözlerini yere indirdi.

General Sachson: «Hiç düşündünüz mü, böyle kısıtlamalar koyacak durumda mısınız acaba gerçekten, Doktor Lane?» dedi.

Bard Lane dayatması gerektiğini biliyordu. Şimdi gevşek davranırsa, Binbaşı Leeber üsse yavaş yavaş adamlarını yerleştirecek, sonunda General Sachson tüm denetimi ele geçirip projeye el koyacaktı. İstekleri yerine getirilmezse General dediğini yapabilir, istifasını verebilirdi elbet. Ne var ki, bundan kaçınmak daha işine gelirdi. Çünkü böyle bir istifa, üstüne titrediği ününe leke sürebilirdi.

Bard Lane: «Binbaşı Leeber'i ancak bu koşullarla kabul edebilirim.» diye üsteledi.

General Sachson karşılık vermedi. Gözlerini Bard'a dikip tam on dakika baktı, durdu. Sonra, içini çekerek: «İsteklerinizin bir kısmını yerine getirmemek için bir neden göremiyorum.» diye karşılık verdi. «Yalnız, Leeber'e test uygulanmasına karşıyım. Adamlarımın hepsi güvenilir kişilerdir.»

Bard, nazik bir sesle: «Yüzbaşı Sangerson olayını size hatırlatmama gerek var mı, bilmem, General'im?» dedi.

General Sachson Bard'ın bu son sözlerini duymamazlıktan geldi. Leeber'e dönerek: «Tutukluyu içeri getirin, Binbaşı.» diye buyurdu.

Leeber toplantı odasının kapısını açarak, nöbetçiye yavaş sesle bir şeyler söyledi. Hemen ardından da Bill Kornal içeri getirildi.

Sharan Inly içini çekti. Kornal'ın yanına seğirterek, tutuklunun sol gözünün altındaki morluğu yokladı. Sonra General'e döndü. Kahverengi gözlerinden öfke fışkırıyordu.

— «Bu adam bir hastadır, General, tutuklu değil. Neden dövdünüz onu?»

Zavallı Kornal, zoraki sırıtarak: «Önemli bir şey değil, Doktor Inly.» dedi. «Beni durdurmak için üzerime atılan çocukcağızı suçlayacak durumda değilim.»

General Sachson: «Bu bölümü zabıttan çıkar!» diye gürledi. Sonra, Bill Kornal'a dönerek: «Otur şu sandalyeye, Kornal.» diye ekledi. Teknisyensin... ya da öyleydin, değil mi? »

Bard Lane: «Teknisyen de laf mı?» diye atıldı. «Kornal uzman bir fizikçidir; tam beş yıl Brookhaven'de çalışmıştır.»

General Sachson, soğuk soğuk Bard'a baktı. «Olabilir.» dedi. «Yalnız, beni boyuna hatırlatmak zorunda bırakmayın rica ederim, Doktor Lane: Kime sormuşsam, ondan karşılık bekliyorum.» Sonra, gene Kornal'a döndü: «Kırılabilir malzemeyi paramparça etmişsin. Devlet malını bile bile parçalamanın cezası nedir, biliyor musun?»

Bill Kornal: «Önemli olan bu değil.» diye karşılık verdi.

General Sachson gülümsedi. «Tuhaf bir karşılık doğrusu. Biraz açıklaşan iyi olur, sanırım.»

Kornal: «Yapmakta olduğumuz uzay gemisi düşünemeyeceğiniz kadar önemlidir benim için, General'im.» diye karşılık verdi. «Ömrümde hiç bu kadar sıkı, bu denli canla başla çalışmadım diyebilirim. Bu kadar mutlu da olmamıştım hiç. Ceza olarak beni kaynar zeytinyağının içine bile atsalar, umurumda değil.»

— «Tempo Projesi'ne karşı beslediğin sevgiyi açıklamak için acayip bir yol seçmişsin. Devlet malını neden kırıp döktüğünü de açıklayabilirsin belki bize?»

— «Bilmiyorum.»

General Sachson: «Panoları kırıp dökmek için kimden para aldığını açıklamak istemiyorsun galiba?» dedi.

— «Size de Bard'a... şey, Doktor Lane'e anlattıklarımı anlatabilirim ancak, General'im. Gece uyandım, sonra bir türlü uyku tutmadı. Giyinip dışarı çıktım. Birazcık temiz hava alıp, bir sigara içecektim. Dışarıya çıkmış, duruyordum ki, birden sigara düşüverdi elimden. Sanki biri elimi alıp, parmaklarımı açı-açıvermişti. Benliğim beynimin bir köşesine itilmiş gibiydi; oradan her şeyi görebiliyordum ama, hiç bir şey yapamıyordum.»

General Sachson, alay ederek: «İpnotize edilmiş olmayasın sakın?» diye sordu.

— «Bilmiyorum, efendim. Ama pek benzemiyordu. Aklım başımdaydı; yalnız, bir köşeye itilmiş gibiydi. Ancak böyle anlatabilirim bu duyguyu.»

— «Demek, aklın bir köşeye itilmiş olarak, orada duruyordun, öyle mi? Peki, devam et.»

— «Marangozların yeni bir bölme inşa ettikleri yere gittim. Yerde birtakım su boruları vardı. Kısa bir boru seçip aldım, kemerimin içine sakladım. Sonra doğruca laboratuvara yollandım; kapıdaki iki nöbetçiye doğru yürüdüm. Beni tanıyorlardı. Beni anlamaya çalışın; bütün bu süre içinde, vücudum beynimden buyruk almadan, kendi kendine hareket ediyordu sanki. Ayrıca, tuhaf bir duyguya da kapılmıştım: Kafamın içinde bir şey, Beatty I uzay gemisini yapmamızın doğru olmadığını söyler gibiydi bana. Kötü, çirkin bir şeydi bu yaptığımız. Bütün arkadaşlar, proje alanındakilerin tümü düşmanımdılar sanki... üstelik, onları aptal da buluyordum. Bilmem, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?»

General Sachson gözlerini Kornal'a dikmişti. «Sanırım, biraz daha açıklaman gerek.» dedi.

Kornal başını kaşıdı. «Tutun ki, bir gece Afrika kentlerinden birine gittiniz, General'im. Herkes uykudayken. Kendinizi çevrenizdeki yerlilerden çok daha akıllı, çok daha üstün bulursunuz, değil mi? Ama bir yandan da onları uyandırmaktan korkarsınız; çünkü üzerinize saldırabilirler. İşte böyle bir duyguydu benimki. Kemerimin içine sakladığım boruyu çıkarıp iki nöbetçiye kıyasıya vurmaya başladım. Yere düştüler. Hemen kapıdan içeriye daldım. İçeri girince, sanki oraya ilk kez ayak

basıyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Laboratuvar araçları, panolar, her şey yabancıydı bana. Pisti, çirkindi hepsi; tıpkı Beatty I uzay gemisi gibi. Yıkıp yok etmeli, kırmalıydım onları. Orada on dakika kadar kaldım, sonra beni yakaladılar. Yakalanır yakalanmaz kendime geldim, eski benliğime kavuştum. Laboratuvarın altını üstüne getirmiştim. Adamson laboratuvarın halini görünce, kendini tutamadı, ağladı. Evet, bir çocuk gibi ağladı. Aklıma, bedenime egemen olan şey neydi, bilemiyorum... şeytan gibi bir şeydi besbelli.»

Bard çabucak Sharan'a göz attı. Göz göze geldiler.

General Sachson gözlerini öyle açmıştı ki, kaşları neredeyse saçlarına değecekti. Yalancı bir şaşkınlıkla: «Demek, şeytan girdi içine, ha?» diye alay etti.

Kornal: «Bir şey ele geçirmişti beni.» diye karşılık verdi. «İçime girip bana egemen olmuştu. Elimden hiç bir şey gelmiyordu; yapabileceğim tek bir şey yoktu. Kendime gelip eski benliğime kavuştuktan sonra, kendimi öldürmek istedim. Ama yapamadım.»

General Sachson, Albay Powys'e döndü: «Bu gibi durumlarda ne ceza veriliyor?»

Powys: «Onu mahkemeye veremeyiz.» diye karşılık verdi. «Çünkü sır sayılan bir proje üzerinde çok şey biliyor. Üstelik, söz konusu proje daha tamamlanmamış durumda. Hatırlarsanız, McBride adında bir adam da, Gettysburg III uzay gemisi projesinde buna benzer bir olay çıkardıydı. Uzay gemisi fırlatılana kadar onu bir tımarhaneye kapadılar. Elbet gemi hedefine varamadı, Hawaiii yakınlarında yere çakıldı...»

General onun sözünü kesti: «Mars'a yapılan uzay yolculuklarının hikâyesini anlatın demedim size, Albay. McBride'a ne oldu, onu söyleyin hele?»

— «Gettysburg III uzay gemisi hapı yutunca, doktorlar MacBride'ın iyileştiğini, dolayısıyle artık mahkemeye çıkarılabileceğini açıkladılar. Gönüllü olduğu için, ona beş yıl ağır çalışma cezası verildi.»

General Sachson: «Teşekkür ederim, Albay, bu kadarı yeter.» dedi.

Bard, Kornal'a dönerek: «Bill, en iyisi gene proje alanına dönmen, bence.» dedi. «Bir denemek ister misin?»

Bill Kornal: «İstemek mi!» diye mırıldandı, «Hem de nasıl! Ne biçim çalışırım, bilsen! Adamson, dört ay kaybettik diyor. Kaybımızı hiç değilse üç aya indirebilirim.»

General Sachson, öfkeyle: «Aklınızı mı oynattınız yoksa, Lane?» diye atıldı.

Bard Lane onu duymamazlıktan gelerek, Sharan'a döndü: «Sen ne dersin, Sharan?»

— «Proje alanına ilk gireceklere uygulanan testi atlatırsa, neden olmasın derim. Bilinen en iyi testleri kullanıyoruz. Kornal'la birlikte, Binbaşı Leeber'e de aynı testi yaparız.»

General Sachson: «Ben bu işe karşıyım.» dedi.

Albay Powys: «Ben de.» diye atıldı.

Bard: «Özür dilerim, General'im.» dedi. «Kornal iyi bir uzmandır. Ona ihtiyacımız var. Yaptığı zararı onarmamıza büyük yardımı olabilir. Ona uygun bir ceza düşünecek vaktim yok benim. Hoş, Bill Kornal kendi kendisini hiç kimsenin cezalandıramayacağı biçimde cezalandıracaktır ya zaten.»

General Sachson ayağa kalktı. «Siz bilirsiniz.» dedi. «Yalnız, Bill size dört ay daha kaybettirecek yeni bir şey yaparsa, ya projeyi durdururum, ya da sizi işten attırırım.

Toplantı bitmiştir. Proje alanına dönerken, Binbaşı Leeber'i de yanınıza almayı unutmayın.»

Ufak-tefek general dışarı çıkarken, hepsi ayağa kalktılar.

Kapı generalin ardından kapanır kapanmaz, Binbaşı Leeber: «Biliyorum, beni istenmeyen adam olarak görüyorsunuz hepiniz.» diye atıldı. «Babalık bu iş için beni seçtiyse, kabahat benim değil. Yalnız, inanın bana, sizlere ayak bağı olmamak için elimden geleni yapacağım. Arada bir generale aramızda kararlaştırdığımız biçimde raporlar veririm, olur biter. Böylece, hep birlikte, mutluluk içinde yaşayabiliriz.»

Binbaşının kalın dudakları, kapkara bıyıkları vardı. Gevşek gevşek sırıtıyordu ama, uykulu gözkapaklarının ardındaki gözleri soğuk ve acımasızdı.

Bard, en küçük bir cana yakınlık göstermeksizin: «Bizimle çalışacağınıza sevindik, Binbaşı'm.» dedi.

Sharan ayağa kalktı. Binbaşı Leeber ona doğru seğirtti. «Ya siz, Bayan Inly?» diye sordu. «Siz de sevindiniz mi?»

Sharan, üstünkörü bir tavırla: «Elbet, elbet.» dedi. Sonra, Bard'a dönerek: «Bard, ne zaman yola çıkıyoruz?» diye sordu.

— «Öğleyin çıkalım, daha iyi. Biraz uyuyacak vakit buluruz.»

Ötekiler çıktılar. Bard tam çıkıyordu ki, Çavuş atıldı:

— «Şey... Doktor Lane.» .

Bard geri döndü: «Evet?»

— «Binbaşı Leeber için diyecektim ki... Açıkgözün biridir. Orduda kendisine iyi bir yer yapmayı başardı. Belki günün birinde o da generalliğe kadar yükselir.»

— «Birazcık hırslı galiba.»

— «Herkeste iyi bir izlenim bırakmayı sever.»

— «Sağol, Çavuş. Çok teşekkür ederim verdiğin bilgiye.»

Çavuş güldü. «Bir şey değil, Doktor Lane.»

Bard kendisine ayrılan odaya çekildikten sonra düşünmeye başladı. Bill Kornal'ın söyledikleri kafasına takılmıştı: Bedene, beyne giren şeytanlar. «Eskiler gerçeğe bizden daha mı yakındılar, yoksa?» diye düşündü. «Belki de dünyamızı bilmediğimiz başka varlıklarla paylaşıyoruz da, haberimiz yok! Belki bu varlıklar bizi sırf eğlenmek için kullanıyorlar?.. İnsan beynine rahatça girip, bizleri şeytanca oyunlarına alet ediyorlar? Belki uzak bir gezegenden gelip, dünyamızda piknik yapıyorlar? Halimize nasıl gülüyorlardır kimbilir?..

— III —

RAUL Kinson’ın dünyası duvarlarla örülmüştü. İç içe odalarla, koridorlarla, eğimli geçitlerle dolu bir dünyaydı burası.

Başka hiç bir şey yoktu. Düşünce, odaları, duvarları aşıp öteye geçemiyordu.

Raul Kinson, duvarın içindeki yarığı bulduğunda, on yaşındaydı. Tırmanılıp öte yana geçilebilecek bir yarık değildi bu. Çünkü su gibi saydam bir maddeyle kaplıydı. Öyleyken, dokununca, gerçekte sert bir madde olduğunu anlıyordunuz.

Raul o zamanlar daha düş görecek kadar büyük değildi. Düş görmek yalnız büyüklere özgü bir şeydi. Ancak erginlik çağına ulaşmış olanlar düş görebilirlerdi.

Raul eski kitapları karıştırmış, duvardaki yarığın adını oradan öğrenmişti: Pencere. Raul bu kelimeyi bıkıp usanmadan, defalarca söylemişti kendi kendine. Ondan başka hiç kimsenin eski kitapları okuduğu yoktu. O kelimeyi de kimse bilmiyordu. Raul bu kelimeyi değerli bir sır gibi saklamıştı. Değerliydi, çünkü uydurma bir şey değildi; gerçeğin ta kendisiydi. Daha sonra, düşlerde daha başka bir alay pencere olduğunu öğrenmişti elbet. Bunlara dokunabiliyor, açabiliyor, içlerinden öte yanı seyredebiliyordunuz. Ama kendi ellerinizle değil... Düşlerin başkalığı buydu işte. Düşlerde başkalarının ellerini, başkalarının bedenlerini kullanmak zorundaydınız.

Raul pencereyi ilk bulduğu günü hiç bir zaman unutamayacaktı. Öbür çocuklar kızdırmışlardı onu. Raul onların oynadıkları oyunlardan hiç bir zaman hoşlanmamıştı. Çocuklar da ona gülüyor, onunla alay ediyorlardı bol bol. Çünkü Raul onlar gibi çelimsiz, çıtkırıldım değildi; sevdiği oyunlar da ancak sağlam, gürbüz çocukların oynayabileceği türdendi.

Çocuklar o gün nasılsa Raul’un da kendileriyle oynamasına izin vermişlerdi. Hep birlikte en alt kattaki kocaman odalardan birinde heykel dansı oynuyorlardı. Leylek bacaklı bir kız, elinde iki beyaz tahta tutuyor, ötekiler dans ederken birden tahtaları birbirine vuruyordu. Bunun üzerine dans edenler, ansızın taşlaşıvermiş gibi, oldukları yerde duruyorlardı. Gelgelelim Raul, durayım derken dengesini kaybedivermiş, sıska oğlanlardan ikisinin üzerine yığılmıştı. Çocuklar öfkeyle haykırarak yere

düşmüşlerdi. Ama Raul onlardan da çok öfkelenmişti. Yarı saydam döşeme, kehribar rengine çalan bir sarılıkla ışıldıyordu.

Çocuklar: «Oynamayı bilmiyorsun sen, Raul Kinson!» diye haykırmışlardı. «Kabasın. Çekil git buradan, Raul Kinson. Bizimle oynamamıza izin vermiyoruz artık.»

— «Sizle oynamayı isteyen kim? Öyle saçma bir oyun ki oynadığınız.»

İşte böylece Raul, upuzun koridoru aşıp, enerji odalarının bulunduğu yere doğru seğirtmişti. Burada sanki hava bile titremekteydi. Raul bu odalarda ne bulunduğunu biliyordu artık. Koridorların duvarlarını kaplayan o yumuşak, kurşunî maddenin adını da biliyordu. «Kurşun» diyorlardı buna. Ama enerji odalarında ne olduğunu bilmek, on dört yıl sonra bile, o ilk gün duyduğu heyecanı azaltmamıştı.

O günden beri Raul amaçsızca dolaşmış durmuştu derinden derine uğuldayan koridorlarda. Her şey ona donuk, cansız görünüyordu. Odalarda hiç durmadan çalgı çalmıyordu. Bu çalgı sesi ondan önce de var olmuştu, ondan sonra da - ta sonsuzluğa kadar- kesilmeden sürüp gidecekti. Bunu bilmek müziğin tüm tatlılığını, çekiciliğini yitirmesine yetiyordu.

Koridorlarda rastladığı büyükler ona önem bile vermeden geçip gitmişlerdi yanından. Hoş, başka ne beklenirdi ki? Yürüyen yol onu tam yirmi kat yukarıya, düş görenlerin bulunduğu yere götürmüştü. Çocukların oraya gitmesi kesinlikle yasaktı. Raul durup beklemiş, sonra ayaklarının ucuna basa basa koridorun bitimine doğru ilerlemişti. Orada, duvarın içine gömülmüş kalın cam kafeslerin içinde, düş görenler duruyordu.

Raul'un ilk gördüğü, bir kadın oldu. Kadın kedi gibi kıvrılıp yatmıştı yere. Bir eli yanağının altındaydı, öbürü göğsünün üzerinde duruyordu: Dişlerinin arasına sıkıştırdığı maden levha, ağzını çirkinleştiriyordu. Levhadan sarkan parlak kablolar, yılan gibi kıvrıla büküle, omzunun arkasından duvara doğru uzanıyordu. Raul tuhaf bir heyecanın tüm benliğini sardığını duydu.

Kadın kımıldadı. Raul birden büyük bir korkuya kapıldı. Kadın maden levhayı dişlerinin arasından çıkardı, yere bıraktı. Sonra uzanıp ayaklarının dibinde duran yumuşak madenden elbisesini aldı, giyinmeye başladı. Davranışları ağır, uykuluydu; hâlâ düşte gibiydi. Giyinmesi sona erince, cam kafesinin kapısını açtı. Açmasıyla da, Raul'u görmesi bir oldu; yüzü birden büyük bir öfkeyle kaplandı. Raul, cezasının ne olacağını pek iyi bildiği için, tabana kuvvet kaçmaya başladı. Tek umudu vardı: Alacakaranlıkta kadın belki onun kim olduğunu tanıyamamıştı. Koridorda

koşarken, ardından haykıran kadının sesi kulaklarında çınlıyordu: «Çocuk! Dur, kaçma!»

Raul soluk soluğa koşmasına devam etti. Yürüyen yol ağır ağır aşağıya doğru iniyordu. Birden, aşağıya inerse kadının çığlıklarının alt kattakileri uyarabileceği geldi aklına. Gerisingeri dönüp, yukarıya, yirmi birinci kata çıkan yola daldı. Daha önce de bir kez görmüştü orayı. Odaların sessizliği onu şaşırtmış, öyle de ürkütmüştü ki, dönüp kaçmıştı. Ama bu kez sessiz odalar ona bir sığınak gibi görünüyordu.

Raul yirmi birinci kata varmıştı ama, orada bile kendini yeteri kadar güvenlik içinde saymadı; daha yukarıya, bir üst kata tırmandı. Ağzı kupkuruydu, böğrüne keskin bir sancı saplanmıştı; yüreği güm-güm atıyordu. Birden, sol elinin hemen yakınında, yürüyen yolu hareket ettiren kocaman çarkı fark etti. Alt katlardaki çarklara benzer bir çarktı bu da. Yalnız, bir farkı vardı: Ötekiler gibi kımıldamıyordu.

Raul usulca çarka dokundu. Beyninde yeni bir düşünce biçimlenmeye başladı. Bu çark... evet, evet, kırılmış olabilirdi. İşlemiyordu çünkü. Bu düşünce aklını karıştırdı; çünkü tecrübesinin dışındaydı. Her şey işlerdi; yani işlemek üzere yapılmış olan her şey sessizce, bozulmaksızın, durmaksızın işlerdi. Bundan aşağıdakilere söz etmemesi gerektiğini düşündü. Tersini yaparsa onu sapıklıkla, yoldan çıkmışlıkla suçlayacaklarını o kadar iyi biliyordu ki!

Böyle olmayacak şeyler düşünmek zordu; insana derinden derine bir başağrısı veriyordu. Bu çark herhangi bir nedenle durduğuna göre, eskiden bu üst katlar da kullanılıyor olsa gerekti. Anlaşılan yukarıya tırmanmaya üşendikleri için, zamanla buraya hiç uğramaz olmuşlardı. Çocuk olsun, büyük olsun, hiç kimsenin yirminci kattan yukarıya çıkmadığını kesinlikle biliyordu. Yukarılara çıkmaya gerek yoktu ki. Güzel kokulu ılık banyolar, şarap içilen, uyunan, bal yenen yerler hep aşağı katlardaydı.

Birden yüreğini merak bürüdü: Katlar daha ne kadar yükseliyordu acaba? En tepeye ulaşabilir miydi? Bir sonu, bir bitimi var mıydı bunun? Yoksa, kat kat, sonsuzluğa dek yükseliyor muydu? Beynini kemiren soruların karşılığını bulmayı o denli istiyordu ki, buna kendi bile şaştı. Korkudan boğazı kurumuştu ama, merakı, heyecanı üstün geliyordu.

O da bütün öbür çocuklar gibi giyinmişti: Üzerinde yalın, uzun şeritlerden yapılmış yumuşak madenden bir elbise vardı. Çocuklar, ancak ergin yaşa geldikten sonra, kadın ya da erkek giysileri kuşanabiliyorlardı. Ölenlerin giysileri atılmıyor, saklanıyordu. Biri öldü mü, çırılçıplak soyulup, yumurta biçimi büyük borunun ağzından içeriye, karanlığa atılıyordu. Raul ölenlere ait yığınla giysi görmüştü o odada.

Raul ayağa kalktı, derin bir soluk alıp belindeki kemeri sıktı; kararlı bir tavırla bir üst kata çıkan yolu tırmanmaya koyuldu. Sonra, bir üst kata, oradan da daha yukarıya tırmandı. Yorulunca oturup dinlendi. Öyle çok

tırmanmıştı ki, katların sayısını bile unutmuştu. Aşağıya doğru döne döne inen koridorların hepsi birbirine benziyordu, hepsi sessizdi.

En sonunda, biri aşağıya, biri yukarıya doğru giden iki yola vardı. Yukarıya giden yola ayağını atarken: «Acaba buraya çıplak bir ayak basmayalı ne kadar zaman oldu?» diye düşünmekten kendini alamadı.

Gitgide yükseliyordu. Bildik şeyler ürkütücü bir uzaklıkta kalmıştı şimdi. Bununla birlikte, yürüyen yolun sessiz ilerleyişi içine güven veriyor, hareketin doğurduğu hafif rüzgâr yüzünü yaladıkça rahatlıyordu.

Ansızın bir yere çarparak afalladı. O zaman, daha yukarıya giden bir yol olmadığını gördü. Ulaşmış olduğu katın üstünde başka bir kat yoktu demek. Koridor ötekilerden daha küçüktü. Korkuya kapılarak gerisingeri dönüp kaçmak istedi ama, kendini tuttu. En korkuncu sessizlikti. Vücut ılıklığındaki yerlerde en küçük bir ayak sesi bile duyulmuyordu. Ne uzaktan, ne yakından hiç bir ses işitilmiyordu. Duvarların ışıltısı ve sessizlik... başka hiç bir şey yoktu.

Burası dünyanın doruğuydu öyleyse; sonsuzluğun, her şeyin en üst noktası. Raul şimdi öylesine heyecanlıydı ki, yüreğinde korkudan eser kalmamıştı. O, Raul Kinson, tek başına dünyanın en yüksek noktasına tırmanmıştı! Oysa yaşlılar dünyanın sınırı, ucu bucağı yoktur demişlerdi ona; sessiz koridorlar kat kat yukarıya, sonsuza kadar yükselir demişlerdi. Ölüm çukurundan aşağıya atılanlar ise, bir daha geri gelmezler, karanlığın içinde ağır ağır dönerlerdi sonsuza dek.

Raul koridor boyunca yürüdü. En uçta, kocaman bir resim vardı. Resimlerin ne olduğunu biliyordu Raul. On sekizinci katta binlerce resim vardı; kimse bunların neyin nesi olduğunu doğru-dürüst bilmiyordu.

Raul resme doğru ilerledi, garip bir ışıltı saçan yüzeyine iyice sokuldu. Birden boğazından kısık bir ses çıktı, gözleri karardı; yere yuvarlandı.

Kendine gelir gelmez dizleri üstünde doğrulup, bir kez daha resme baktı. O zaman, bunun resim olmadığını anladı. Korkunç bir sırrın açığa vuruluşuydu bu. Öyle korkunç, Öyle inanılmaz bir gerçekti ki, Raul farkında olmadan anlamsız sözler mırıldanmaya başladı. Biliyordu: O günden sonra ötekiler - bu sırrı bilmeyenler - gibi olamayacaktı hiç bir zaman.

O güne kadar kendisine de, öbürlerine de öğrettiklerine göre, kat kat, yükselen düzeylerin, ışıldayan duvarların ötesinde hiç bir şey yoktu. Raul uyumaya çalışırken, sık sık bu «hiçliği» gözlerinde canlandırmaya uğraşırdı. Ama şimdi anlıyordu ki, bütün bunlar yalandı.

Bütün koridorlar, katlar korkunç büyüklükte bir odanın içine yerleştirilmişti. Tavan inanılmaz yükseklikteydi, koyu mor renkteydi orasına burasına parıl parıl yanıp sönen noktacıklar serpiştirilmişti. Bir de kocaman, koyu kızıl, yusyuvarlak bir ışık vardı; çok bakınca insanın gözlerini kamaştırıyordu. Yerler boz, kurşunî renklerdeydi. Bu muazzam odanın en korkunç yanı, duvarsız oluşuydu. Duvarlar görüş alanının ötesindeydi anlaşılan. Raul'un uzağa alışmamış gözleri kararıyor, başı dönüyordu. Ötede, sağda, sıra sıra tepecikler vardı; hemen önünde ise, silindir biçimi altı acayip nesne. Yuvarlak, kızıl ışığın altında gümüş gibi parıldıyorlardı. Birden bir kıpırtı oldu; döşemenin bir kesimi, ansızın canlanıvermiş gibi yukarıya kalktı, döne döne yükselmeye başladı. Raul anlamadan bakıyor, bu dönen şeyin ilerideki tepeciklere doğru yükselişini izliyordu. En sonunda hiç bir şey görünmez oldu. Raul saydam maddeye yaklaşarak görmeye çalıştı. Ama dudaklarını saydam maddenin yüzeyine değdirmesiyle, irkilerek geri çekilmesi bir oldu. Her şeyin ılık olduğu bir dünyada, insanın içini ürpertecek kadar soğuk bir yüzeye dokunmak öyle tuhaftı ki...

Raul ancak karnı açlıktan zil çalmaya başlayınca, önce, resim sandığı, sonradan pencere olduğunu öğrendiği şeyin başından ayrılabildi. Aşağıya, bildiği, tanıdığı katlara indi ağır ağır. Gördüklerinden kimseye söz etmedi. Şaşkındı; aklı, duyguları karmakarışık olmuştu. Karnını doyurdu, yıkandı, uyudu. Artık hep yalnız dolaşıyor, yukarıya kaçmak için fırsat kolluyordu. Penceresinin başına dönmek, oradan keşfettiği yeni dünyayı -kendi dünyasını âdeta cüceleştiren bu acayip dış dünyayı - seyretmek istiyordu.

Bir gün kendini tutamadı, gördüklerinden yaşlılardan birine söz edecek oldu. Adam ona öyle bir vurdu ki, Raul kendini yerde buldu; patlayan dudağından kan sızıyordu. O günden sonra, öğrendiklerini bir daha kimseye anlatmamaya karar verdi.

Ama Leesa başkaydı elbet. Leesa Raul'un kız kardeşiydi; ondan iki yaş küçüktü. Öteki çocukların tersine, o da ağabeysi gibi gürbüz, güçlü bir yapıya sahipti. Doğa iki kardeşe tuhaf bir şaka yapmış, beden gücünün gereksiz olduğu bir dünyada onları güçlü-kuvvetli yaratmıştı.

Raul onu ilk kez pencereye götürdüğünde, Leesa daha on yaşındaydı. Kendi yaşındaki kızların hepsinden daha uzun boylu, güçlüydü. Tıpkı Raul gibi, maviye çalar karalıkta gür saçları vardı. Oysa bütün çocuklar pek seyrek saçlıydılar. Başlarındaki üç-beş tel saç da yirmi yaşına varınca dökülürdü.

Leesa korkmuştu ama, bunu belli etmemeye çalışıyordu. İki kardeş pencerenin önünde durdular. Raul kıvançla, bildiklerini kardeşine anlatmaya başladı; yeni öğrendiği kelimeleri kullanmaya özellikle dikkat ediyordu:

— «İşte bu gördüğün, dış dünyadır. Bizim bütün dünyamız, bütün katlar, koridorlar, «bina» denen büyük bir yapının içinde bulunuyor. Dışarısı soğuk. Şu gördüğün kızıl, yuvarlak ışık güneştir. Tavan boyunca ilerliyor ama, hiç bir zaman tam anlamıyle gözden kaybolmuyor. Gözledim hareketlerini. Bir çember çizecek biçimde hareket ediyor.»

Leesa, soğukkanlılıkla: «İçerisi daha iyi.» dedi.

— «Elbet daha iyi. Yalnız... bir dışarısı olduğunu bilmek de iyi, bence.»

— «Öyle mi, dersin? Neden iyi olsun bunu bilmek?

Bana sorarsan, hepsinden güzeli dans etmek, şarkı söylemek, üşümemek... uzun uzun yıkanmak, tadı en güzel yiyeceklerden yemek.»

— «Buradan kimseye söz etmeyeceksin, değil mi?»

— «Söz edeyim de cezalandırsınlar beni, değil mi? Yağma yok, o kadar aptal değilim, Rul.»

— «Gel öyleyse benimle. Sana daha başka şeyler de göstereceğim.»

Birlikte aşağı kata indiler. Burada küçük küçük odalar vardı. Bunlardan birine girdiler. İçeride on tane sandalye vardı, hepsi duvara bakacak biçimde dizilmişti. Raul kardeşini sandalyelerden birine oturttuktan sonra, karşıdaki makineye doğru seğirtti. Bunun ne işe yaradığını öğrenene kadar aylarca uğraşmış, tam dört makine kırdıktan sonra amacına ulaşmıştı.

Işık sönüp de karşı duvarın üzerinde resimler belirince, Leesa heyecanla haykırdı. Mucize gibi bir şeydi bu!

Raul, sakin bir sesle: «Anladığıma göre, eskiden bütün çocukları bu resimleri seyretsinler diye bu odalara getiriyorlarmış.» dedi. «Ama bir süre sonra vaz geçmişler bundan nedense. Her resmin altında işaretler var, görüyor musun, Leesa? Elbet bunlar senin için hiç bir anlam taşımıyor. Ama ben ne olduklarını öğrendim: Yazı bunlar. Her şeyi anlatan bir kelime vardır, bilirsin. İşte bu işaretler kelimeleri anlatıyor. Sen de okuyabilseydin, bu işaretlerle sana, konuşmaya gerek kalmadan, her istediğimi anlatabilirdim.»

Lessa, şaşkın şaşkın: «Neden yapmak isteyesin bunu?» diye sordu.

— «Bunun birçok yararı var. Bu işaretler sayesinde sana istediğim haberi iletebilirdim, örneğin. Resimlerin altındaki bütün yazıları okuyabiliyorum artık. Her odada böyle resimler var ama, ötekiler daha

karışık. Öyle sanıyorum ki, bu oda en küçük çocuklar içinmiş; çünkü kelimeler çok yalın.»

— «Akıllısın, Raul, bu işaretleri anlayabiliyorsun. Ama zor iş doğrusu. Neden bu kadar uğraşasın, anlamıyorum.»

Küçük kızın az önceki şaşkınlığı sıkıntıya dönüşmüştü şimdi. Raul'un kaşları çatıldı. Bu yeni dünyayı kendisiyle paylaşabilecek birini arıyordu o.

Birden aklına bir şey geldi: Leesa'nın ilgisini çekebilecek başka bir yer biliyordu. Birkaç kat aşağıya inip çok geniş bir salona girdiler. Bu odadaki resimler hareket edebiliyordu, üstelik gerçeğe uygun, boyutlardaydılar. Bir alay da acayip giyimli insan vardı resimlerde; yabancı bir dille konuşuyorlardı.

Raul: «Burada bir olay anlatılıyor.» diye açıkladı, «Ben hepsini anlayabiliyorum, çünkü konuştukları acayip dili öğrendim kendi kendime.»

Sönük ışıkta dönüp kardeşine baktı. Leesa öne doğru eğilmiş, dikkatle filmi izliyordu; dudakları aralanmıştı. Raul düğmeye basıp makineyi durdurdu.

Leesa: «Raul!.. Çok güzel bunlar!» diye haykırdı. «Gene göster, n'olur!»

— «Olmaz. Bir şey anlamıyorsun.»

— «Tıpkı düşlerdeki gibi! Düş görecek kadar büyüdüğümüz zaman da böyle şeyler göreceğiz besbelli. N'olur, Raul! Göster gene bana resimleri.»

— «Olmaz dedim. Sen böyle şeylerle ilgilenmiyorsun nasıl olsa. Renk renk giysilere bürünmüş kadınlar, savaşan erkekler umurunda bile değil. İn aşağıya, gene o eski saçma oyunlarına dön sen, Leesa.»

Leesa ona vurmaya çabaladı, sonra da ağlamaya başladı. Raul en sonunda razı olmuş gibi yaptı.

— «Peki, Leesa» dedi, «ama önce sen de benim başladığım gibi başlamalısın. Yani en yalın resimleri, en yalın yazıları öğrenmelisin. Ancak onları öğrendikten sonra, bunları yeniden görebilirsin. O zaman hepsini anlayacaksın.» ,

— «Hemen bugün öğreneceğim öyleyse!»

— «En azından yüz gün çalışman gerek öğrenmek için. Hem de sıkı çalışmak, saatlarca burada kalmak şartıyle.»

Raul kardeşini gene ilk gittikleri odaya götürdü, ona yardım etmeye çalıştı. Leesa öğrenemedikçe öfkeleniyor, ağlıyordu. Derken, koridorlar karardı. İki çocuk o zaman uyku vaktinin geldiğini anladılar. Zaman ne de çabuk geçmişti! Acele aşağıya, ötekilerin yanına indiler.

***

Raul Kinson on altı yaşma vardığında, dünyasında yaşayan herkesin tepesinden bakacak kadar uzun boyluydu. Vaktin geldiğini, günün yaklaşmakta olduğunu için için sezinliyordu.

Burada belli kişilerin belli işleri vardı. Bunlar, istedikleri çocuğu seçer, kendileri öldükten sonra bu işi yapmak üzere yetiştirirlerdi. Çocukların doğduğu odada çalışan bir kadın vardı, örneğin. Başka bir kadın da ufak çocuklara bakmakla görevliydi. Sonra, o şişman adam vardı; görevi daha yetişkin çocuklara oyun oynatmaktı. Ama bu özel görevlilerin en önemlisi, en seçkini, Jord Orlan'dı, kuşkusuz. Güçlü, soğukkanlı, sakin bir adamdı. Görevi düşleri düş görenleri düzenlemekti. Zeki, sevgi dolu gözleri, üzgün bir yüzü vardı.

Günün birinde Jord Orlan, Raul Kinson'ın omzuna hafifçe dokundu; onu onuncu kattaki kendi özel dairesine götürdü. Jord Orlan burada toplum hayatından uzak, yalnız başına yaşardı. Raul yüreğinde titrek bir heyecan duydu. Jord Orlan'ın gösterdiği yere oturup beklemeye başladı.

— «Bugün çocukluğunun son günü, oğlum. Bugünden sonra ergin bir kişi sayılacaksın. Çocukluktan çıkan herkes, düş görmek zorundadır. Yetişkinlere özgü bir ayrıcalıktır bu. Gençlerin çoğu, düşler üzerinde yalan-yanlış şeyler bilerek geliyorlar bana. Düşler üzerinde çocuklarla konuşmak yasak da ondan, insanlarımızın çoğu düşlere gereken önemi vermiyorlar. Çok yazık. Düşleri sadece birer eğlence aracı sanıyor, düş görenlerin en büyük sorumluluğu olması gereken şeyi unutuyorlar. Bu sorumluluğunu unutmazsın, umarım, oğlum. Uygun bir zamanda sana bunu kendim açıklayacağım. Düşlerimizde çok güçlü oluruz, her istediğimizi yapabiliriz. Şimdi seni camdan düş kafesine götüreceğim; ölene kadar bu kafes senin olacak. Sonra da sana düş görmeyi sağlayan aygıtı nasıl çalıştıracağını göstereceğim. Ama önce başka şeylerden konuşmamız gerek. Öbür çocuklardan ayrı duruyorsun hep. Neden?»

— «Onlardan başkayım da ondan.»

— «Görünüşte öyle, doğru.»

— «Yalnız bedence değil, kafaca da başkayım. Onların hoşlandıkları şeyler hiç bir zaman ilgilendirmedi beni.»

Jord Orlan'ın gözleri ötelere daldı. «Küçükken ben de senin gibiydim.» diye mırıldandı.

— «Size birkaç soru sorabilir miyim? Bir büyükle, böyle karşı karşıya konuşmama ilk kez izin veriliyor da.»

— «Elbet sorabilirsin, oğlum.»

— «Neden «Gözleyiciler» adıyla anılıyoruz?»

— «Bunu ben de merak eder dururum. Sanırım, düşlerden dolayı olsa gerek. Düşlerimizde harikulade yaratıkları gözlediğimiz için, besbelli.»

— «O harikulâde dediğiniz yaratıklar, insanlar, değil mi?»

— «Elbette.»

— «Hangisi gerçek öyleyse? Bu kısıtlı, sınırlı dünya mı, yoksa düşlerdeki o engin, açık dünyalar mı?»

Jord Orlan keskin gözlerini Raul'a dikti. «Tuhaf bir dilin var, oğlum. Nereden öğrendin bu kelimeleri? Kim söz etti sana «açık» dünyalardan, ha?»

Raul: «Şey... uydurdum o kelimeleri...» diye kekeledi. «Açık dünyalar da salt hayalimin ürünü.»

— «Şunu iyi bilmelisin: Düşlerdeki yaratıkları gerçek sanmak düpedüz sapıklıktır. Düş görebildiğimiz üç alan, ya da üç dünya vardır; düş aygıtları buna göre ayarlanmıştır. Zamanla her üç dünyayı da yakından tanıyacaksın. Yalnız, sakın kendini aldatmaya kalkışma; bu dünyaların gerçekte de var olduğuna inanayım deme. Gerçek dünya, var olan tek dünya burasıdır. Canlıların gelişmesine elverişli tek ortam burasıdır. Düşler hayaldir; yalnız daha tecrübeli olmamızı sağlamaya yararlar, o kadar.»

Raul duraksadı. «Ne zamandan beri var dünyamız?» diye sordu.

— «Zaman denen şey var olalı beri.»

— «Peki, kim... kim kurmuş burayı? Bu duvarları, bu düş makinelerini kim yapmış?»

— «Gene sapık sapık şeyler sormaya başladın, oğlum. Bütün bu gördüklerin her zaman vardı. Her zaman insanlar yaşadı burada. Bunun ne başı var, ne de sonu.»

— «Duvarların, kat kat düzeylerin dışında daha büyük bir dünya olabileceği hiç kimsenin aklına gelmedi mi?»

— «Kes artık bu tür soruları. Burada güzel bir hayat sürüyoruz; dünyamızda yaşamakta olan dokuz yüz kişi için uygun, elverişli bir hayat. Duvarların ötesinde ise hiç bir şey yok.»

— «Bir tek soru daha sorabilir miyim?»

— «Sor, elbet. Yalnız, öncekilerden daha akla yakın olsun.»

— «Gördüğüm kadarıyle, dünyamız çok büyük. Eskiden burada daha çok sayıda insan yaşıyormuş da, ona göre yapılmış sanki. Bugünkü sayımız eskisinden daha mı az acaba?»

— «Bu sorduğun beni de tedirgin etti, oğlum. Çoktandır düşünmediydim bunu. Ben küçük bir çocukken, insanlarımızın sayısı bini aşkındı, hatırlıyorum. Her yıl ölenlerin giysilerinden birkaçı artıyor, bunları giyecek yeni çocuklar doğmuyor... Ama biz yaşadığımız sürece önemi olmayacak elbet bunun. Ayrıca, insanoğlunun soyunun tükeneceğine, bir gün dünyamızın bomboş kalacağına da inanmıyorum ben.» Sustu. Sonra, Raul'un elini tutarak: «Hadi gel de, seni yaşadığın sürece sana ayrılmış olan cam kafese götüreyim» diye ekledi.

Konuşmadan yirminci kata çıktılar, boş bir cam kafesin önünde durdular.

Jord Orlan anlatmaya başladı: «İçeriye girip uzanacaksın. Başının üzerindeki şu küçük düğmeye basacaksın. Üç düş dünyası için, üç ayrı istasyon vardır. Düz bir çizgiyle gösterilen ilk istasyondur; üç düş dünyasının en güzeli de odur. İkincisi istasyon, düz bir çizgi üzerinde duran kıvrık bir çizgiyle gösterilmiştir; bu dünyayı ilkin birazcık ürkütücü bulacaksın, çok gürültülüdür. Üçüncü istasyon, üst üste duran iki eğik çizgiyle gösterilmiştir; buna basınca üçüncü dünyada bulursun kendini. Hepimizin en az ilginç bulduğu dünya burasıdır. Canın ne zaman isterse düş görmeye gelebilirsin. İçeri girer, hangi dünyada düş görmek istiyorsan o düğmeye basar, çırılçıplak soyunup uzanırsın. Sonra, madenî levhayı dişlerinin arasına alıp sıkıca ısırırsın. Düş hemen meydana gelecektir. Düşünde yepyeni bir bedenin, acayip, anlamsız, bilmediğin yeteneklerin olacak. Düş dünyalarında nasıl bedenden bedene geçeceğini, nasıl hareket sağlayacağını ben sana gösteremem. Bunu kendin bulacaksın. Herkes çabucak öğreniyor. Her seferinde on saat düş göreceksin; süre sona erince, makine seni kendiliğinden uyandıracaktır. Yeniden düş görmeye kalkışma sakın hemen; ertesi günü beklesen, daha iyi olur.»

Raul bunu fırsat bilerek sordu: «Duvarlardaki, döşemelerdeki ışıklar parlak olunca, bunu «gündüz» diyoruz. Işıklar kararınca da «gece» oluyor. Bunun özel bir nedeni var mı acaba?»

Jord Orlan elini Raul'un çıplak omuzundan çekti. «Çılgınlar gibi konuşuyorsun. Neden başımız var? Yok, efendim, neden bize «insan» diyorlar? Gündüz gündüzdür, gece de gece, işte o kadar.»

— «Küçükken bir düş görmüştüm. Güya kocaman bir kürenin dışında yaşıyormuşuz; tepemizde tavan falan yokmuş, yalnız uzay varmış... Güneş dediğimiz bir başka küre, yaşamakta olduğumuz kürenin çevresinde dolaşıyor, bize ışık, ısı veriyordu. İşte bu küre üzerimizdeyken gündüz oluyordu; oturduğumuz kürenin öbür yanına geçince de gece.»

Jord Orlan ona tuhaf tuhaf baktı. Nazik bir sesle: «Ya, öyle mi?» dedi. «Bu kürenin her yanında da insanlar yaşıyordu?» Raul başını sallayınca, Orlan zafer kazanmış gibi devam etti: «Bunun saçmalığı apaçık ortada! Böyle bir şey olsaydı, dediğin kürenin alt kesimindekiler düşerlerdi sapır-sapır! Seni uyarmak isterim, oğlum. Böyle olmadık saçmalıklardan söz etmekte diretirsen, yalnız benim bildiğim gizli bir yere gönderirim seni. Vaktiyle eskiler kullanırlarmış orayı. Bir kapısı vardır, o kapının öte yanında boşlukla soğuktan başka hiç bir şey yoktur. Seni oradan attırır, dünyamızdan kovarım. Anlaşıldı mı?»

Raul toparlandı, başını salladı.

— «Şimdi sırayla üç dünyada da düş göreceksin. Üç dünyayı da düşledikten sonra bana geleceksin. Sana Yasa'yı öğreteceğim.»

Orlan sözlerini bitirince çıkıp gitti. Raul titreyerek cam kafesin yanında duruyordu. Cam kapıyı açıp içeri süzüldü, yumuşak döşemenin üzerine sırt üstü yattı. Giysilerini çıkarıp yanına bıraktı. Aygıt çalışırken meydana gelen hafif titreşim, çıplak kaslarını gıdıkladı. Düğmeyi birinci dünyaya göre ayarladı. Madenî levhayı alıp dişleri arasına sıkıştırdı. Başını arkaya bırakıp dişlerini kuvvetle sıktı... yuvarlanır gibi oldu, kendini düşün içinde buldu. Karanlık bir boşlukta düşüyor, düşüyordu. Ne eli, kolu vardı, ne yüzü... Sadece bir hiçlik, bir yokluk; demek düş görmek böyle oluyordu? Bildiği tek şey, var olduğuydu. Bekledi. Yavaş yavaş boyutları, yönleri seçmeye başladı. Duymuyor, görmüyor, işitmiyor ama, biliyordu. Bu bildiği, sezinlediği şeyi aklının gücüyle zorladı, zorladı. O zaman sezgisinin daha da güçlendiğini gördü. Yeniden zorladı. Ansızın bir kaynaşma, bir karışıklık oldu. Karışıp kaynaştığı şey ona karşı savaşıyordu sanki. Kıvranıyor, kaçmaya çabalıyordu. Raul onu olmayan elleriyle tutuyor, olmayan kollarıyle kendisine doğru çekiyordu. En sonunda onu iyice kendisine çekip tam bir kaynaşma sağladı; kendisine karşı direnen şeyi ite kaka bir köşeye sıkıştırdı.

Böylece, Raul Kinson kendisini tozlu bir yolda yürürken buldu. Kolu acıyordu. Dönüp bakınca, kolunda kalın bir kelepçe takılı olduğunu, madenin kestiği yerlerin kanadığını şaşkınlıkla gördü. Sırtında lime lime

olmuş giysiler vardı, bedeni pislik kokuyordu. Bir ayağı incinmiş olduğundan, topallayarak yürüyordu. Bileğindeki kalın kelepçe bir zincirle uzun, ağır bir sırığa bağlıydı. Onun gibi daha birçok adam aynı şekilde zincirlenmişti bu ağır sırığa. Hemen hepsinin çıplak sırtlarında, omuzlarında kimisi eski, kimisi yeni kırbaç izleri vardı.

Raul ansızın içinde büyük bir korku, aynı zamanda da korkunç bir nefret duydu. Tuhaf ama, konuşulan bu acayip dili, bu garip garip kelimeleri anlıyordu. Zincire vurulmuş olan öteki adamlar arkadaşlarıydı. Büyük Arrud'un askerlerine karşı birlikte vuruşmuşlar, sonra tutsak düşmüşlerdi. Ölüm bile tutsaklıktan daha iyiydi. Yemyeşil yurdu, evi, karısıyle çocukları çok uzakta kalmışlardı artık.

Raul beynine girmiş olduğu bu düş yaratığının - Laron adındaki bu adamın- tüm nefretini, umutsuz öfkesini benimsemişti şimdi. Ama bir yandan da Raul Kinson olduğunu biliyordu.

Tozlu yolda sendeleye sendeleye yürüyordu. Tutsakları götüren askerlerin ellerinde uzun mızraklar vardı. Kendi aralarında şakalaşıyorlar, arada bir de tutsaklara sataşıyorlardı. Mızraklardan birinin ucu koluna batınca Raul acıyla haykırdı.

Asker: «Sıska ihtiyar!» diye takıldı. «Yarın aslanlara yem olacaksın... elbet yarma kadar yaşayabilirsen!»

Tozlu yolun ötesinde bir tepe, tepenin ardında da beyaz kuleleriyle bir kent görünüyordu. Büyük Arrud'un krallık ettiği kentti burası. Oraya varmak için daha saatlarca yürümeleri gerekti. Raul: «Jord Orlan ne dediydi? Durumumu değiştirmek, hareket sağlamak istersem ne yapacaktım?» diye düşündü. Bu çaresizlik, bu kanayan yaralar canına yetmişti. Üstelik yol da uzundu.

Raul tutsak ettiği beynin sır dolu yollardan gerisingeriye dönmesine izin verdi. Duyguları soluklaşmaya başladı, bir kez daha hiçlik duygusu sardı tüm benliğini. O zaman tutsak ettiği beyinden çıkıp, askerlerden yana kaymaya çalıştı. Gene o tuhaf kavrayışı duydu içinde; yabancı bir şey gene karşı koyuyordu ona sanki. Sonra yeni girdiği beyne egemen oldu, öbür varlık beynin derinliklerinde bir köşeye itiliverdi. Raul ancak o zaman çevresini görmeye başladı.

Çalılıkların içinde yüzükoyun yatmış, uzaktaki tozlu yolu gözlüyordu şimdi. Yoldan doğru kalabalık bir kafile ağır ağır yaklaşmaktaydı. Raul'un yüreği bir kez daha nefretle, korkuyla sarsıldı. Bu kez beynini tutsak aldığı kişi iri-yarı, güçlü bir adamdı; kentten kaçmıştı. Elinde kalın bir sopa vardı,

kentten kaçarken bununla üç adam öldürmüştü. Öbür tutsakları hem hor görüyor, hem de onları güden askerlere korkunç bir kin beslemekteydi. Kendisi için ise korkuyordu; evet, yakalanmaktan korkuyordu. Raul'un bu kez girdiği beyin ilkine göre daha yalın, daha yabanıl bir beyindi; yönetilmesi daha kolaydı. Raul bir süre kaçağın beyninde kaldı, sonra dışarı süzülüp yola doğru seğirtti.

Tutsaklarla nöbetçilerin yanlarına varınca, genç bir askerin beynine girdi. Asker, tutsakların solunda, arkadaşlarından biraz uzakta yürüyordu. Tutsaklar, onları birbirlerine bağlayan kocaman sırığın ağırlığı altında ezilmiş, zahmetle yürüyorlardı. Görünüşleri kocaman, çok ayaklı bir böceği andırıyordu. Raul, beynine girdiği genç askerin ruhunu şöyle bir yoklayınca, onun yapmakta olduğu görevden iğrendiğini gördü. Duyguları nasırlaşmış olan arkadaşlarını hor görüyor, kir-pas içindeki tutsaklara ise için için acıyordu. Raul: «Bula bula bunu mu buldum beynine girecek?» diye düşündü. «Şu tozlu yol da sona erse artık. Alacakaranlıkta kente varabilsek keşke. Çarşıyı dolaşır, sevdiğim baharatlı yemeklerden yerdim.»

Raul askeri, başını çevirip arkasına bakmaya zorladı. Birkaç dakika sonra, kolundan kanlar akan sıska tutsağı bulmuştu. Bu ilk beynine girdiği adamdı. Birden genç askerin şaşkınlıkla şöyle düşündüğünü fark etti: «Neden durup dururken arkamı dönüp, gözümü şu sıska tutsağa diktim? Neden o da, başkası değil? Sanki ötekilerden daha önemli benim için... Güneş mi çarptı, ne?»

Raul bu kez de dönüp tepelere baktı. Az önce beynine girmiş olduğu kaçağın saklandığı yeri kestirmeye çalıştı. Asker şimdi daha da şaşırmışa benziyordu. «Neden böyle olmadık şeyler yapıyorum?» diye düşündü.

Raul bir süre sağa, sola bakarak eğlendi. Derken, tiz bir çığlık duyarak, arkasını döndü. Sıska tutsak yere yuvarlanmıştı. Yüzü terden parıl-parıl olmuş iri-yarı bir asker, öfke içinde mızrağıyle dürtüp duruyordu zavallıyı. Mızrağın saplandığı yerlerden kıpkızıl kan akıyordu...

Raul birden kendi mızrağını kavradı, tutsağı hırpalamakta olan askerin gırtlağına var gücüyle sapladı. Adam iki eliyle boğazını tuttu, diz üstü yere çöktü; sonra yüzükoyun sarı tozların içine yuvarlandı.

Raul beynini tutsak etmiş olduğu genç askerin korkulu düşüncelerini rahatlıkla okuyordu: «Öldürdüm onu!» diye düşünüyordu asker. «Deli olmalıyım! Şimdi beni de öldürecekler!»

Gerçekten de, öbür askerler çevresini sarmışlardı bile. İçlerinden biri, kılıcını çekip genç askerin böğrüne sapladı. Asker, iki büklüm olup,

elleriyle dizlerinin üzerinde yere kapaklandı. Kollarından canının çekildiğini duyar gibi oldu. Sonra enli kılıcın bir kez daha havaya kalktığını gördü; ensesinde keskin bir acı duydu; hiçliğe, yokluğa doğru kaydı. Artık ne acı duyuyordu, ne bir ses işitiyordu.

Raul ölü askerin beyninden çıkıp kente yollandı. Önce bir sakanın, sonra kale nöbetçilerinden birinin, sonra da bir amelenin beynine girdi. Gitgide beceriklilik kazanıyor, kolayca beyinden beyine dolaşıyordu artık.

En sonunda, Büyük Arrud'un, kralın beynine girdi. Tuhaf şey! Kral beyni de kaçağınki kadar yabanıl, yalındı. Onun yüreği de nefretle, kinle, korkuyla doluydu.

Raul Arrud'un beynini biraz serbest bıraktı, onun istediği gibi davranmasına izin verdi. Arrud'un yaşantısını, alışkanlıklarını yakından görmek istiyordu. Arrud belindeki kalın, üzeri değerli taşlarla işlenmiş kemeri çıkarıp fırlattı, koridorun ucundaki bir kapıya yöneldi. İçeride kızıl saçları alev gibi yanan bir kadın vardı. Uzanmış olduğu sedirden Arrud'a (ya da Raul'a) soğuk gözlerle bakıyordu.

Arrud: «Bu akşam tutsaklara göz atacağız. İlk kafile geldi.» dedi.

Adı Nara olan kadın: «Bir kez aslanlara atmak için güçlü kuvvetli tutsaklar ayır.» diye karşılık verdi, «Yiğitçe dövüşebilecek birilerini seç.»

Arrud: «Güçlü tutsaklara duvarların yapımında ihtiyacım var.» dedi.

Nara: «İstediğimi yap, Arrud, n'olur! Hatırım için.» diye yalvardı.

Raul Arrud'un beyninden çıkıp Nara'nın beynine girdi. Orada Arrud'a karşı korkunç bir kin bulunca, şaşırdı kaldı.

Arrud şimdi sedirin yanına varmıştı. Eliyle alnını sıkarak: Bir an beynimde bir şeyler oluyor sandım.» dedi. «Sanki yabancı bir şey girdi kafamın içine...»

Nara: «İstediğimi yapacak mısın, Arrud?» diye üsteledi. «Söz ver bana, güçlü-kuvvetli tutsaklar seçeceksin değil mi, aslanlarla dövüşmek için?»

Arrud karşılık vermedi, kadına sıkı sıkı sarıldı.

Raul Nara'nın beynini yokladı. Kadının sedirin üzerindeki yastıkların arasına saklamış olduğu fildişi saplı kamayı buldu. Nara'yı kamayı saklı olduğu yerden alıp, Arrud'u öldürmeye zorladı. Nara önce direndiyse de sonunda Raul'un buyruğunu yerine getirdi; fildişi saplı kamayı kaptığı gibi Arrud'un sırtına sapladı. Kama suyun içinden geçer gibi, kolayca geçiverdi Arrud'un şişman böğründen. Arrud yüzükoyun sedire yığıldı, ölmüştü. Raul midesi bulanarak geri çekildi, Nara'nın beyninden çıktı. Odadan ayrılırken, kadının ilk çığlığı kulaklarını tırmaladı.

***

Raul cam düş kafesinin içinde uyandı. On saatlik düşü sona ermişti. Dişlerinin arasına sıkıştırdığı maden levhayı çıkardı. Çene kasları kasılmış, acıyordu. Ağır ağır döndü, yandaki panoyu yukarı kaldırdı. Çıplak ayakları ılık döşemenin üzerinde, bir süre öylece oturup dinlendi.

Tam karşısında bir kadın durmuş, ona gülümsüyordu. «Düş gördün, Raul.»

— «Evet, uzun bir düş. Bayağı yordu beni.»

— «Başlangıçta hep böyle olur. İlk düşümü ben de hiç bir zaman unutmayacağım. Adımı biliyor musun?»

— «Evet, hatırladım galiba... Fedra’ydı, değil mi?»

Fedra gülümsedi. «Hatırlamana sevindim.» dedi.

Raul, yetişkin bir kadın olan Fedra’nın kendisini böyle adam yerine koyduğunu görmekten kıvanç duydu. Bu dünyada çocukluk büyük yalnızlıktı. Fedra ötekiler gibi değildi. Ötekiler kadar çelimsiz olmadığı gibi, oldukça sık kumral saçları da vardı. Raul uzanıp giysilerini almak istediyse de, Fedra ona engel oldu.

— «Unuttun mu, yoksa?» diye mırıldandı.

Raul ona baktı. Fedra’nın elinde yalnız yetişkin erkeklerin giydiği türden elbiseler vardı. Raul’un yüreği hızla çarpmaya başladı. Nice zamandır böyle bir erkek giysisi giymeyi istiyordu. Artık buna hak kazanmıştı demek.

Uzandı, elbiseyi almaya yeltendi. Fedra hızla elbiseyi geri çekti.

— «Geleneği bilmiyor musun, Raul? Sana öğretmediler mi?»

Raul ancak o zaman hatırladı: İnsan çocukluktan çıkıp ilk düşünü gördüğü, delikanlı olduğu zaman, ona yalnız erkeklere özgü olan elbiseyi ilk çiftleşeceği kadın giydirirdi.

Raul: «Ver onu bana!» diye diretti.

Fedra: «Buna izin yok, biliyorsun.» diye karşılık verdi. «Yasa böyle. Yoksa, gene eski giysilerini giyer, çocukluğa dönersin.»

Raul çaresiz razı oldu. Birlikte, çiftleşme danslarının oynandığı al bir ışıkla aydınlatılmış, sürekli çalgı çalınan odaya geçtiler.

— IV —

BARD Lane çalışma odasının penceresinde durmuş, dışarıda yeni yapılmakta olan barakaları seyrediyordu.

«General Sachson bir bakıma öfkelenmekte haklı.» diye düşünüyordu. Pek çok gazetede Beatty I Projesi aleyhinde yazılar çıkmış, bu tasarı için milyonlarca dolar harcanması eleştirilmişti.»

Bard böyle kara kara düşünüp dururken kapı vuruldu, Sharan Inly içeri girdi. Bard dönüp yorgun yorgun gülümsedi.

Sharan Bard'ın yazı masasının üzerindeki yığın yığın dosyaya, belgeye bakarak: «Bilginliği bırakıp kâtipliğe mi başladın yoksa, Bard?» diye takıldı.

Bard: «Ne yapayım, başka çare yok ki.» diye karşılık verdi, «Bir alay yazı yazmak, her şeyin hesabını vermek, ilgililere cevap yetiştirmek gerek.»

— «Vah vah, Bard! Zamanını böyle işler için harcaman ne yazık. Hem neden uğraşıyorlar böyle seninle? Tasarıya karşı çıkmaya mı başladılar, yoksa? Bir zamanlar bize inanıyorlardı oysa.»

Bard: «Sanırım, iş çok uzadı da ondan.» diye karşılık verdi.

— «Washington'a gitsen?»

— «Öyle işleri beceremem ki. Nasıl konuşmam gerektiğini, onları nasıl yağlayacağımı iyi biliyorum bilmesine ama, bilmek yetmiyor. Yapmaya gelince beceremiyorum bir türlü.»

Sharan gidip pencerenin yanındaki geniş koltuğa oturdu, kaşlarını çattı. Bard onun yanına geldi, pencereden dışarıya baktı.

— «Eh, Sharan'cığım» dedi, «uzay gemimiz yerden hiç bir zaman havalanamasa bile, hiç değilse kocaman bir gemi yaptığımızı inkâr edemezler.»

İkisi de geminin saklı olduğu yere baktılar. Dışarıdan bakınca anlaşılmaması için, geminin yapılmakta olduğu alanın üzeri yapay bir tepe ile örtülmüştü. Öyle ki, en parlak güneş ışığında bile, yukarıdan bakan biri aşağıda neler olup bittiğini anlayamaz, bu yapay tepeyi Sangre de Cristo Dağları'nın tepeciklerinden biri sanırdı. Oysa tepenin altında insanla dolu bir karınca yuvası kaynamaktaydı.

Sharan: «Uçacak mı, dersin?» diye sordu.

Bard: «Kalıbımı basarım ki, yerden hiç değilse yirmi beş santim yukarı kalkacaktır.» diye karşılık verdi.

Sharan güldü. «Sana hem iyi, hem kötü haberler getirdim. İyi haber Bill Kornal'la ilgili. Onun türlü ruhsal testlerden geçirdik.

En küçük bir bozukluk bulamadık. Senden, benden sağlam maşallah.»

Bard içini çekti. «Bunu duyduğuma sevindim.» dedi. «Hemen işinin başına gönder onu. Yarın ben de gerekli belgeyi imzalar, onayladığımı bildiririm.»

— «Kötü habere gelince: Binbaşı Tommy Leeber'le başım dertte. Onu sevmek zorunda değilim, biliyorum elbet. Ama çok tatsız, ruhsuz bir adam. Kafası yalnız bir yönde işliyor sanki.»

Bard: «Boş ver!» dedi. «Vaktimiz tamam sanırım. Binbaşıyı alıp dolaştırma zamanı geldi. Yemekte görüşürüz, Sharan.»

Binbaşı Leeber, proje alanına ilk giren herkes gibi, yarı hoşnut, yarı şaşkın bakışlarla süzdü uzay gemisini. Gemiyi çepeçevre dolaştı gevşek gevşek gülümseyerek.

En sonunda: «Doğrusunu isterseniz, hâlâ inanmıyorum bunun uçacağına.» dedi.

Bard onu geminin en tepesine çıkardı. Bir yandan da açıklıyordu: «Burası uzay adamlarının giriş kapısı. Beatty I altı uzay adamı taşıyacak biçimde yapılmıştır. Yolcu olmayacak. Uzay adamları şu gördüğünüz bölmede yaşayacaklar. Yiyecekleri, oksijen tüpleri de şurada. Burası ise kontrol odası. Şu üç sandalyeyi görüyorsunuz, değil mi? Hidrolik silindirler üzerine oturtulmuştur bunlar. Gemi uçuşa hazır olup kapıları kapatıldıktan sonra, uzay adamlarının dışarıyla ilişkileri kalmayacak. Bildiğiniz gibi, projeyi asıl hazırlayan Beatty'dir. O iki yıl önce ölünce, tasarıyı tamamlamak bana düştü.»

Bard bu girişi yaptıktan sonra, teknik açıklamalara koyuldu. Binbaşı Leeber onu dikkatle dinliyor ama, söylediklerinin yarısını anlamıyordu. Sıra panolara gelince, Leeber atıldı:

— «Bunlar Bill Kornal'ın parçaladığı panolar mı?»

— «Evet.»

— «Onu işe geri almanız doğru oldu mu dersiniz, Doktor Lane?»

— «Bu işe bu kadar burnunuzu sokmanız doğru mu acaba, Binbaşı Leeber? Burada yönetici olduğum sürece, kararları ben veririm.»

Binbaşı Leeber: «Özür dilerim.» dedi. «Şimdi neye bakacağız?»

— «Karnımızı doyurmaya bakacağız galiba, Binbaşı'm. Yarın sabah da laboratuvarları gezdireceğim size.»

— V —

BARD Lane yatağının kıyısında oturmuş, düşünüyordu. Vakit geceyarısını geçmişti. İçinde garip bir korku vardı. Gece havası serindi; pencereden içeriye dolan rüzgâr Bard’ın çıplak boynunu, göğsünü ürpertiyor ama, ter içindeki yüzünü serinletemiyordu. Nedenini bilmediği bir tedirginlik, bir sıkıntı duyuyordu. Uyuyamayacağını anlayınca kalkıp giyindi, omzuna bir deri ceket alıp dışarı çıktı.

Bayırın üzerinden proje binalarına baktı. Hilâl biçimi, ince bir ay kapkara yapıların üzerine gümüşî ışınlarını salmıştı. Bard bu kara görünüşlü binaların gerçekte ışık içinde yüzdüğünü, içerde bir alay çalışan bulunduğunu, laboratuvarların kapılarında nöbetçiler beklediğini biliyordu.

Sharan Inly’nin odası kadınların kaldığı barakadaydı. Bard bayırı inip sokağın karşı yanına geçti. Telefon santralındaki kız dergi okuyordu. Bard’ı görünce gülümsedi. «İyi akşamlar, Doktor Lane.» dedi.

— «İyi akşamlar. Doktor Sharan Inly ile görüşmek istiyordum da. Zahmet olmazsa, odasına bağlayıverin telefonu.»

Kız denileni yaptı. Bard telefon kulübesine girip kapıyı kapadı.

Sharan’ın sesi uykuluydu: «Merhaba, Bard.»

— «Uyandırdım mı seni?»

— «On saniye sonra arasaydın, uyandırmış olacaktın. Ne var, Bard? Bir şey mi oldu?»

Bard telefon kulübesinin kapısından santraldaki kıza baktı. Kız gene dergisini okumaya koyulmuştu. «Sharan, hemen giyinip aşağıya inebilir misin? Seninle konuşmalıyım.»

— «Sesin bir tuhaf, Bard... Beş dakika sonra oradayım.»

Sharan dediğinden de çabuk hazırlanıp aşağıya indi. Hiç bir şey sormadan, sakin sakin Bard’ın yanı sıra yürümeye başladı. Gazinoya varınca durdular. Bard ters çevrilip masaların üzerine konmuş sandalyelerden ikisini alıp düzeltti. Oturdular. Tepelerden doğru bir köpeğin havladığı duyuldu. Barakalardan birinden kahkaha sesleri geliyordu.

Bard: «Seninle bir ruh hekimiyle konuşur gibi konuşmak, akıl danışmak istiyorum, Sharan.» dedi.

— «Elbette. Kim için konuşacaktın?»

— «Kendim için.»

— «Bu tuhaf işte... Peki, başla.»

— «Bu akşam Binbaşı Leeber’le birlikte yemek yedim, sonra biraz daha çalışmak üzere çalışma odama döndüm. İş sandığımdan uzun sürdü. Bitirdiğimde, adamakıllı yorulmuştum. Elektriği söndürüp birkaç dakika karanlıkta oturdum, dinlenmeye çalıştım. Koltuğumu döndürüp pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldum. Ay aydınlığı Beaaty I’i yeteri kadar aydınlatıyordu...

«Ansızın, hiç beklemediğim bir... dürtüklenme duydum kafamın içinde. Evet, ancak dürtüklenme diye tanımlayabilirim bunu. Önce bir dürtme, sonra hafif ama ısrarlı itilme. Karşı koymaya çabaladım ama, ben çabaladıkça o da zorlamasını artırdı. Tuhaf, korkunç bir güveni vardı kendine sanki. Tam anlamıyle yabancı bir şeyin baskısı altındaydım, Sharan. Bir şey soğukkanlılıkla beni eziyordu âdeta. Sen hiç bayıldın mı?» .

— «Evet.»

— «Öyleyse, bilirsin. Hani gözlerin kararırken, içine düşmekte olduğun boşlukla savaşmaya çabalarsın. Çabaladıkça da boşluk büyür, gözün büsbütün kararır. Tıpkı öyleydi işte. Kımıldamadan, donmuş gibi oturuyor, bir yandan yabancı baskıya karşı koymaya savaşırken, öte yandan da bunun nedenini bulmaya uğraşıyordum. Gerilim, aşırı çalışma, başarısızlık korkusu diyordum kendi kendime. Aklımı yalnız bir şey üzerinde toplamaya çabalıyor, böylece yeniden kendimi denetleyebileceğimi umuyordum. Parmaklarımı oturmakta olduğum koltuğun kıyısına sıkıca bastırıp, duyduğum acı üzerinde aklımı toplamayı denedim. Bunun üzerine kafamın içindeki şey, dayanılmaz biçimde artırdı baskısını. Bir an pek garip bir duyguya kapıldım: Bir şey beynimin içine iyice yerleşiyor, daha kolay bir giriş yolu bulabilmek için bir burgu gibi döne döne ilerliyordu sanki. Birden, kendi bedenimi artık denetleyemez olduğumu fark ettim. Kendi isteğimle parmaklarımı koltuğa bastıramıyordum artık. Nasıl korktuğumu anlatamam. Kendimi bildim bileli gerek aklım, gerek bedenim üzerinde tam bir denetim kurabilmişimdir, Sharan. Belki de aşırı güvenim vardı kendime, bilmiyorum.

«Gözlerim, başım bir başkasının buyruğu altında gibiydi. Birden, gözlerimi dikmiş, Beatty I’e bakmakta olduğumu fark ettim. Sanki ilk kez görüyordum gemiyi. Öte yandan, beynimin içine giren şeyin tepkilerini de sezinliyordum: şaşırmış, afallamış, hayran kalmıştı. Sharan, o ruh durumu içindeyken, neye zorlansam yapabilirdim... Uzay gemisini şu ellerimle

parçalayabilirdim. Kendimi öldürebilirdim. Girişebileceğim eylemlerde kendi istemimin, isteklerimin en küçük bir payı olmayacaktı üstelik.»

Sharan, Bard'ın koluna dokundu; tatlı bir sesle: «Yavaş gel, dostum.» diye onu uyarmaya çalıştı. Bard ancak o zaman heyecandan bağıra bağıra konuşmakta olduğunu fark edebildi.

Derin bir soluk aldıktan sonra: «Söyle bana.» dedi. «İnsan uyanıkken de kâbus görebilir mi?»

— «Zihin aldanabilir, olmadık hayallere kapılabilir elbet.»

— «Bir şeyin iyeliği altındaydım sanki., evet, o şey sahip olmuştu bana. Düşman olmadığını, zarar vermek istemediğini söylüyordu boyuna. Beynimdeki baskı en yüksek noktasına ulaştığı sırada, ay aydınlığı solmuştu. Karanlığa doğru baktım, tüm düşüncelerimin, anılarımın bir bir yoklanmakta... ellenmekte olduğunu fark ettim.

«Sonra Sharan, kâbusun en büyüğü başladı. Beynimdeki şey kendi düşüncelerini, gördüklerini bana aktarmaya koyuldu. Sanki benim anılarımla kendisininkileri değiş- tokuş ediyordu. Kendimi upuzun, geniş bir koridorda buldum. Yerler, duvarlar tuhaf bir pırıltıyla ışıl ışıl parlıyordu. İnsana benzer yaratıklar dolaşıyordu koridorda. Alımsız, sıpsıska, mavimtırak-beyaz tenli yaratıklar. İnsan soyundan oldukları belliydi. Bezgin bir zamansızlık duygusu içinde, uykuda gezer gibi dolaşıyorlardı. Davranışlarında istek yoktu, âdet yerini bulsun diye yapıyorlardı sanki her şeyi. Derken, ansızın kendimi geniş bir pencerenin önünde buldum. Aşağıya bakınca, yerden çok yüksekte olduğumuzu gördüm. Gözüme altı tane silindir biçimi acayip nesne iliști; olsa olsa uzay gemisi olabilirdi bunlar. Uzay gemileri kurşunî bir gökyüzüne dönüktü; batmakta olan kocaman, kıpkızıl bir güneş bu göğü aydınlatmaktaydı. Ölmekte olan bir dünyaydı gözlerimin önüne serilen; eski, tükenmek üzere bir dünya. Besbelli gördüğüm sıska yaratıklar da bu dünyanın son insanlarıydı. Derin bir üzüntü, kaygı doldu yüreğime. Sonra beynimdeki baskı öylesine ansızın kalkıverdi ki, başım döndü. O ana kadar beynimin küçücük bir köşesine sıkışmış olan istemim, birdenbire sıkıştığı yerden kurtulup gene tüm beynimi kapladı. Gene kendi kendim olmuş, benliğime kavuşmuştum. Bir şey olmamış gibi davranmaya, olanları önemsememeye çalıştım; odama dönüp soyundum. Olup bitenlerin üzerinde uzun boylu durmadan yatıp uyuyabileceğimi sanıyordum ama, yanılmışım. Çaresiz, gelip sana anlattım.»

Bard sustu. Sharan yerinden kalkıp sundurmaya doğru seğirtti. Duvara dayanıp ellerini cebine soktu.

— «Akıl hastalıklarında bilinmeyen bir nedeninin varlığından daha önce de söz etmiştik, Bard. İnsanın ruhuna, aklına egemen olan şeytanlara bile değinmiştik, hatırlarsan. Hepsi saçma elbet. Sonra, Bill'in anlattıkları da var. Öyle sanıyorum ki, bütün bunları kafanda yoğurup, kendine göre bir hayal yaratmış olmalısın. Bill'in anlattığı belirtileri âdeta ödünç alıp kendine mal etmişsin. Yalnız, daha bilgili, daha hırslı olduğun için, Bill'inkilerle de yetinmemiş, daha ileri gitmişsin. Bill'in sözünü ettiği şeytanları, ırak bir gezegenin soyu tükenmeye yüz tutmuş, üstün yaratıkları kılığına sokmuşsun. Bütün bunlar, üzerinde gitgide artmakta olan baskıdan, Bard. Projeyi durdurmalarından korkuyorsun... Dön odana, yat, Bard. Yalnız, önce benim odama uğrayalım; sana pembe renkli minik bir hap vereceğim.»

— «Anlatamadım sana, değil mi?»

— «Sanırım, anladım.»

— «Yarın sıradan testleri uygulaman için sana baş vuracağım, Doktor Inly. Acayip bulgulara rastlarsan, gereken öğütleri verirsin bana. Kafamda bir bozukluk varsa, ilk işim istifayı vermek olacak.»

— «Saçmalama, Bard! Çocuk gibi konuşuyorsun. Tempo Projesi'nin ağır yükünü senden başka kim taşıyabilir omuzlarında? Kim proje alanında çalışan bin beş yüz kişiyi böylesine iyi yönetebilir?»

Bard, sert sert: «Peki, ya gene böyle bir çılgınlık geçirir, Bill Kornal gibi sağı, solu parçalarsam?» diye sordu.

Sharan onun yanına geldi. Sandalyesini çekip oturdu, Bard'ın sol elini avuçları arasına aldı. «Parçalamazsın, Bard.» diye mırıldandı.

— «Görevlerinden biri de hastayı inandırmak, ona güven aşılamak, değil mi?»

Sharan: «Ruhsal bozukluk belirtileri gösterenleri buradan uzaklaştırmak da görevim.» diye karşılık verdi. «Unutma sakın bunu. Bir görevim de, seni gözlemek. Çoktandır gözlüyorum seni, Bard, Seninle ilgili koca bir dosya var odamda. Bir an için başkalarının gözüyle görmeye çalış kendini: Otuz dört yaşındasın. Ohio'da küçük bir kasabada doğmuşsun. Sekiz yaşındayken anneni, babanı kaybetmişsin. Seni amcalarından biri büyütmüş. Devlet okuluna gitmişsin. On iki yaşındayken, geometri kitabındaki problemleri kendi yöntemlerinle çözmeye başlamışsın. Öklit sistemine göre varılan sonuçlardan kuşkuluymuşsun. Yüksek okulda, fizik

laboratuvarında yaptığın bir deneyden dolayı burs vermişler sana. Bu bursun yardımıyle, bir yandan da kendin çalışıp para kazanarak, öğrenimini tamamlamışsın. Atom gücünün endüstri alanında kullanılması üzerindeki görüşlerinle çabucak ün salmışsın. Sonra devlet hizmetine girmişsin, yıllarca A-4, A-5, A-6 roketleri uğrunda ömür tüketmişsin. Şimdi anlıyor musun, geçirmiş olduğun bu küçük bunalımın nedenini?»

— «Nasıl? Ne demek istiyorsun yani?»

— «Durup dinlenme nedir bilmivorsun. Kendini bırakma, rahat etme yeteneğin yok. Hiç bir zaman bir kız arkadaşa ayıracak vaktin olmamış; bir tek hafta sonunu bile kendine, eğlencene ayıramamışsın. Ömründe bir kez bile bir ağacın altında uyuyakalmamış, ırmaktan alabalık tutmamışsın, Oyalanmak, vakit geçirmek için okuduğun şeyler bile bilimle ilgili gazeteler, dergiler. Mutlu bir gece geçirmek istesen, eminim, ya sayfalar dolusu kargacık- burgacık bilimsel yazı yazarsın, ya da kendin gibi bilimden başka bir şeyi gözü görmeyen biriyle amansızca tartışırsın.»

Bard: «Doktor Hanım bana ilâç verecek mi?» diye sordu.

Sharan hızla elini Bard'ınkinden çekti. Uzun bir sessizlikten sonra: «Evet, vereceğim.» dedi. «Yarın da testten geçeceksin. Ondan sonra, dostlarımdan birinden bir av tüfeği ödünç alıp eline tutuşturacağım, seni doğruca karsı tepelere, avlanmaya göndereceğim. Bu bir emirdir, ona göre!»

Bard ayağa kalkıp hazırol durumu aldı. «Emredersiniz, komutanım!» dedi.

— «Rica ederim, alayı bırak da anlamaya çalış, Bard. Bill Kornal'ın tanımladığı belirtilerin aynısını duyman, yorgunluktan, gerginlikten sadece. Hepimizin başına gelebilir bu.»

— «Her neyse, Sharan'cığım, ama hiç hoşuma gitmedi. Hadi gel, seni barakana götüreyim.»

Ağır ağır barakalara doğru yürüdüler. Konuşmalarına gerek yoktu. Sharan arkadaşını az-çok rahatlatmış, avutmuştu. Bard pembe hapı yutup yatağına yattıktan sonra, uyuyuncaya kadar hep genç kızı düşündü.

— VI —

RAUL Kinson aradan geçen sekiz yılın Fedra'yı haklı çıkardığını düşünüyordu. İnsan gerçekten de o ilk birkaç düşü hiç bir zaman unutmuyordu; hele ilk üç düşü.

Fedra Raul ilk düşlerini gördüğü yılın sonunda çocuğunu doğurmuştu. Raul kimi vakit oynayan çocuklara bakıyor, hangisinin kendi çocuğu olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Kendisine benzer bir çocuk arıyordu ama, boşuna. Raul bu merakına şaşıyordu, çünkü ötekilerin hiç biri doğan çocuklarıyle ilgilenmiyorlardı.

Evet, ilk düşler hiç bir zaman unutulmuyordu. Aradan sekiz yıl geçmiş olduğu halde, Raul ikinci düşünü tüm ayrıntılarıyle hatırlıyordu. İkinci düşünde kendine güveni daha çoktu çünkü ilk düşte edindiği tecrübelerden yararlanabiliyordu. Bu ikinci dünyayı görmeye can atıyordu.

İkinci dünyaya ait düğmeyi çevirir çevirmez, kendini yabancı bir bedenin içinde buluvermişti. İçine girdiği beden sert bir zemin üzerinde, parlak, kızgın bir ışığın altında kıvranmaktaydı. Raul tutsak ettiği bedenin kaslarını ya da duygularını bir türlü egemenliği altına alamıyordu. Görüşü de bulanıktı, kesik kesik parçalardan ibaretti. Kasların kasılıp açılmasını denetlemek elde değildi. Raul baskısını azalttıysa da, bir değişiklik olmadı; yabancı beyin, beden üzerindeki egemenliğini yeniden kurmaya girişmedi. Darmadağın, mantıksız, kontrolsuz kalmış kaslara boyuna kasılma buyrukları gönderen bir beyindi bu. Raul ilkin şaşırdı, yanlışlıkla bozuk bir beyne girdiğini sandı. Daha sonra: «Belki ansızın içine girişim bu bozukluğa yol açtı.» diye düşünmeye başladı. Baktı, bedeni de, beyni de ne yapsa denetimi altına alamıyor, uğraşmaktan vaz geçti. Tutsak ettiği beyinden çıkarak, en yakındaki başka bir bedene doğru kaydı.

Bu kez beynine girdiği adam esmer, mavi üniformalı biriydi. «Geri çekilin!» diye haykırıyordu. «Bırakın da adamcağız birazcık soluk alabilsin. Hadi, çekilin, çekilin!»

O sırada, üniformalı başka bir adam yaklaştı yanlarına. «Ne var, Al? Ne oldu?» diye sordu.

— «Adamın biri bayılmış; nöbet geçiriyor besbelli. Cankurtaran çağırdım. Hey, siz! Doktorum diyen sizdiniz galiba? Şu adamcağıza bir bakıverin, nesi var?»

Kurşunî elbiseli bir adam yerde baygın yatan hastanın üzerine eğildi, muayene ettikten sonra: «Saralı, sanırım.» dedi. «Hemen bir cankurtaran çağırmak.»

— «Sağolun, Doktor. Çağırdım zaten.»

Raul, Al adıyle anılan polis memurunun gözlerinden merakla olanları seyrediyordu. Derken, dört tekerlekli, madenden yapılmış bir makine tüyler ürpertici bir ses çıkararaktan geldi. İçinden beyazlar giyinmiş iki adam indi, kaldırımda yatan hastanın yanına koştular.

Az sonra hasta cankurtarana taşınmıştı. Cankurtaran gider gitmez, Al bileğini kaldırıp dudaklarına yaklaştırdı; kara bir nesneye. doğru birtakım rakamlar söyledi. En sonunda da: «Pek iyi değilim nedense.» dedi. «Başım ağrıyor. Peki, ağrı daha da artarsa, gene ararım seni. Eyvallah.»

Raul Kinson polis memurunun gözlerinden dışarıyı seyrederken, buranın çok kalabalık bir kent olduğunu gördü. Bu kentin insanları da ilk düşünde gördüğü insanlara benziyordu. Al'ın beynini biraz daha zorlayınca, kentin Siraküza adını taşıdığını, New York adında bir yere bağlı olduğunu öğrendi. Tutsak ettiği beyni araştırmaya devam etti. O zaman Al'ın ayağının ağrıdığını, susuzluk duyduğunu, karısının burada olmadığını anladı. İlkin «karı» kelimesinin anlamını bir türlü çözemedi. Al'ın bu konudaki düşüncelerini okumakta güçlük çekiyordu. Neden sonra, bir kadınla bir erkeğin paylaştığı, iki kişilik bir hayat kavramına ulaşabildi. Bunlar, «ev» dedikleri ufacık bir yerde, toplum hayatı yaşıyorlardı. Bir kez daha «para» kavramı kurcaladı kafasını. Para denen şeyi ilk olarak birinci düşünde, sakalık yaparken görmüş, avucuna saydıkları bu işe yaramaz maden parçacıklarına neden bu denli büyük değer verildiğini anlayamamıştı. Raul polis memuru Al için paranın anlamını araştırdı. O zaman gördü ki Al için para, yiyecekle, giyecekle değiş-tokuş edilebilecek, «ev» için gerekli bir nesnedir. Raul merakla sokağı, dükkânları incelemeye koyuldu.

İlk düşündeki dünyadan daha uygar, makineleşmiş bir dünyaydı burası. İnsanlar ilk dünyadaki kadar acımasız değillerdi ama, sinirleri daha gergindi. İlk dünyadaki aslanların yerini makineler almıştı bu dünyada. Arrud'un acımasızlığı, zorbaca yönetimi ise, «para» nın zalimliği, kötülüğü yanında hiç kalırdı.

Raul kendi dünyasını düşündü. Orada gerekli işlerin hepsini makineler görürdü sessizce. Öyle sessiz, öyle yeterli çalışırlardı ki, gözleyiciler her şeyin en başından beri böyle sürüp gittiğine inanırlar, bu makineleri kendilerinden öncekilerin yapmış olabileceklerini düşünemezlerdi bile.

Raul kentte on saat kaldı. Makinelere, taşıtlara bindi; korku verici trafiğin içine daldı. Beynini tutsak ettiği adamlardan biri loş bir bara girip acayip bir sıvı içti; tutsak beyinden süzülen içki bile Raul'u sarhoş etmeye yetti. Zihninde acayip hayaller uyanmasına, bulanık tepkilere, aklın karmakarışık olmasına yol açan bir içkiydi bu. Raul bundan sonra başka bir adamın beynine girdi. Adam «sinema» denilen bir yere gitti. Raul merakla filmi seyre koyuldu. Filim renksizdi, fotoğraflar da üç değil, yalnızca iki boyutluydu. «Böyle bir şeyi seyretmek vakit kaybından başka bir şey değil.» diye düşündü. Raul için bunun tek değeri, bu ikinci dünyanın insanlarını daha yakından tanımasını sağlamasıydı. Bu dünyanın insanları tutku, korku, güvensizlik içindeydiler. Onlar da bir tür düş görüyorlardı; geçmiş tatlı günleri, bir de umut dolu geleceği düşlüyorlardı.

Raul şimdi beyinden beyine dolaşmakta usta olmuştu. Ayrıca, girdiği beyinlerin derinliklerine kadar işlemeyi, oradaki her şeyi aynntılarıyle görmeyi de öğrenmişti.

Bir keresinde de küçük bir çocuğun beynine girdi. Baştan başa kırılacak şeylerle dolu bir odada dolaşırcasına, dikkatle dolaştı bu küçük beyinde ve orada yetişkinlerin özlemini çektiği apayrı bir dünya buldu. Sıkıntıdan, korkulardan uzak bir hayal dünyası. Bir göz kırpmasıyle büyük savaşlar veriliyordu bu dünyada; kahraman, yiğit kişiler hep kazanıyor, güzel genç kızlar onlara ödüller sunuyorlardı. Bu dünyada dürüst, doğru kişiler hep haklı çıkıyor, tüm suçlar cezalarını buluyordu; aile yuvası kutsal sayılıyor, sevgiler ömür boyu sürüyordu. Gözyaşları sadece mutluluktandı; günler parıl parıl, upuzundu.

Düş sona erince, Raul bir kez daha kendini o bildik, sessiz dünyada buldu. Yirminci kattan aşağıya inerken, kız kardeşi Leesa'ya rastladı. Onun üst kattaki öğrenme odalarına gittiğini hemen anladı. Konuştuklarını başkalarının duyacağından korktuğu için, kardeşine bir şey söylemedi. Leesa karşısında duruyordu; ötekilerin hepsinden daha uzun boylu, daha gelişmişti. Yaşı on dört olduğu halde, üzerinde hâlâ çocuklara özgü madenî elbise vardı.

Raul iştahla yemeğini yedi. Düşlerden sonra insan kurt gibi acıkıyordu. Düşlerinde duyduğu, söylediği kelimeleri hatırlamaya çalıştı ama, hiç bir şey hatırlayamadı.

Önündeki yemek tepsisini duvardaki deliğin içine itti. İtmesiyle birlikte, fışkıran buharın sesini duydu. Tepsi, kendisinden sonra yemek yiyecekler

için temizlenip hazırlanmıştı bile. Tam o sırada, iki kadınla bir erkek yaklaştılar yanına.

Erkek: «Hadi gel de, bize düşünü anlat, Raul.» dedi.

Raul gidip yanlarına oturdu. Yeni bilgilerinden ötürü nedense utanıyordu. Kadınlar utandığını anlamışlardı. Bunun üzerine, içlerinden biri kendi düşünü anlatmaya koyuldu:

— «Bu kez hem güzel olmak, hem de acı çekmek istiyordum. İstediklerimi birinci dünyada bulabildim. Beynine gireceğim kadını bulana kadar ise, düş süresinin yarısı kadar bir zaman harcamak zorunda kaldım. Kadın taştan yapılmış bir zindandaydı. Bitkin, perişandı ama çok güzeldi. Çok da gururluydu. Bu denli körü körüne inandığı neydi, bir türlü anlayamadım. Zindandaki nöbetçiler kadının saatlarının sayılı olduğunu biliyorlardı. Biri çevreyi gözetlerken, ötekiler kadının yanına gidip ona yaklaşmaya çalışıyorlardı ama, boşuna. Ne yaptılarsa, kadını razı edemediler. Derken, tam düş sona erecek diye korkmaya başlamıştım ki, kadını zindandan çıkardılar, kentin daracık sokaklarından geçirip geniş bir alana getirdiler. Alanın orta yerinde kocaman, ağır bir sırık duruyordu; kadını buna bağladılar. Konuştuklarını kelimesi kelimesine anladım düş sırasında ama, şimdi tekini hatırlamıyorum. Kadının çevresine bir şey döktüler. Sonra, kıpkızıl bir şey belirdi; yukarı doğru uzanan dilleri vardı. Tüm işkence boyunca kadından ayrılmadım, ta ölene kadar. Kusursuz, harikulâde bir acıydı. Son bir iki dakika içinde kadın bilincini yitirdi. Bunun üzerine, seyircilerden birinin beynine girdim; sırığa bağlanmış kapkara nesneye - daha biraz önce güzelliğin ta kendisi olan şeye - baktım. Düş sona erdi.»

Raul düşü anlatan kadına dikti gözlerini. Dişlerinin arasından gözüken sipsivri, pembe diline, ışıl ışıl gözlerine, saçsız başının parıltısına baktı.

Erkeklerden biri güldü: «Hiç bir şey yapmadan, acıya katlanmaktan ne zevk alırsın, bilmem?» dedi. «Ben ikinci dünyayı hepsinden çok severim. Hep o dünyada düş görür, düş yaratıklarının duygularına, acılarına aldırış bile etmem. Akıllarını tutsak alır, kendilerini ise bir yana itiveririm. Onların o hindi gıdaklamasını andıran dilini konuşmaya da hiç yanaşmam. Son düşümde genç, güçlü bir adam buldum kendime. Karanlıkta, başımızın üzerinde minik minik ışıklar yanıyordu. Çevre insan doluydu. Bir çalılığa saklandım. İki genç kız bana doğru geliyordu. Önümden geçerlerken, atlayıp birini ellerimle öldürdüm; öteki kızı da yanımda sürükleyerek koşmaya başladım. Kız cıyak cıyak haykırıyordu. Düş yaratıklarının böyle

korkuyla haykırmalarına da bayılırım hani yani. Bizim makinelerin aklına diyecek yok doğrusu. Düş yaratıklarının çığlıkları her zaman gerçekmiş gibi gelir bana. Ardıma takılmışlar, beni kovalıyorlardı. Yanımdaki kızı bir yana savurup saklandım. Derken, bir adam buldu beni; onu da öldürdüm. Ardından bir alay insan geldi, beni kıskıvrak yakaladılar. Onlara bizim dilde bir şeyler söyledim. Bunun üzerine bana ak bir gömlek giydirip, elimi, kolumu bağladılar. Bir adam geldi yanıma, yumruğuyle suratıma vurdu. Ötekiler onu çekip benden uzaklaştırdılar. Adam hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. A, doğrusu iyi, heyecan verici bir düştü!»

Şimdi hepsi gözlerini Raul'a dikmişlerdi.

Kadınlardan biri: «Kimi vakit, ilk düşler hepsinden güzeldir.» dedi. «Ne düşledin, Raul?»

Raul ayağa kalktı. «İkinci dünyayı düşledim.» diye karşılık verdi, «Orada iyi insanlar buldum. Onlara yardım etmek istedim ama, bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Şimdi düşünüyorum da, bizimkilerin çoğundan daha hoş kimselerdi o dünyanın insanları.»

Kadınlar kıkır-kıkır güldüler. Az önce düşünü anlatan adam ayağa kalktı, elini Raul'un çıplak omzuna koydu. Raul bu elin soğukluğunu duydu. Adam gülümsedi.

— «Çocukluktan daha yeni çıktığını unutuyorsun galiba, Raul.» dedi. «Düş sırasında yaratıklar insana gerçekmiş gibi görünürler; uyanınca, onların yalnız kendi hayal dünyanda var olduklarını anlarsın. Düş sona erer ermez, onlar da yok oluverirler., işte böyle.» Parmakları şaklattı. «Makineler yapar bu yaratıkları, biz uyanınca hepsi yok olurlar.»

Raul'un kaşları çatıldı. «İyi ama, aynı yere geri dönemez miyiz? Beynine girmiş olduğumuz aynı kişiyi bir daha bulamaz mıyız?»

— «Buluruz elbet.»

— «Peki, onu ikinci kez bulmamıza kadar, yaşamıyor mu yani?»

— «İşte makinelerin marifeti de bu ya. Bizim düzensiz, karmakarışık düşlerimizi alır, ayıklayıp düzene koyar, acayip bir mantık silsilesinin hüküm sürdüğü harikulâde dünyalar haline getirirler. Ne var ki düşlerde gördüğümüz o eşsiz güzellikler bile, aklı başında bir adama bütün bunların yalnız düş olduğunu anlatmaya yeter.»

Kadınlardan biri, gülerek: «Raul, var olan tek dünya burasıdır.» dedi. «Bizim için iyi, güzel olan şeylerin hepsi burada. Makinelerin seni aldatmasına izin verme sakın. Makinelerin büyüsü pek akıllıcadır. Bu yüzden içimizde çıldıranlar bile oldu, düş dünyalarının gerçek olduğunu

sandılar. Sonunda buranın, bu gerçek dünyanın, bir düş olduğuna inanmaya başladılar. Bilirsin, böyleleri bu dünyadan atılır. Ama bunun senin başına gelmesini istemem.»

Raul kendini arkadaşlarından kurtarıp, yürümeye başladı. Yirminci katın koridor duvarlarıyle yerleri her zaman loştu. Yalnız cam kafesler aydınlatılırdı; hem de parıl-parıl. Raul koridorun her iki yanına sıralanmış olan cam kafeslere göz gezdirdi. Ağır ağır bunların arasında dolaşmaya başladı. Kafeslerin bir kısmı boştu, geri kalanlarda ise düş görenler vardı. Jord Orlan'ı gördü; maviye çalan beyaz göğsü üzerinde kavuşturmuştu ellerini. Öbür düş görenlerin kimisi sırt üstü uzanmış, kimisi iki büklüm kıvrılmıştı. Kadının biri dizlerini kucaklamış, öyle düş görüyordu. Raul yürümeye devam etti; koridorun bitimine doğru, içinde kimse bulunmayan boş kafesler gördü. Koridor keskin bir dönemeç yapıyordu. Raul dönemeci dolandı, ağır ağır yürümesine devam etti. Burada da boş düş kafesleri vardı.

Birden, kafeslerden birinin boş olmadığını görerek irkildi. Yanına iyice yaklaşınca, kafesteki kimsenin çoktan ölmüş olduğunu gördü. Yanakları çökmüş, gözleri çukura kaçmıştı; derisi kararıp çürümüştü. Dudakları gergindi, sapsarı dişlerini meydanda bırakacak biçimde geriye doğru çekilmişti. Madenî levha hâlâ dişlerinin arasında duruyordu. Düş görürken ölen biriydi bu; yürüyen yoldan hayli uzaktaki cam kafesinin içinde ölmüş, unutulup gitmişti. Günün birinde birisi yokluğunu fark etse bile, bir şey değişmeyecekti. Öldüğünü, gerektiği gibi yumurta biçimi borudan içeriye, karanlık boşluğa atıldığını düşüneceklerdi, hepsi o kadar.

Raul uzun süre orada durup cam kafesin içine baktı. Gördüğünü Orlan'a anlatmayı düşündüyse de, hemen vaz geçti. Orlan'ın: «O kullanılmayan katlarda ne işin vardı?» diye soracağını adı gibi biliyordu çünkü. Belli ki adam öleli çok olmuştu. Büyük olasılıkla, kimse bulamayacaktı onu. Onu, başı aşağıda, yumurta biçimi borunun içine, karanlığa atamayacaklardı hiç bir zaman. Erkekler başaşağı atılırdı boruya; kadınlarsa ayakları öne gelecek biçimde. Yasa böyleydi.

Raul geri döndü, Leesa'yı aramaya koyuldu. Onu en üst katlardan birinde, film seyrederken buldu. Eski bir savaş filmiydi bu. Kahramanlar gür savaş naraları atıyorlardı. Raul kardeşine seslendi. Leesa makinenin düğmesini çevirip ona doğru koştu. Gözleri ışıl-ışıldı.

Ağabeysinin kolunu yakalayarak: «Çabuk söyle bana!» diye haykırdı, «Çabuk anlat, nasıl şey şu düşler?»

Raul oturdu, gözlerini kardeşinin hevesli yüzüne dikti. «Bilmem neden ama, bütün bunlar yanlış gibi geliyor bana. Bir gün sen de göreceksin. Düşler bize söylenenlerden çok daha büyük anlamlar taşıyorlar...»

— «Saçmalıyorsun, Raul. Düş bunlar, başka bir şey değil. Üstelik düş görmek de hakkımız bizim.»

— «Bir çocuk büyüğüyle böyle konuşmaz. Sana söylüyorum, düşler gerçeğin ta kendisi. Şu döşeme kadar gerçek hepsi. «Çıplak ayağıyle yere vurdu.

Leesa biraz geri çekildi. «Söyleme bunu, Raul, n'olur! Bana bile söyleme! Seni bu dünyadan atabilirler bu yüzden. Hani bana sözünü ettiğin kapıdan atarlar hem. O zaman ben de burada yapayalnız kalırım. Bu dünyada tek çirkin ben olurum; bu kapkara, gür saçlarımla, bu iri iri kollarımla, bacaklarımla...»

Raul ona gülümsedi. «Başka kimseye söz etmeyeceğim bundan.» dedi. «Eminim, sen de seveceksin düşleri, Leesa. Büyüyünce çok güzel olacaksın. Sana benzeyen kadınlar çok güzel sayılıyor.»

Leesa şaşkın şaşkın ağabeysine baktı. «Güzel mi? Ben mi güzel olacağım? Şu seyrettiğim filimlerdeki kadınlar gibi çirkinim ben, Raul.»

— «Göreceksin. Söz veriyorum, dediğim gibi olacak.»

Leesa Raul'un yanıbaşına oturdu, gülümsedi. «Hadi, anlat bana. Söz verdin anlatacağına. Düşleri anlat, hadi.»

— «Bir şartla anlatırım.»

— «Her şeyi şartlı-şurtlu yaparsın zaten.

— «Baştan aşağıya bütün bu odaları aramama yardım edeceğine söz vermelisin. Binlerce filim makarasını teker teker incelemeliyiz. Yıllar sürebilir bu, bilemiyorum. Ama bir yerde bütün bu sorunlara bir karşılık bulacağımıza inanıyorum, Leesa. Burası, bu dünya, kendi kendine gelişmemiş; insanlarca yapılmış. Düşler nedir? Neden kendimize Gözleyiciler diyoruz? Bütün bunların bir başlangıcı olsa gerek. Burada, ancak bu dünyada bulabiliriz oluşmamızın öyküsünü. Kim yapmış bu dünyayı?»

Leesa: «Her zaman var olmuş burası.» diye karşılık verdi.

— «Araştırmalarıma yardım edeceksin, değil mi?»

Leesa «evet» der gibilerden başını salladı. Sonra gözlerini ağabeysine dikti, dudakları aralandı. Raul ona ilk iki dünyadaki düşlerini anlatmaya koyuldu.

Ertesi gün de, uyanır uyanmaz, Leesa'ya üçüncü dünyadaki düşünden söz eti. Düş sona erer ermez önce Jord Orlan'a gitmiş, ona gerekli raporu vermiş, sonra da kız kardeşini görmüştü. Jord Orlan Raul'a düş görenlerin tek yasasını anlatmış, öğretmişti. Raul, Orlan'ın söylediklerinin sarsıcı etkisinden uzun süre kurtulamamıştı.

Leesa, bir gün önceki gibi kulak kesilmiş, oturuyordu karşısında. Raul anlatmaya başladı:

— «Üçüncü dünya ötekilerden büsbütün başka. İlk dünya kanlı, acımasız. İkinci dünya sinir gerilimleriyle. korkularla dolu, makineleşmiş bir yer; karmaşık, anlaşılmaz toplumsal yöntemler kurmuşlar, hepsinin temelinde türlü korkular yatıyor. Bu üçüncü dünyaya gelince... oraya gene döneceğim. Hem de birçok kere. Oradakilerin beyinleri akıl almaz bir güçle, zekâyla dolu. Ayrıca, bizden de haberleri var; kalıbımı basarım buna.»

— «Ama çok saçma bu, Raul! Düşten başka bir şey değil ki orası! Bir düş dünyasının yaratıkları nasıl olur da düş görenlerden haberdar olur? Öbür iki dünyadakiler bir şey bilmiyorlar.»

— «Tutsak ettiğim ilk beyne girerken, aşırı ihtiyatlıydım. Önce beyin bana karşı direndi, sonra direnmeyi bıraktı; rahatça içine daldım. Ben hâlâ incitmeden beyinde ilerliyordum ki, beyin ansızın beni korkunç bir güçle itmeye başladı; çaresiz, ayrılmak zorunda kaldım. Aynı beyni yeniden bulana kadar bir hayli vakit harcadım. Bu kez daha sert bir şekilde girdim içine. En sonunda denetimi elime geçirmeyi başardığımda, kendimi ufak bir binanın önünde oturur buldum. Görünüm hoştu: Ormanlar, ağaçlar, tarlalar, çiçekler. Yapı kaba-saba değildi, oldukça zarifti. İç duvarlar, görebildiğim kadarıyle, bizim bu duvarlar, koridorlar gibi için için ışıldıyordu. Evin içindeki eşyalar da, bizim alt katlardaki eşyalar gibi, hep otomatikti. Tutsak beyni araştırdım, buranın ne biçim bir dünya olduğunu anlamaya çalıştım. Ne buldum, biliyor musun? Hiçlik, yokluk! İlkin, tutsak ettiğim kişinin beyinsizin biri olduğunu sandım; sonra içine girdiğim beynin korkunç gücünü, direnişini hatırladım. Beden üzerinde tam bir denetim kurmuştum ama, beyin sanki düşüncelerini okuyamayayım diye aramıza aşılmaz bir duvar örmüş gibiydi. Sağa, sola bakındım; yalın giysiler kuşanmış erkekler, kadınlar gördüm. Uzakça bir yerde durmuş, dikkatle bana bakıyorlardı. Ayağa kalktım.

— «Tutsak ettiğim kişi bana bir düşüncesini iletti. Zorbalık etmememi, yoksa bizi seyretmekte olanların beni duraksamadan öldüreceklerini

söyledi. Bana gönderdiği düşünceler ağır ağır, açık-seçik bir biçimde aklıma ulaşıyordu. Sanki daha az işlek bir aklın anlamasını sağlayabilmek için düşüncelerini süzgeçten geçirip yalınlaştırıyor, bir küçüğüyle konuşur gibi benimle konuşuyordu. «Geldiğin yere dönsen iyi olur.» dedi bana. «Başka bir beyne girecek olursan, o da benim gösterdiğim tepkiyi gösterecektir.» Ona bunun nedenini sordum. «Biz birbirimizin düşüncelerini okuyabiliriz. Dolayısıyle, yabancı bir baskıyı hemen fark ederiz.» diye karşılık verdi. Bu sözlerdeki hafif alayı sezinledim. Ötekiler durmuş, gözlerini bize dikmişlerdi. Beynine girmiş olduğum kişinin, bilmediğim bir yolla, hâlâ ötekilerle haberleşmekte olduğunu fark ettim. Düşleri, düş görenler üzerindeki her şeyi de biliyordu. Ona dünyalarını merak ettiğimi, sırf bunun için gelmiş olduğumu, zorbalığa niyetlenmediğimi anlatmaya çalıştım. Gene oturdum. O zaman, gene biraz alaylı: «Nedir bilmek istediğin? diye sordu bana.»

Leesa: «Aman, ne sıkıcı!» dedi.

— «Bence hiç de sıkıcı değil. On saatlik düş süresini sürekli tartışmayla geçirdik. Üçüncü dünyaya Ormazd diyorlar. Bir iyilik ilkesiyle ilgili bir ad olsa gerek bu. Dediğim gibi, yalın bir hayat sürüyorlar; birbirlerinden oldukça uzakta yaşıyorlar. Gençlerin eğitimine büyük önem veriyorlar. Tüm düş boyunca, onun benimle bir çocukla konuşur gibi konuştuğu izlenimine kapıldım. Her şeyden arınmış, saf düşüncenin gelişmesi için yaşıyorlar. Dünyaları, binlerce yıl önce, insan aklının güçlenmesi, düşüncenin bağımsızlığı gibi temeller üzerine kurulmuş. Şimdi nefrete, öfkeye, korkuya karşı âdeta bağışıklık kazanmışlar hepsi. Söylediklerini güçlükle kavrıyor, onu izlemekte büyük zorluk çekiyordum. Telepatik haberleşme, bu yoğun gelişmenin bir yan ürünü olmuş âdeta. Telepati sayesinde öğrenmeye karşı son engelleri, direnişleri yenmeyi başarmışlar; kelimelerin saçmalığından, gülünçlüğünden, yanlış anlaşılmalarından, gereksiz çağrışımlarından kurtulmuşlar. «Düşünce yoluyle haberleşme her zaman doğru sonuçlar verir.» dedi. Dünyalarında suçtan, kötülükten, zorbalıktan, savaştan eser yoktu.»

Leesa: «Öyle de olsa, çok iç sıkıcı, bence.» dedi.

— «Şimdi iyi dinle, en çok aklımı karıştıran şeye geliyorum. Beynine girdiğim adam bizi tanıyor, biliyordu. Onu sorguya çekmeye çabaladım ama, hiç bir şey elde edemedim; için için bana gülmekte olduğunu sezinledim, hepsi o kadar. «Git, öbür dünyaları düşle.» dedi bana. Yalnız, kullandığı düşünce tam tamına «düş» anlamına gelmiyordu sanki. Daha

çok, «inceleme», «gözetleme» «seyretme» anlamını taşıyordu. Kimi düşüncelerini anlamama izin verdi. «Tarihte çok işler karıştırdınız.» demek istiyordu. «Bizim gelişmemizi de baltaladınız; en sonunda bunun çaresini bulduk, sizinle nasıl başa çıkabileceğimizi öğrendik. Şimdi artık bizim dünyamızı yıkıp yok edemeyecek kadar güçsüzsünüz.» Ona bilmek istediğimi, her şeyi öğrenmeye can attığımı söyledim. «Çok geç.» dedi. «Sizler için iş işten geçti çoktan. Bizim dünyamızdan uzak durmaya bak. Bin yıl sonra, sizi uyarmamıza bile gerek kalmayacak. Çünkü o zaman bizim beyinlerimize de giremeyeceksiniz, şimdi yaptığınız gibi. «Bir an, büyük bir üzgünlük kapladı yüreğini. «Yazık ki, Büyük Tasarı başarıya ulaşmadı.» diye düşünmekte olduğunu sezinledim. Birden acıdım ona. Düş sona erip de uyanınca, enikonu sevindim.»

Leesa: «Ben öbür iki düş dünyasını daha çok sevdim » diye atıldı. «Hele birinci dünya çok hoş.»

Raul: «Artık hangi dünyayı istersem, onu düşleyebilirim.» dedi, «Düşten sonra, Jord Orlan'ın yanına çıktım, bana Yasa'yı anlattı,»

— «Neymiş bu Yasa?»

— «Düş dünyalarının yaratıkları, kendi dünyalarından ayrılıp başka dünyaları dolaşmalarını sağlayacak herhangi bir araç yapmaya kalkışırlarsa, buna engel olmak için elimizden geleni yapmalıymışız. Düş yaratıkları yaptıkları araçlarla göklere yükselir, öbür dünyalara giderlerse, bir daha hiç bir zaman düş göremezmişiz çünkü. Her üç dünyada yaşayan yaratıklardan birinin böyle bir araç yapmayı tasarladığını fark eden bir düş görenin ilk işi, yapılan aracı da, tasarıyı da acımaksızın parçalamak, yok etmek olmalıymış. Orlan'a bunun nedenini sordum. «Yasa böyle.» dedi bana. «Dünyamız kadar eski bir yasadır bu. Her zaman var olmuştur.» Sonra ekledi: «Birinci dünyada artık böyle bir tehlike kalmadı. Ama kulağıma çalınan bir söylentiye göre, çok, çok eskiden birinci dünya dediğim gibi bir araç yapabilecek durumdaymış. Üçüncü dünya ise, bu çeşit araçlarla ilgilenmiyor bile. Kısacası, bu konuda tehlikeli olan tek yer, ikinci dünyadır. Yazık ki, düş görenlerin çoğu bu tehlikeyi göremiyorlar. Ne yaptımsa, yeterince uyaramadım onları bu konuda. Soydaşlarımızın pek çoğu, yalnız birinci dünyayı düşlemek istiyorlar, ikinci dünyayı yeğ tutanlar ise, eğlence peşindeler; Yasa'yı çiğneyip çiğnememek umurlarında bile değil. Korkarım, ikinci dünya yaratıkları günün birinde böyle bir araç geliştirmeyi başaracaklar. Düşlerimiz de sona erecek o zaman. Ben her düşümde ikinci dünyayı dolaşır, parçalanacak, yok edilecek bir uzay aracı ararım. «İşte

böyle dedi. Söylediğine göre, şimdiye kadar ikinci dünyada üç güçlü gemi parçalamış.»

Leesa: «Madem Yasa böyle, istenileni yapmak gerek.» dedi.

Raul yumruklarını sıktı. «Bizler, yani Gözleyiciler, ne okuma biliyoruz, ne yazma. Bunca insan içinde, eski kitapları okuyabilen bir, senle ben varız, Leesa. Jord Orlan iyi, akıllı bir adam ama, o da kör. Gençken o da benim gibi her şeyi öğrenmeye çalışırmış. Bilmeliyim, öğrenmeliyim, bütün bunların nedenini.»

İlk üç düş unutulmuyordu gerçekten. Sekiz yıldır çeşit çeşit düşler görmüş olduğu halde, Raul Kinson unutamamıştı onları. Tam sekiz yıldır ikinci dünyaya gidiyor, kitaplıklarda okuyanların beyinlerine girip astronomi, fizik gibi bilimler üzerinde ne öğrenebilirse öğrenmeye bakıyordu. Öte yandan, Gözleyiciler dünyasındaki eski kitapları da karıştırıyor, eski, unutulmuş filimleri seyrediyordu.

Bu incelemeler, araştırmalar sonunda, Raul Kinson bir gün aradığı sorunun karşılığını buldu. Şimşek gibi yakıcı, kör edici bir karşılıktı bu. Bir denklem kadar yalın, ölüm kadar anlaşılmazdı.

— VII —

RAUL Kinson yeni bilgilerini kız kardeşi Leesa ile paylaşması gerektiğini biliyordu. Leesa'nın düş görmesine izin çıkalı beri, iki kardeş birbirlerini daha az görmeye başlamışlardı.

Raul kız kardeşini genç kızlarla delikanlıların yanında buldu. Kapının aralığından ona baktı. Leesa ağabeysinden esirgenen bir yer edinmişti soydaşları arasında. Seviliyor, sayılıyor, sözü dinleniyordu. Ötekilerin hepsi, Leesa'yı çirkin buldukları halde, onunla olmaktan hoşlanıyor, onu eğlenceli buluyorlardı.

Leesa, bir ya da iki numaralı dünyalarda yaşayan zavallı, talihsiz bir yurttaşın beynini, bedenini tutsak etmeyegörsün; hiç kimse onun o şeytanca zekâsıyla, kurnaz buluşlarıyla aşık atamazdı artık. Üstelik hiç kimse düşlerin ayrıntılarını onun kadar güzel anlatamaz, çevresindekileri böylesine eğlendiremezdi. Çevresindekilerin hepsi onu taklit etmeye özenir ama, başaramazlardı.

Onu dinlerken Raul'un yüreği sızladı. Bir oyun oynuyorlardı: Grubun her üyesi son gördüğü düşü kısaca anlatıyordu arkadaşlarına. Arkadaşları heyecanla haykırır, onayladıklarını bildirirlerse, o zaman düşünü anlatmakta olan üye ayrıntılara geçiyor, öyküsünü ballandıra ballandıra anlatmaya başlıyordu.

Kadınlardan biri: «İkinci düş dünyasında iri-kıyım, güçlü kuvvetli bir adamın beynine girdim.» dedi. «Bir kayığın içindeydi. Ufak bir kayıktı. Önce herkesi teker teker suya fırlattım, sonra kendim de atladım. Yemekler falan olduğu gibi kalmıştı. Besbelli öbür düş yaratıkları pek büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardır...»

Kimse onaylamayınca, kadın suratını asarak çekildi.

Erkeklerden biri: «Ben gökte süzülen kocaman makinelerden birine bindim; makineyi yönetenin beynini tutsak ettim.» diye anlatmaya başladı, «Kontrol kabinesini olduğu gibi bırakıp kapısını kilitledim, sırtımı kapıya dayayıp durdum; makine hızla yere doğru düşerken, yolcuların yüzlerini seyrettim.»

Hepsi, gözlerini Leesa'ya dikip onaylamasını beklediler. Leesa acı acı güldü.

— «Son düşümde büyük bir faciaya yol açtım diye, hepiniz aynı şeyi yapmak zorunda değilsiniz.» dedi sert sert. «Bu son düşüm pek önemli değildi ama, beni çok eğlendirdi.»

— «Anlat, Leesa! Anlat bize!»

— «İki numaralı dünyada tanınmış, büyük bir adamın beynine girdim usulcacık. Çok güçlü, tecrübeli, görmüş geçirmiş bir adamdı. On saatlik düş sürem boyunca, onu, çevresindeki tüm nesneleri saymaya zorladım; hem de yüksek sesle. Sokaklardaki taşıtları, kaldırımdaki çatlakları, binaların pencerelerini... hepsini saydırdım ona. Yalnızca sayıyordu, başka hiç bir şey yapmasına izin vermiyordum. Dostları, ailesi, yanında çalışanlar, hepsi korku içinde kalmışlardı. Adamcağız sesi kısık bir fısıltı haline gelene kadar saydı, saydı. Yaşlanmış dizlerinin üzerine çökerek, yerdeki parkeleri saydı. Doktorlar geldi, ona bir alay ilâç yutturdular. Ama ben yaşlı adamın beynini bırakmadım gene de; ona boyuna saydırdım, durdum. Ne eğlenceliydi, bilseniz!»

Ötekiler gülmekten katılıyorlardı şimdi. Raul biliyordu: bir daha düş gördüklerinde, hepsi Leesa’yı taklit etmeye çalışacaklardı. Ama düşlerini anlatmak üzere gene bir araya geldiklerinde, Leesa bu sefer bambaşka bir şey yapmış olacak, onlardan üstün durumunu gene koruyacaktı.

Raul kız kardeşinin düşlerinde yıkmış olduğu sayısız hayatları düşündü. Leesa bütün bunları sırf düşlerin gerçek olmadığını kendi kendine kanıtlamak için yapıyordu. Ama Raul biliyordu ki, Leesa hâlâ kuşkuluydu, hâlâ kesin bir kanıt elde edememişti. Düşlerin gerçek olduğundan hâlâ kuşkulanıyordu. Düş yaratıklarına uyguladığı her yeni işkence ise vicdanındaki yükü biraz daha ağırlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Düşlerin dışında, ötekilerden ayrı yaşıyor, herkese uzak duruyordu. Görünüşü de buna yardım ediyordu. Çünkü Leesa bir ve iki numaralı dünyaların ölçeklerine göre çok güzel bir kadın sayılsa bile, buradakiler onu çok çirkin buluyorlardı.

Genç kadın ötekilerin başları üzerinden Raul’a baktı; iki kardeş göz göze geldiler. Raul ona gelmesini işaret etti. Leesa ağır ağır yaklaştı; Raul koridora yönelince de, ardından gitti.

Raul: «Seninle konuşmak istiyorum, Leesa.» dedi. «Önemli bir şey var.»

— «Önemli olan tek şey düşlerdir.»

— «Öğrenme odalarından birine, yukarıya çıkalım.»

Leesa soğuk soğuk baktı ağabeysine. «İki yılı aşkın zamandır adımımı bile atmadım oraya. Şimdi de gitmeye niyetim yok. Benimle ille de konuşmak istiyorsan, ikinci dünyada buluşabiliriz. Daha önce de bir kez buluşmuştuk orada, hatırlarsan.»

Raul çaresiz razı oldu. İkinci dünyadaki son konuşmalarını içi burkularak hatırladı. Leesa ile buluşacakları yeri, vakti kararlaştırdı. Birlikte yemek yedikten sonra, düşler koridoruna daldılar, kendilerine ait cam kafeslere girdiler.

***

Raul ikinci dünyanın bu en büyük kentine, bu yoğun trafiğe, sokaklardaki itiş-kakışa artık enikonu alışmıştı. Geç kalmıştı, biliyordu. Dört saatini boşu boşuna, yolda harcamıştı. Leesa onu beklemekten usanıp gitmiş olsa gerekti. Son günlerde zaten öyle sabırsız bir hali vardı ki...

Raul buluşacakları otele yaklaşınca, genç bir adamı seçip beynine girdi. Tutsak bedeni otele girmeye zorladı. Tam karşıda kurşunîler giyinmiş, uzun boylu bir genç kız duruyordu. Raul, kızın gözlerinin içine bakarak, kendi dünyalarının diliyle: «Merhaba, Leesa.» dedi.

— «Çok geç kaldın, Raul.»

— «Ama beklemişsin sevindim buna. Yolda o kadar çok vakit harcadım ki, seni hiç bulamayacağımdan korktum.»

Yan yana ayakta durmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. Onları dıştan gören biri, sinirli bir genç adamın sevgilisiyle buluştuğunu sanırdı. Birlikte otelden çıktılar.

Leesa, gülümseyerek: «E, şimdi nereye gidiyoruz?» diye sordu.

Raul daha sessiz bir sokağa saptı. Başka bir otelin penceresinden dışarıyı seyretmekte olan bir adamla kadın gördü.

— «Rahat konuşmak için iyi bir yere benziyor.» dedi. «Elbet, odalarında başka kimse yoksa.»

Bir atılışta, otelin penceresinde duran adamın beynine girdi. Önce kurşunî bir boşluk sardı çevresini. Sonra her şeyi görmeye başladı. Otelin beşinci katında bir pencerenin önünde durmuş, aşağıdaki sokağa bakıyordu şimdi. Karşı kaldırımda genç bir çift vardı, çok heyecanlı görünüyorlar, harıl-harıl bir şeyler konuşuyorlardı. Leesa Raul’un yanında duruyor, gülüyordu.

— «Bakalım, birbirlerine nasıl açıklayacaklar olanları!» dedi.

Raul küçük otel odasına göz gezdirdi. Bu kez tutsak ettiği adam az öncekinden daha yaşlıcaydı. Raul, adamın pek sağlıklı olmadığını hemen anladı. Kof, şişman bir vücudu vardı. Leesa'nın tutsak ettiği kadın ise gerçekten güzeldi.

Leesa yatağın üzerine oturdu. «Başla bakalım, Raul.» dedi. «Yalnız, söyleyeceklerin anlatılmaya değer olsun.»

— «İlgini çekmek için elimden geleni yapacağım. Şimdi iyi dinle beni. Altı aydır kafamı çoktandır kurcalayan her şeyi öğrenmiş bulunuyorum. Dünyamızın hemen tüm öyküsünü öğrendim. Geriye yalnız üç-beş sorun kaldı. İstediklerimi anlayabilmek için, öğrenme odalarındaki kitapları, filimleri karıştırdım usanmadan. Bir yandan da, üç numaralı dünyanın en akıllı kişilerini sorguya çektim. Bu dünyanın biliminden de yararlandım elbet. Çok, çok eskiden - düşünemeyeceğin kadar eskiden - bizim dünyamız da tıpkı bu dünya gibiymiş, Leesa.»

Leesa: «Saçma!» dedi.

— «Bunu kanıtlayabilirim. Soyumuz çok kalabalıkmış o zamanlar. Atalarımız uzayda yolculuk etmenin sırlarını biliyorlarmış. İlk yurdumuz olan gezegen kıpkızıl renkli, sönmek üzere bir güneşin çevresinde dolaşıyormuş. Bundan iki bin yıl kadar önce, gezegendeki yaşama koşulları bozulmaya yüz tutmuş; nemlilik oranı artmaya, ısı gitgide azalmaya başlamış. Bunun üzerine, Önderler göç edecek daha genç gezegenler aramaya girişmişler. Yaşamaya elverişli üç gezegen bulmuşlar sonunda.»

— «Söylediklerini işitiyorum ama, anlamıyorum, Raul.»

— «Leesa, iyi dinle beni, rica ederim. Evet, ne diyordum, Önderler üç gezegen bulmuşlar. Bunlardan birincisine - yani şimdi yaşamakta olduğumuz düş görenler dünyasına - Marith adını takmışlar. İkincisi ise burası, yani Dünya imiş. Üçüncü gezegen de Ormazd. Tam iki bin yıl boyunca, atalarımız büyük göç hareketlerine girişmişler. Kısa süre içinde uçsuz bucaksız uzaklıkları aşacak güçte, çok hızlı uzay gemileri yapmışlar. Bunlarla yaşamaya elverişli üç gezegene taşınmış, durmuşlar.

— «Ama, Raul...»

— «Bırak da, önce sözünü bitireyim. Önderler akıllı kişilermiş. Göç edecekleri üç gezegenin iyice olgunlaşmamış, yabanıl dünyalar olduğunu biliyorlarmış. Üç ayrı gezegene dağılınca, soydaşlarımız arasında kültür bakımından bir uzaklaşma, başkalaşma olacağını sezinliyor, ahalimizin zamanla birbirine düşman kesileceğinden korkuyorlarmış. Bu durumda, iki seçenekten birinde karar kılmak zorunluğunu duymuşlar. Ya üç gezegen

arasında sıkı bir ilişkinin sürmesini sağlayacak bir düzen kurmalı, ya da üç dünya arasındaki ilişkileri bir süre için büsbütün kesmeli, diye düşünmüşler. Bir süre sonra - üç dünyanın insanları aralarında savaşmayacak kadar olgunlaşınca- ilişkileri yenilemeyi tasarlıyorlarmış. Sonunda, bu ikinci seçenekte karar kılmışlar. Çünkü böyle yaparlarsa, üç gezegen ahalisinin ayrı ayrı yönlerde gelişebileceklerini, dolayısıyle soyumuza yeni katkılarda bulunabileceklerini hesaplıyorlarmış. Üç gezegen arasında herhangi bir haberleşmeyi, ilişkiyi önlemek amacıyle de, Gözleyiciler takımı kurulmuş.

«İşte bizler, bu ilk Gözleyiciler'in uzak torunlarıyız, Leesa. Atalarımız göç için kullanılan tüm uzay gemilerini yok etmişler; yalnız, sana pencereden gösterdiğim o altı gemiyi bırakmışlar. Jord Orlan'ın «Dünyamız» dediği yer, gerçekte on bin yıl önce inşa edilmiş çok büyük bir yapıdan başka bir şey değil. Önderler, bu yapıyı ellerinden geldiğince rahat yaşanır bir yer haline getirmek için, bütün bilgilerini kullanmışlar. İlk Gözleyiciler'in sayısı beş bin kadarmış; bunlar soydaşlarımız arasından titizlikle seçilmişler. En kararlı, en aklı başında, en zeki olanlar seçilmiş. Onlara görevlerinin önemi anlatılmış, gelecek kuşaklara karşı borçlarını yerine getirmeleri öğütlenmiş. Ölmekte olan bir dünyada kocaman bir bina yapılmış bu ilk Gözleyiciler için. Altı da uzay gemisi vermişler onlara. Bu gemilerle öbür üç gezegene belirli aralıklarla keşif gezileri yapmaları söylenmiş.»

— «İyi ama, gemiler... şey değil ki...»

— «Dikkatle dinle beni. Beş bin yıl boyunca üç gezegen arasında hiç bir ilişki kurulmaması tasarlanmış. Ama kararlaştırılan beş bin yıllık süre çoktan tamamlandığı halde, ilişkiler tazelenmemiş. Bugün bu tasarının üzerinden tam on bin yıl geçmiş bulunuyor. Yasa'mız ise, üç düş dünyasında yaşayan yaratıkların gezegenler arası yolculuğu sağlayacak araçlar yapmalarına kesinlikle engel olmamızı buyuruyor hâlâ. Olanları bilmek ister misin? Anlatayım: Orlan'ın «dünyamız» dediği büyük yapı, aşırı derecede rahat bir yer. Atalarımız, aşağı yukarı üç bin yıl kadar, tasarlanmış olan keşif gezilerini yapmışlar. Ne var ki oturmakta oldukları büyük binanın ılık havasından, rahatlığından ayrılmayı hiç canları istemiyormuş. Çok iyi düşünülerek yapılmış bir binaymış bu; içinde oturanları tembelleştirecek kadar iyi, rahat bir bina. Gözleyiciler hâlâ atalarının derin bilgisini koruyorlarmış. Bu bilgileri başka yönde geliştirmişler; bin yıl uğraşarak, istemedikleri keşif yolculuklarını kaldıracak, üstelik onları sorumluluktan kurtaracak bir yol bulmuşlar.

İpnotik denetim üzerinde türlü deneyler yapmışlar, düşünceyi aktarma yoluyle insan beyinlerinin arı düşünce düzeyinde birbirleriyle haberleşmesini sağlamışlar. Dünyalılar buna «boş inanç» diyorlar; Ormazd'lılar ise bu işi öylesine ileri götürmüşler ki, artık konuşmaya bile gerek duymuyorlar. Geliştirilen bu yöntem, insan beynindeki bu olgunlaşmamış yeteneği mekanik yoldan güçlendirme temeline dayanıyormuş. Düş aygıtları dediğimiz nesneler, düşünce yoluyle üç dünyayla ilişki kurmamızı sağlayan araçlardan başka bir şey değiller aslında. «Düş» gördüğümüz zaman, gerçekten var olan üç gezegende zihinsel keşif yolculukları yapıyoruz.»

— «Saçmalık bu! Çıldırmışsın sen!»

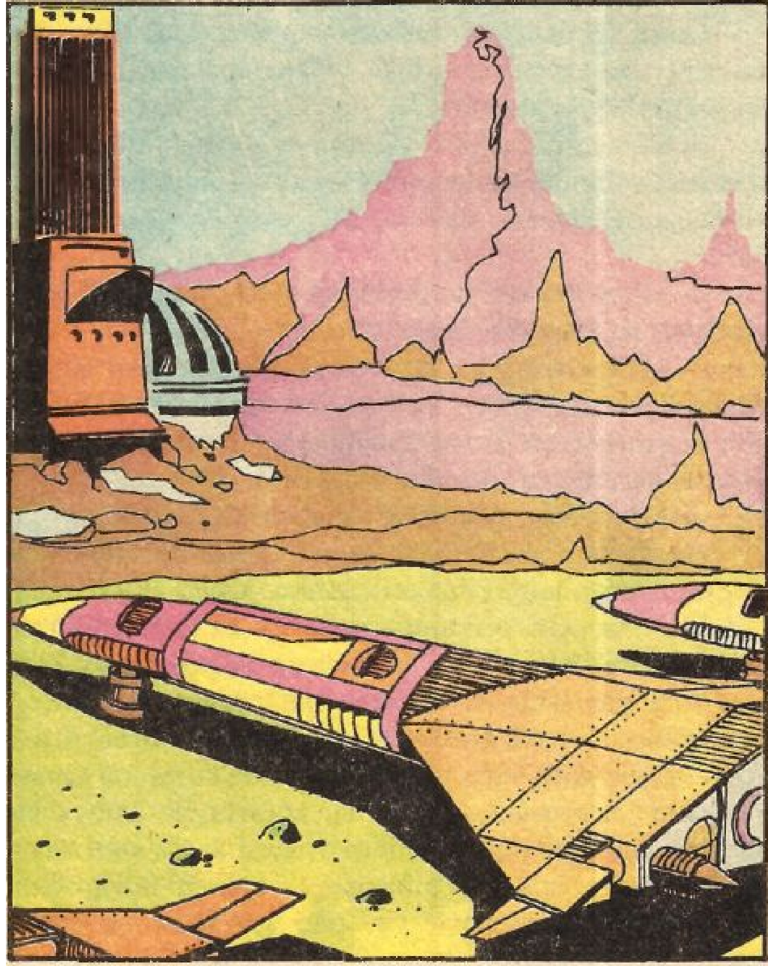
— «Uzun yıllar boyunca düşler gerektiği, tasarlandığı biçimde, ağırbaşlılıkla, ciddiyetle yönetildi. Uzay gemileri ise, bırakıldıkları yerde, dokunulmadan bekliyorlardı. Dış dünya gitgide soğuyor, ılık binadan artık kimse dışarıya çıkmıyordu. Zamanla, edinmiş oldukları bilgileri de yitirdiler; bilim öldü. Gözleyiciler amaçlarına varamamışlardı, ilk Gözleyiciler'in kalıtsal iskeletleri, bir süre saygınlıklarını korudular. Ama bilim yitirilince, düş aygıtları bunların yerini aldı; ilkel, dinsel bir önem kazanmaya başladılar. Bu arada sayımız da gitgide azaldı, ilk nüfusumuzun beşte birini bile bulmayan ufacık bir topluluk haline geldik. Var oluşumuzun gerçek nedenini bile bilemeyecek kadar kördük. İlk başta kararlaştırılan beş bin yıllık süre çoktan dolmuş, aradan bir beş bin yıl daha geçmişti. Üç gezegen için de bir belâdan, bir lânetten başka bir şey değildik artık. Çünkü onların var olmadığına inanıyor, onları sadece birer eğlence aracı sanıyorduk; hâlâ da öyle ya.»

— «Raul, sen de pekâlâ biliyorsun ki, burada değilim ben şimdi. Yaşadığım sürece bana ayrılmış olan düş kafesimin içindeyim, biliyorsun değil mi bunu? Elim yanağımın altında, dişlerimin arasında...»

Raul onun söylediklerine kulak asmadan, sözlerini sürdürdü: «Üç sömürge gezegenle ilişkideyiz. En gözde oyun alanımız olan Marith, sayemizde ilkel, barbar bir dünya haline geldi. Oysa bundan dört bin yıl önce Marith'liler uzay yolculuğunu gerçekleştirmek üzereydiler. Düşlerimiz yoluyla onları ezdik, parçaladık. Beyinlerine girdiğimiz Marith'liler bizi şeytan, iblis sandılar.

«Beş bin yıl kadar önce, Dünya adiyle anılan öbür gezegen de uzay yolculuğunu başaracak düzeye gelmişti. O uygarlığı da yakıp yıktık-, yok ettik. İşimizi bitirince de, Aztekler'i bıraktık ardımızda; hem de bir atom

kültürünün cılız kalıntılarıyle başbaşa. Bu sayede, beyin cerrahisinde ilk adımları attılar, tasarladıkları uzay gemilerine benzer piramitler inşa ettiler, bu piramitlerin tepesinde Güneş Tanrı'sına kurbanlar verdiler. O Güneş Tanrısı ki, gerçekte hidrojen-helyum tepkisinden başka bir şey değildi Aztekler bu tepkiyi keşfetmişler, kullanmak üzereydiler, işte o sırada biz bütün bunları yok ettik. Bugün Dünya uygarlığı atom kültürüne yönelmiş bulunuyor. Bu gelişmeye de elbet burnumuzu sokacağız, uygarlığı yok edip Dünyalıları yeniden ilkel bir hayata döndüreceğiz. Bir Dünyalı'nın beynini,bedenini tutsak aldığımız zaman, bize çeşitli adlar yakıştırırlar: «Geçici delilik; sara cinnet; dalınç gibi. İçimizden yedi yüz kadarı düş görme iznini kazanmış durumda. Evet, ne sonuç vereceğinden korkmadan, akıllarına eseni yapan yedi yüz çelimsiz, sıska çocuk...

«Ormazd'dakiler bizim kim olduğumuzu biliyorlar. Ne mal olduğumuzu da biliyorlar. Tam iki kez uzayı aşma tasarılarını bozduk onların. Artık

oturdukları gezegenden ayrılmaya hevesleri yok. İnsan beyninde, makinelerle aşılamayacak kadar geniş, uçsuz-bucaksız yıldız kümeleri bulmuşlar çünkü. Üç sömürge gezegeninin de başına belâyız: Leesa; bizden kurtulmaları en iyisi.»

Leesa, kırık-dökük bir sesle: «Sana inanmaya çok çalıştım ama, olmuyor.» dedi. «Sana inanırsam, bu ne demektir, biliyor musun?..»

— «Biliyorum galiba. Düşlerinde yaptığın kötülükler için, seninle benim kadar gerçek insanları öldürdüğün için, vicdan azabı çekmek zorunda kalacaksın demektir, değil mi?»

— «Cam düş kafeslerimizdeyiz, Raul. Akıllı makineler yaratıyor bu dünyaları bizim için.»

— «Öyleyse durma, kır hadi şu aynayı. Yarın buraya dönüp bakarsan, aynayı kırılmış bulacaksın gene. Ya da, atla şu pencereden. Yarın döndüğünde, tutsak ettiğin genç kadının parçalanmış cesedini bulacaksın sokakta.»

— «Bu sadece makinelerin kusursuzluğundan.»

— «Daha başka kanıtlar da var, Leesa. Ormazd'da ilk göçleri anlatan tarih kitapları buldum. Marith'lilerin mitolojisi ise, ateş püskүren uzay gemilerine ait türlü öykülerle dolu. Marith'liler bunların güneşten geldiğine inanıyorlar. Dünya mitolojisinde de, bir adımda dünyaları aşan devlerden, gökleri dolaşan gemilerden bol bol söz ediliyor. Atalarımız göç etmeden önce, her üç gezegende de insana benzer yaratıklar yaşıyormuş. Dünya'da, atalarımızla Dünyalılar zamanla kaynaşmışlar. Marith'le Ormazd'da ise yerli ahalinin soyu tükenmiş, yalnız bizimkiler kalmış. Görüyorsun ya, Leesa, küçümsenmeyecek kadar çok kanıt var dediklerimi doğrulayacak.»

Leesa uzun süre konuşmadı. En sonunda: «Anlattıklarına inanmak elimde değil.» dedi. «Yarın camdan kafesime kapanacağım, çırılçıplak yabanıl bir kızın, ya da eşeğini güden bir köylü karısının bedenine gireceğim. Ya da belki Marith'de arkadaşlarımla buluşur, onlarla öldürme oyunu, aşk oyunu, ya da insan avlamaca oynarım. Yok, Raul. inançlarımı değiştiremem.»

Raul, tatlı bir sesle: «Leesa,» dedi, «kendini bildin bileli, bu dünyaların gerçek olduğuna için için inandın sen. Düşlerinde bu denli acımasız, böylesine ele avuca sığmaz oluşun da bundan. Çünkü bu üç dünyanın var olmadıklarını kanıtlamaya uğraşıyorsun. Sen de, ben de ötekilerden başkayız. Onlar gibi olamayız. Onlardan daha güçlüyüz. İstesek ikimiz bir olur, birçok şeyi değiştirebiliriz...»

Raul birden sustu. Yataktaki kadın, elini alnına koymuş, büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyordu.

— «George, öyle tuhaf oldum ki birden.» dedi.

Raul hemen anladı: Leesa gitmişti. Hangi yana, Allah bilir. Konuşmaya öyle bir şekilde son vermişti ki, Raul onu bulamıyordu. Tutsak ettiği beyin üzerindeki baskısını azalttı. Adam hemen kendi dilinde konuşmaya başladı:

— «İçkilerde bir şey vardı, galiba. Barmen de acayip adamın biriydi. Belki uyuşturucu bir şey katmıştır bizim içkilere. Ben de bir tuhafım çünkü.»

Raul baskıyı büsbütün kaldırıp, tutsak beyni serbest bıraktı; kendini bir kez daha o bildik, renksiz, ışıksız boşlukta buldu. Bilinçsiz, dolaşmaya başladı. Neden sonra, tutsak edecek yeni bir beden buldu. Yeniden çevresini görmeye başladı. Yavaşça, korkutmadan yabancı beyine girdi. Bir taksideydi. Geç kalmıştı. İçkiliydi ama, duyguları bulanıklaşmamıştı daha. Raul tutsak ettiği beynin içini bir kitap okur gibi rahatlıkla okuyordu şimdi. Bezginlik, umutsuzluk, ölmek isteği... Nefret, korku, kıskançlık. Ama hepsinin üstünde, sonsuz bir uykuya dalma isteği. Adam şoföre parasını ödedi, ağır ağır bir otele girdi, asansöre bindi. Sekizinci kattaki bir odanın kapısını anahtarıyle açıp içeri girdi. Yatak odasından bir kadın çıktı; elinde parıl parıl bir tabanca vardı. Namluyu adama çevirip tetiğe bastı. Ufak, sıcak kurşun parçacıkları, tutsak bedenin içindeki ılık sıvıyla dolu kanalları delip geçti... adam hiç acı duymadı. Şaşkınlık, sonra da bir sıcaklık duymuştu, hepsi o kadar. İçi ezildi, erir gibi oldu. Kendini kaybetti. Raul tutsak beyinden ayrılırken, adamın öylesine özlemini çektiği ölüme kavuşurken hiç de hoşnut olmadığını hayretle gördü. Tersine, şaşkınlık, korku, hayatta daha tadamadığı şeylerin özlemiyle doluydu kafası.

Raul uzun süre dolaştıktan sonra, parkta oturmuş, kestiren yaşlı bir adamın beynine girdi. Düş süresinin sona ermesini bekledi.

— VIII —

ÖNDER Jord Orlan özel dairesinde oturmuş, gözlerini karşısındaki kıza dikmişti. Bu Leesa Kinson da pek canlı... yakışık almayacak kadar canlıydı doğrusu. Düş yaratıklarının ya da ağabeysi Raul'unki gibi, gür kara saçları vardı. Yüz çizgileri keskin, dudakları aşırı kızıldı. Jord Orlan daha sakin, daha çelimsiz kadınları yeğ tutardı.

— «Leesa Kinson, duyduğuma göre çocuğun olmuyormuş.»

— «Doğru.»

— «Duyduğuma göre, içimizden bir erkek de seçmemişsin kendine.»

Leesa umursamaz bir tavırla gülümsedi. «Belki de onlar beni istemiyorlar. Dediklerine bakılacak olursa, çok çirkinmişim.»

— «Bir de gülüyorsun! Yasa'yı unuttun mu, yoksa? Çocuk doğuracak yaşa gelmiş her kadın görevini yapmalıdır. Üstelik bir erkek kadar da güçlüsün sen. Dolayısıyle birçok çocuğun olabilir. Çelimsizler çoğu kez buna dayanamayıp ölüyorlar; elbet çocuk da birlikte.»

— «Bana Yasa'dan söz ediyorsunuz. Nerede bu Yasa? Elleyebilir, okuyabilir miyim onu?»

— «Okumak yalnız bir ve iki numaralı dünyalara özgü bir alışkanlıktır. Burada sökmez.»

Leesa dudak büktü. «Okuma biliyorum ben. Daha çocukken, en üst katlarda öğrendim okumayı. Ağabeyim gösterdi. Dilimizi hem okuyabiliyor, hem de yazıyorum şimdi. Hadi, gösterin bana Yasa'yı.»

— «Yasa'yı bana kulaktan dolma öğrettiler. Ben de Raul'a öğretmeyi tasarlıyordum ama...»

— «Raul önder falan olmak istemiyor. Okumayı öğrenmek sizin Yasa'ya aykırı mı, yoksa?»

— «Küstahlık ediyorsun. Yasa yalnız benim değil, senin de Yasa'n, Leesa Kinson. Okumayı öğrenmek de Yasa'ya aykırı değil; ama tam anlamıyle gereksiz, saçma bir şey. Neden okuma öğrenelim?. Düşler, güzel yiyecekler, uyku, oyun odaları, sağlık kazanma odaları var ya... Neden okuyahm öyleyse?»

— «Başkalarının bilmediği bir şeyi bilmek iyidir, Jord Orlan.»

— «Bövle küstahlık etmekte inat edersen, seni cezalandırırım. Günlerce düş görmeyi yasaklarım sana.»

L.eesa omuz silkti, gözlerini ayırmadan Jord Orlan'a bakmaya başladı. Bu kurşunî gözler tuhaf bir biçimde tedirgin etti Jord Orlan'ı.

Daha nazik bir sesle: «Eski yöntemler en iyi yöntemlerdir.» dedi. «Neden mutlu değilsin?»

— «Kim mutlu ki?»

— «Ben mutluyum, örneğin! Hepimiz mutluyuz. Kusursuz bir hayat sürüyoruz. Yalnız Raul'la sen hoşnutsuzsunuz. Zaten her şeyiniz bir acayip ya... Ben çocukken, size benzer biri daha vardı. Annenizin babasıydı, sanırım. Onun da görünüşü bizlerden değişikti. Pek çok tatsızlık çıkardı, bu yüzden defalarca cezalandırıldı. Erkeklerle kavga edip onları dövüyor, bu yüzden alabildiğine nefret topluyordu. Korkuyorlardı da ondan. Derken, günün birinde, bir kadın onu yumurta biçimi ölüm borusunun ağzına tırmanırken gördü; ondan o kadar nefret ediyordu ki, durdurmak için bir şey yapmadı, adamın kendisini sonsuz karanlıklara atmasına seyirci kaldı. Görüyorsun ya, hoşnutsuzluğun sonu budur işte. Hayatından hoşnut olmayı öğrenmelisin.»

Leesa'nın göz kapakları ağırlaştı, genç kız esnedi.

Jord Orlan buna içerlemişti. Öne doğru eğilerek: «Leesa Kinson,» dedi, «Bu tutumun hiç hoş değil. Öyle sanıyorum ki, ağabeyin bütün bunların nedeni. Seni kötü etkilemiş. Oyunlara hiç katılmıyor. Düş görmediği zaman da onu bulmak olanaksız âdeta.»

Leesa: «Artık gidebilir miyim?» diye sordu.

— «Hayır. Ağabeyin beni çok ilgilendiriyor. Onunla kimbilir kaç kez konuşmaya çalıştım. Kimse onun ne düşlediğini bile bilmiyor. Düş görmeye hak kazananların başlıca sorumluluğunu büsbütün unutmuş gibi. Acaba seninle... hiç konuştu mu? Kabul edilmiş gerçeklere aykırı düşüncelerinden sana hiç söz etti mi?»

— «Etmiş olsa bile, size söyler miyim sanıyorsunuz?»

— «Söylemekle iyi edersin, sanırım. Kinci değilim ben. Ağabeyinin görüşleri yanlışsa, bu görüşleri düzeltmeye çalışırım, o kadar. Bana bu konuda bilgi vermekten kaçınacak olursan, seni kendi seçeceğim bir adamla eşleşmeye zorlarım, bilmiş ol. Bunu yapmaya yetkiliyim. Ayrıca, Yasa'ya göre, çocuk doğurmakla yükümlüsün.»

Leesa dudaklarını sıktı. «Kimi vakit buyrukların dinlenmediği de olur.» dedi.

— «O zaman seni en alt kata gönderir, bu dünyadan attırırım. Zerre kadar da üzülmem ardından. Onun için, iyisi mi Raul sana neler anlattı,

söyle bana.»

Lessa sandalyesinde kıpırdandı. Sonra, Jord Orlan'a bakmadan: «Raul... Raul bana doğru olmayan şeyler söyledi.» dedi.

— «Evet, devam et.»

— «Dediğine göre, üç düş dünyası gerçekten varmış... düş dediğimiz şeyler de, üç gerçek dünyaya gidebilmek için bulduğumuz bir yöntemden başka bir şey değilmiş. «Bu dünya koskocaman bir binadır.» diyor Raul. Öbür üç gezegene benzer bir gezegenin üzerine kurulmuş bu bina. Üzerinde yaşadığımız gezegenin öbür üçünden tek farkı, daha eski, bir de daha soğuk olmasıymış.»

Jord Orlan heyecanla ayağa fırladı, bir ileri, bir geri dolaşmaya başladı. «Vah vah, sandığımdan da daha kötüymüş durum.» dedi. «Raul'un yardıma ihtiyacı var. Ne yapıp edip, Gerçeği göstermeliyiz ona.»

Leesa, nazik bir sesle: «Gerçeği sizin gördüğünüz biçimde mi göstermeliyiz yani?» diye sordu.

— «Alayı bırak! Raul sana bu saçma-sapan kuramları anlatınca, ne dedin ona?»

— «Kendisine inanmadığımı söyledim.»

— «Aferin, kızım. Ama şimdi onun yanına gidip, söylediklerine inanıyormuş gibi yapacaksın. Onu daha çok konuşmaya kışkırtacaksın. Raul'un düşlerinde neler yaptığını öğreneceksin. Sonra da gelip öğrendiğin her şeyi bana haber vereceksin. Sapıklığının derecesini bilirsek, Raul'a daha iyi yardım edebiliriz. Bir zamanlar, gençken, benim de buna benzer kuşkularım olmuştu. Ama büyüyüp akıllandıkça, gerçeği daha iyi kavradım. Bütün evren bu gördüğün duvarların içidir. Dışarıda her şey son bulur, akıl almaz bir boşluk başlar. Bizim beyinlerimiz böylesine bir boşluğu kavrayacak yetenekte değildir. Evrenimizde bine yakın insan yaşar. Tek gerçek olan bu evrenin statik çekirdeği, özü biziz. Öteden beri bu böyledir, sonsuzluğa kadar da böyle olacaktır. Şimdi git, istediğimi yap, Leesa.»

Leesa dışarıya çıkarken Raul'un söylediklerini hatırladı. Genç kız düş görme hakkını kazanmadan bir gün önce söylemişti ağabeysi bu sözleri: «Küçük bir canlı daha gözleri açılmadan ak bir kutunun içine konsa, ömrü boyunca hep o kutunun içinde yaşasa, yiyecek, gerekli sıcaklık sağlansa, ölürken kutusunun ak duvarlarına bakıp «Dünya buymuş!» der.»

Raul'u en üst katlardan birinde buldu. Bir kitabı inceliyordu. Leesa'nın çıplak ayaklarının sesini duyunca, dönüp arkasına baktı. Şaşırarak gülümsedi.

— «Çoktandır buraya gelmiyordun, Leesa.» dedi. «Konuşmamızı yarıda bırakıp gittiğin günden beri de görmedim seni.»

Leesa, oynamakta olan filme bakarak: «Nedir seyrettiğin?» diye sordu.

Raul ayağa kalktı, gerindi. Yüzünde buruk bir anlam vardı. «Korkarım, hiç bir zaman anlayamayacağım bir şey.» diye karşılık verdi. «Göçlerde kullanılan uzay gemileriyle ilgili belgeler var şu kutuda. Nasılsa buldum onları. Yazık ki bu tür bilimden hiç bir şey anlamıyorum. Ama belki bir gün...» Ansızın sustu. «Evet, belki bir gün, uzay gemilerinden birini yönetecek kadar bir şeyler öğrenebilirim.» diye ekledi. «Gemilerin iç ayrıntılarını biliyorum artık.»

— «Peki, ne işine yarayacak bu?»

— «Bu sayede, üç dünyadan birine gidebilirim. Oradaki insanlardan birkaçını gemime alıp buraya getirebilirim; sonra da Orlan'la ötekilere gösteririm onları. O zaman, ağızlarından düşürmedikleri şu Yasa'yı bir yana bırakır, tek gerçeğin bizim dünya olduğu üzerindeki çocukça inançlarından cayarlar belki. Dünya'da uzay gemilerinden iyi anlayan adamlar yaşıyor; hele biri var ki, bu işi çok iyi biliyor... O kadar ki, ben buraya bir daha dönemesem bile, gerekirse o gelebilir... çok konuştum galiba.»

— «Belki ilgi çekici buluyorum söylediklerini.»

— «Kısa süre önce hiç de öyle bulmuyordun ama.»

— «Belki de iyice düşününce, haklı olduğuna karar verdim; olamaz mı yani?»

Raul, heyecanla: «Leesa!» diye haykırdı. «Yoksa benim çoktandır anladığım şeyleri sen de mi kavramaya başladın?»

— «Neden olmasın? Hem belki de... yardım edebilirim sana.»

Raul kaşlarını çattı. «Edebilirsin, doğru. Ben de tüm umudumu kesmiştim hemen hemen senden... neyse, bırakalım şimdi bunu. Sanırım, sana güvenebilirim.» Sustu, kız kardeşinin gözlerinin içine baktı. «Tam altı yıldır, bizim kadar gerçek insanların hayatını mahvettiğini anlıyor musun şimdi? İnanıyor musun buna?»

Leesa, elinden geldiğince soğukkanlı görünmeye çabalayarak; «Evet.» dedi.

— «Dediğim gibi, amacımızdan uzaklaşmışız. Hiç bir şey yapılmamış olsaydı, zamanla azalır, sonunda büsbütün yok olurduk besbelli. Ama, bu durumda, yaşamımızı sürdürecek, sonsuzluğa kadar insanların hayatını ansızın değiştirmeye devam edeceğiz. Tanınmış, ünlü kişilerin tehlikeli, anlaşılmaz işler yapmasına yol açacak, sıradan kişilerin mahkemelerde

sürünmelerine, kendi hayatlarını da, başkalarının hayatını da mahvetmelerine neden olacağız. Ama buna bir son vereceğim ben.»

— «Nasıl yapacaksın bunu, Raul? »

— «Marith gezegeni uzay yolculuğu için çok ilkel. Ormazd'lılar ise, makinelerle uğraşamayacak kadar insan aklıyle ilgileniyorlar. Tek umudum Dünya. Orada bir adam var, bir uzay gemisi tasarısını yönetiyor; yaptığı gemi şaşılacak kadar sana pencereden gösterdiğim uzay gemilerine benziyor. Bugüne kadar bizim açıklayabildiğimiz, onlarınsa nedenini bir türlü anlayamadıkları o kadar çok kaza olmuş ki, bu kez projeyi çok gizli tutuyorlar. Bizimkiler bile bulamamışlar daha proje yerini. Oysa uzay gemisi daha önce defalarca birçok projeyi yok ettiğimiz bir alanda yapılıyor. İşte o projeyi korumaya çalışıyorum ben. Ayrıca da bu işin başındaki adamla - adı Bard Lane - daha yakın bir ilişki kurmaya uğraşıyorum. Ona daha önceki tasarıların neden başarıya ulaşamadığım açıklamak, yardım etmek çabasında olduğumu anlatmak istiyorum. Bizimkilerden birinin düş görürken yol açabileceği tehlikelere karşı onu uyarmak istiyorum. Kısa bir süre önce bizimkilerden biri proje alanına sızmayı başarmış; teknisyenlerden birinin beynine girerek, onarılması aylarca sürecek bir zarara yol açmış. Kim olduğunu aradımsa da, bulamadım. Bir daha oraya dönmemiş ama, her an dönebilir. Gidip ötekilerle de konuşamıyorum. Kuşku uyandırabilir bu; bunca yıldır onlara tek laf ettiğim yok ki. Ama sen bu işi kimin yaptığını bulabilirsin sanırım, Leesa.»

— «Peki, tut ki buldum; o zaman ne olacak?»

— «Ona aynı proje alanını bulduğunu, bulur bulmaz da hemen yok ettiğini söyle. Onu inandırmak için, de ki...»

— «Neden birden sustun?»

— «Sana güvenebilir miyim? Sanki... düş dünyalarının gerçekliğinden hâlâ kuşku duyar gibi bir halin var da. Ben bu gerçeği anladığım gün aklımı kaçırıyorum sandım. Düş kafeslerinin durduğu koridora koşup, bütün kabloları çekip koparmak, kadranları parçalamak geldi içimden.»

Leesa: «Bana güvenebilirsin.» dedi.

— «Öyleyse dinle. Zarara yol açan soydaşımızı inandırmak için, kendin gidip bir göz atmalısın proje alanına. Sana orayı nasıl bulacağını tarif ederim. Biraz zor olacak bu, çünkü tasarı çok iyi gözden gizlenmiş.»

— «Oraya gidince ne yapıyorsun peki?»

— «Kim olduğumuzu Bard Lane'e anlatmaya çalışıyorum.»

— Söyle peki yerini.»

— «Söylemeden önce senden kesin söz almalıyım. Projeye hiç bir zarar vermeyeceğine söz ver.»

Leesa: «Zarar vermeyeceğim.» dedi. İçinden de: «Hiç değilse, ilk gittiğimde değil.» diye geçirdi.

Raul yerdeki sandıklardan birini açtı. «İşte, haritası burada.» dedi. «Kendim yaptım onu.»

Leesa onun yanına diz çöktü, Raul’un proje alanını gösteren parmağını dikkatle izlemeye başladı.

— IX —

DOKTOR Sharan Inly yazı masasının başında oturmuş, elleri arasına almış, kara kara düşünüyordu. «Keşke hekim olacağıma sekreter, ev kadını, ya da kaynakçı olsaydım.» diyordu kendi kendine.

Bard Lane kapıyı hızla açıp içeri daldı. «Umarım, bir açıklama yaparsın.» dedi öfkeyle.

Sharan, yorgun yorgun gülümseyerek: «Kapıyı kapayın da, şuraya oturun, Doktor Lane.» diye karşılık verdi.

Bard oturdu. Yüzü bitkindi. «Lânet olası!» diye söylendi. «Masamın üzeri dosya dolu. Adamson'ın da yardıma ihtiyacı var. Kısacası, işim başımdan aşkın. Böyle sıkışık bir zamanda bilmem ki, sırası mıydı...»

— «Dün geceyi nasıl geçirdin? İyi uyudun mu?»

Bard şaşkın şaşkın genç kadına baktı. «Çok iyi geçirdim.» dedi. «İyi uyuyor, iyi yemek yiyorum. Arada - bir yürüyüşe bile çıkıyorum hatta. Pazumu şişirip sana kaslarımı göstereyim ister misin?»

— «Otur yerine, Bard. Görevimi yapıyorum ben, rica ederim yardımcı olmaya çalış.»

Bard oturdu, gözlerinde gitgide artan bir korku okunuyordu. «Ne demek oluyor bütün bunlar, Sharan? Oldukça iyi uyudum sayılır. Ancak, sabahleyin biraz yorgundum nedense.»

— «Saat kaçta yattın?»

— «Gece yarısından az önce. Sabah da yedide kalktım.»

— «Raporları hazırlayan Thomas Bellinger senin sabaha karşı ikiyi on geçe yatak odana çekildiğini bildirdi.»

— «Çıldırmış o adam! Yo, ama! Dur bir dakika. Sakın bana benzer birini bulup proje alanına sokmuş olmasınlar?.. Muhafızlara haber verdiniz mi?»

Sharan ağır ağır başını salladı. Gözleri üzgündü. «Hayır, Bard. Boşuna uğraşıyorsun. Bu hafta bütün testleri parlak biçimde atlattın ama, gene de bir şey demek değildir bu. Bess Reilly bu sabah çalışma odanda değildi, fark ettin mi kızın yokluğunu?»

Bard'ın kaşları çatıldı. «Hasta bugün de ondan. Telefon edip haber verdi.»

— «Biliyorum. Buradan telefon etti çünkü, Bard. Ben istedim seni aramasını. Bu sabah çok erken gelmiş işe. Bakmış, sen teyp bandını doldurmuşsun, bandı teype yerleştirip söylediklerini yazmaya hazırlanmış. Ama ses duyulmaya başlayınca, senin bir şaka falan yaptığını sanmış. Biraz daha dinleyince ise korkmuş. Düşünmüş, taşınmış, sonunda bandı bana getirmeye karar vermiş. Tam iki kez dinledim bandı. Sen de dinlemek ister misin?»

Bard: «Demek, gece banda bir şeyler dikte etmişim...» dedi. «Tuhaf bir kâbus geri geliyor sanki, Sharan. Çoğu gibi, bu da saçma bir şey. Unutmadan bir yere not etmem gereken bir şey vardı sanki kafamda. Sonra da bir düş gördüm...»

— «Sonra da uykunda yürüdün, Bard. Dinle şu bandı şimdi.»

Teypi çalıştırdı. Hiç kuşkusuz, Bard Lane'nin sesiydi bu. Şöyle diyordu: «Doktor Lane, sizinle haberleşebilmek için bu yöntemi seçtim. Korkmayın, benden kuşkulanmayın. Şu anda, fiziksel açıdan sizden tam dört buçuk ışık yılı uzakta bulunuyorum çünkü. Yalnız, düşüncelerimi akıl yoluyle size iletiyorum, amacıma ulaşabilmek için de bedeninizi ödünç aldım. Adım Raul Kinson. Bir süredir projenizi gözlemekteyim. Başarıya ulaşmanızı bütün yüreğimle diliyorum. Çünkü bizlerden - yakıp yıkmaktan, yok etmekten başka bir şey bilmeyen bizlerden - kurtulabilmeniz için tek fırsat bu. Ben hiç bir şeyi bozmak istemiyorum. Tersine, yardım etmek istiyorum size. Bilmediğiniz tehlikeler dolaşıyor başınızda. Teknisyeniniz Bill Kornal'ın başına gelenler buna örnektir. Yaptığı zarara yol açan bizlerden biriydi, beynine girerek onu tutsak etmişti. Dünya'ya göç etmeden önce yaşamakta olduğunuz ana gezegende son kalanlarız biz. Şu anda size çok şey söylemek istemiyorum. Yalnız, inanın ki, dostça niyetler beslemekteyim. Onun için, korkmayın benden. Aklınızda bir bozukluk olduğunu falan da sanmayın sakın. Yakında sizinle daha doğrudan doğruya konuşabileceğim başka bir haberleşme yolu bulacağım. O zaman dinleyin beni, emi?»

Sharan teypi susturdu. Yumuşak bir sesle: «Görüyorsun ya?» dedi. «Bess Reilly'nin bunu bana getirmesine hem sevindim, hem üzüldüm, Bard. Şimdi seni neden çağırttığımı anladın mı?»

Bard: «Elbet, elbet anladım.» diye mırıldandı.

Sharan: «Ne yapmalıyım? Yol göster bana.» dedi.

Bard: «Görevini yap.» diye karşılık verdi. Yüzünden bütün kanı çekilmiş, dudakları bembeyaz bir çizgi haline gelmişti.

Sharan hazırlamış olduğu raporu elleri titreyerek Bard'a uzattı. «Bir süre bir hastaneye yatıp, gözlem altına alınman gerekiyor.» dedi. «Eşyalarını toplamaya başla. Sen dönene kadar Adamson alabilir sanırım yerini.»

Bard kâğıdı aldı, tek kelime söylemeden dışarı çıktı. O gittikten sonra Sharan derin bir üzgünlükle yazı masasının üzerine kapandı.

***

Bard Lane hastanedeki yatağında uzanmış, gazetesini okuyordu:

«Houston'daki genç kızlar yeni bir moda çıkardılar. Kafalarını kazıyıp yeşile boyuyorlar. Sokakta birbirleriyle karşılaşınca da, ayakkaplarını çıkarıp ayaklarıyla tokalaşıyorlar... Victoria'lı bir dul kadın, uzun süre önce ölmüş olan aktör Valentino'dan ruhsal mesajlar aldığını ileri sürüyor... Georgia'nın baltalı canavarı, mahkemede kaynanasının kendisine büyü yaparak ruhunu elde ettiğini ileri sürdü... Delinin biri çaldığı arabalarla dükkânların içine giriyor... Seksen üçüncü kattan atlayan...»

Bard Lane gazeteyi yere attı. «Nefret, korku, düşmanlık, öfke, kıskançlık...» diye düşündü. «Dünyaya egemen olan hep bunlar. Bütün dünya çıldırmış sanki...» Gözlerini kapadı, kendini yatağın rahatlığına bıraktı.

Birden yatağın kıpırdandığını duyarak gözlerini açtı. Ufak-tefek sarışın hastabakıcı ayak ucuna oturmuştu. Mora çalan güzel mavi gözleri vardı.

— «İşler bukadar sarpa sardı mı, Bard Lane?» diye sordu.

Bard'ın kaşları çatıldı. Hemşireler hastaların yataklarına oturmazlardı. Ayrıca hastalarla böyle teklifsizce de konuşmazlardı.

Bard, alayla: «Ne denli mutlu olduğumu göstermek için, size bir terlik dansı yapayım, isterseniz?»

Hemşire: «O bana sizden söz etmemişti.» dedi. «O sizi buradan kurtarmaya çalışırken, ben de gelip şöyle bir göz atayım dedim. Hoş, onun bundan pek hoşlanacağını da sanmam ya.»

— «Kimden söz ediyorsunuz siz, Hemşire? Size söylemediği ne, bu esrarengiz kişinin?»

— «Hemşire pek resmî kaçıyor. Adım Leesa.»

— «Tuhaf bir ad. Siz kendiniz de bir tuhafsınız ya. Dediklerinizi pek iyi anlayamadım, Leesa.»

— «Anlayacağınızı da ummuyordum zaten, Bard Lane. Raul'dan - ağabeyimden - söz ediyorum. Raul Kinson'dan. Bilmem, bu size bir şey anlatır mı?»

Bard Lane, yüzü öfkeden kıpkırmızı, doğrulup oturdu. «Şunu iyi bilesiniz ki, Hemşire, böyle çiğ deneylere katlanmak niyetinde değilim.» dedi. «Gidin Sharan'a da söyleyin, istediği olmadı. Hâlâ aklım başımda benim.»

Hemşire sarı saçlı başını bir yana eğerek gülümsedi. «Öfkeli haliniz hoşuma gitti doğrusu, Bard Lane. Her neyse, Raul başınıza bu işleri açtığı için çok üzgün. Şimdi de işleri yoluna koymaya uğraşıyor. Zavallı Raul! Sizin gerçekten var olduğunuzu sanıyor. Hoş, hepiniz buna öyle içtenlikle inanıyorsunuz ki, insana usanç geliyor!»

Bard gözlerini genç kadına dikti. Ağır ağır: «Hemşire, bu size bir hastanızdan, dostça bir öğüttür.» dedi. «Neden Doktor Inly'ye gidip size sıradan testleri uygulamasını istemiyorsunuz, ha? Biliyorsunuz, aşırı çalışan kimselerde kimi vakit akıl dengesi...»

Hemşire güldü. Gülüşü tuhaf, âdeta çılgıncaydı. «Aman ne hoş! Öyle ağırbaşlı, nazik bir haliniz var ki! Hani neredeyse, bir dakika sonra başımı okşayıp beni alnımdan öpeceksiniz!» Sonra birden ciddileşerek: «Şimdi iyi dinleyin beni.» dedi. «Siz benim için tatsız, oldukça da sıkıcı bir düşün parçasından başka bir şey değilsiniz. Raul sizin konunuzda bile bile kendini aldatıyor nedense. Gelip neye benzediğinizi bir göreyim dedim. Raul'u öyle etkilemişsiniz ki. Ama ben de etkilenmek zorunda değilim elbet. Ben...»

Kapıda iri-yarı, tıknaz, beyazlar giyinmiş bir kadın belirmişti. Kadın: «Hemşire Anderson!» diye çıkıştı. «Bu yaptığınızın anlamı ne? On yedi numaralı odadaki hasta on dakikadır zile basıp duruyor. Ben de sizi aramadık yer bırakmadım. Ayrıca hastaların yatağına oturulmaz, bunu siz de benim kadar bilirsiniz. Böyle bir şey olduğu için çok özür dilerim, Doktor Lane, ama...»

Ufak-tefek, sarışın hemşire başhemşireye göz kırptı. Sonra yatağın başucuna doğru seğirterek, kolunu Bard Lane'in boynuna doladı, onu dudaklarından öpüverdi. Başhemşire şaşkınlıktan soluğunu tuttu.

Ufak-tefek sarışın hemşire birden doğruldu. Yavaş yavaş bütün yüzüne bir korku dalgası yayıldı. Ellerini göğsüne götürerek ayağa fırladı.

Başhemşire: «Evet, açıklamanızı bekliyorum, Anderson.» dedi.

— «Ben... ben...» Küçük hemşirenin gözlerinden fışkıran iki yaş damlası yanaklarından aşağıya süzüldü. Geri geri giderek yataktan

uzaklaşmaya çalıştı.

Bard: «Sanırım, Leesa’nın sinirleri bozuk biraz» diye atıldı.

Başhemşire, soğuk soğuk: «Adı Leesa değil, Elinor’dur.» dedi.

Küçük hemşire arkasını dönüp koşa koşa uzaklaştı.

Başhemşire içini çekti. «Bir dert daha.» dedi. «Zaten elimde pek az hemşire var. Şimdi bunu da teste göndermek zorundayım.»

***

Sharan Inly Binbaşı Tommy Leeber’e baktı.

— «Bu yaptığınız soğuk bir şakaysa, Binbaşı...»

— «Gene en başından başlayacağım, çaresiz, Doktor Inly. Bir yanlışlık yaptım ama, siz de yanılıyorsunuz. Adım Raul Kinson. Şimdilik Leeber adındaki bu adamın bedenini kullanıyorum. Daha önce Bard Lane’nin bedenini kullanarak, ona bir haber gönderdim. Siz de, Bard Lane kendisi de, hemen bunu bir tür çılgınlık sayıverdiniz.»

— «Anlıyorum, Binbaşı Leeber. General Sachson Doktor Lane’le benim buradan uzaklaşmamızı istiyor. Ama beni bu yoldan saf dışı edemezsiniz.»

— «Yalvarırım, Doktor Inly. Sizinle istediğiniz deneyi yapabiliriz. Geçen gün Bard Lane’e bıraktığım haberi tekrarlasam...»

— «Bu bir şey kanıtlamaz. Bess Reilly’den duymuş olabilirsiniz.»

— «Reilly’nin kim olduğunu bilmiyorum ama, rica ederim onu buraya çağırtıp kendisine sorun.»

Bess Reilly gelince, Sharan sordu: «Doktor Bard Lane’in doldurmuş olduğu banttan kimseye söz ettin mi, Bess?»

— «Kimseye bundan söz etmememi tembih etmiştiniz ya, Doktor Inly. Ben de söylemedim elbet.»

— «Peki, bugün Binbaşı Leeber’le konuştun mu hiç?»

— «Onu dün ilk kez gördüm. Hiç bir şey konuşmadık.»

Sharan: «Teşekkür ederim, Bess. Gidebilirsin.» dedi.

Kız çıkar çıkmaz, Binbaşı Leeber’e dönerek: «Madem öyle, söyleyin bakalım şimdi bana, teypte ne dediniz?» diye sordu.

Leeber teypteki sözleri aynen tekrar etti. Soğukkanlılığı, o kendine pek güvenir hali Sharan’ı tedirgin ediyordu.

— «Binbaşı Leeber, ya da Raul Kinson, kim olursanız olun... Ben... Bu öyle bir şey ki, bir türlü inanamıyorum. Başkalarının bedenlerini,

beyinlerini tutsak etmek! Yabancı bir gezegenden geldiğinizi ileri sürmeniz. Hepsi uydurma gibi geliyor...»

— «Bard Lane'nin bir an önce işinin başına dönmesi gerek. Sizi ürkütmek zorunda kalacağım, Doktor Inly. Ama sanırım, en iyi böyle kanıtlayabilirim kendimi. Hemen şimdi Binbaşı Leeber'in beyninden çıkıp, sizinkine gireceğim. Birazdan Binbaşı kendine gelecektir. Ama olup bitenleri pek hatırlayamayacak. Ondan kurtulmak için, sizin sesinizi kullanacağım.»

Sharan: «Hadi canım, siz de!» dedi.

Birden, Binbaşı Leeber'in yüzündeki korkulu şaşkınlığı fark etti. Binbaşı anlamaz gözlerle Sharan'ın yazıhanesini gözden geçiriyor, bir yandan da şaşkın şaşkın elinin tersini ağzına sürüp duruyordu. Sharan birden artık Leeber'i gözleyecek halde olmadığını gördü. Görünmeyen sarmaşıklar sarılıvermişti sanki tüm bedenine. Sharan onların yumuşaklığını duyuyordu. Aklı çocukluğuna gitti. Var gücüyle anılarına tutunmaya çabaladı. Ezici baskıya karşı direndi, kendini savundu. Sonra ansızın beynine giren öbür varlığı tüm gerçekliğiyle duydu. Dudakları aralandı, konuşmaya başladı. Sanki onun ağzından bir başkası konuşuyordu:

— «Buralarda güneş insanı kötü çarpar, Binbaşı'm. Sizin de birazcık başınızı döndürmüş olacak. Bugün bol bol su için, ayrıca tuz tabletleri yutun. Dispanserden alabilirsiniz tabletleri. Güneşten kaçının. Yarın sabah turp gibi olursunuz.»

Binbaşı ayağa kalktı. «Ah, aman... teşekkür ederim.» diye mırıldandı. Tam kapıdan çıkacağı sırada dönüp şaşkın bir yüzle Sharan'a baktı, sonra başını sallayıp dışarı çıktı.

Sharan'ın beynine düşünce ansızın geliverdi. Kafasının içine yazılmış değildi bu düşünce; kelimelerle anlatılmış da değildi. Öyleyken, kelimeler öyle bir biçimde yan yana geliyordu ki, düşünce kendiliğinden belirleniyordu sanki. «Şimdi anlıyor musunuz? diyordu içinden bir ses. «İnanıyor musunuz şimdi? Kontrolü gevşeteceğim. Benimle haberleşebilmek için, yüksek sesle konuşun.»

— «Çıldırdım ben!»

— «İlkin ötekiler de öyle sandılar. Hayır, çıldırmış falan değilsiniz, Sharan. Elinize bakın şimdi.»

Sharan eline baktı. Eli kendiliğinden kalktı, bir kâğıt alıp üzerine «Sharan» yazdı. Sharan'ın birden gözü karardı, başı döndü, kendini

kaybetti. Kendine geldiği zaman, adının yanına başka bir kelime daha yazılmış olduğunu gördü.

— Evet, bir kelime bu, Sharan. Bizim yazımızla adınız işte böyle yazılır. Bunu yazmaya ben zorladım sizi.»

Sharan önündeki kargacık-burgacık yazıya şaşkın şaşkın baktı. «Çıldırdım, çıldırdım ben!» diye mırıldandı.

Beyninin içine girmiş olan yabancı kuvvet öfkelenmişti. «Hayır, aptal olmayın! İnanın! Bekleyin birazcık,

Sharan! Düşüncelerinizi, inançlarınızı anlamış olacağım birazdan. Sizinle ilgili ne varsa, hepsini öğreneceğim, Sharan.»

Sharan: «Yok, yok, olmaz.» diye karşılık verdi. Kaskatı oturuyordu. Yumuşak taraklar tüm beynini tarıyordu sanki. Anılar birer birer aklına gelmeye başladı: annesinin ölüm günü, doktorluk sınavını verdiği gün, ilk aşkı, yazdığı küçük bir şarkı... hoşnutsuzluk... mesleğinden duyduğu kıvanç. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Sharan, kendisini incelenmek üzere tahta üzerine çivilenmiş bir böcek gibi görüyordu...

İçindeki ses: «Şimdi seni tanıyorum, Sharan.» dedi. «İyi tanıyorum seni. Artık inanıyor musun bana?»

— «Delirdim!»

Yabancı kuvvet öfkelenmedi bu kez. Tersine, uğraşmaktan vaz geçti, teslim oldu. Gitgide soluklaştı, yazın tatlı alacakaranlığında uzaktan uzağa duyulan bir türkü gibi yavaş yavaş uzaklaştı, sonunda büsbütün yok oldu.

Sharan masasının başında yalnız oturuyordu. Çekmecelerden birini açıp içinden Bard Lane’e doldurttuğu kâğıda benzer bir kâğıt çıkardı; boş yerlerini doldurmaya başladı. Adını, hastalık belirtilerini, varılan teşhisi, sanıları bir bir yazdı.

Tam o sırada kapı açıldı, dispanserin genç hekimi Jerry Delane içeri girdi.

Sharan’ın kaşları çatılıverdi. «Girmeden önce, kapıyı vurmak adetiniz değil mi, Doktor Delane?» diye çıkıştı.

Doktor Delane gelip Sharan’ın tam karşısına oturdu. «Binbaşı Leeber’in beyninden çıkıp sizinkine gireceğimi söylemiştim biraz önce.» dedi. «Dediğimi de yaptım. Belki de beni hâlâ hasta beyninizin uydurduğu bir hayal sanıyorsunuz. Onun için, düşündüm ki, size elle tutulur bir kanıt vermem daha iyi olacak.» Sharan’ın teypini kendine doğru çekip, düğmesine bastı, genç kadına gülümsedi. «Ama hayaletlerin sesi banda alınamaz, Sharan.» diye ekledi.

Sharan'ın başı döndü. Oda birden kapkaranlık oluvermişti sanki. Karşısında oturan adamın gülümseyen ağzından başka hiç bir şey görmüyordu artık. Gitgide genişliyor, ona doğru yaklaşıyordu sanki bu ağız. Sharan birden o gülüşe doğru çekilir gibi oldu. Keskin beyaz dişlerin, kızıl dudakların çevrelediği kara tünel onu yutuverdi...

Kendine gelince Sharan kendini deri kaplı sedyenin üzerinde, yatar durumda buldu. Doktor Delane yanına diz çökmüştü. Sharan'ın alnına koyduğu ıslak, soğuk mendili eliyle bastırıyordu. Gözleri sevgi doluydu.

— «Ne... ne oldu bana?»

— «Bayıldın, yere yuvarlandın. Başını dosya dolabına çarptın.»

Sharan kaşlarını çattı. «Ben... ben galiba hastayım, Jerry. Olmadık düşüncelere, acayip yanılgılara kapıldım...»

Jerry Delane, elini usulca Sharan'ın dudaklarına koyarak onu susturdu. «Sharan, yalvarırım. Bana inanmanı istiyorum. Raul Kinson'um ben. İnanmalısın bana.»

Sharan karşısındaki adama şaşkın şaşkın baktı. Alnındaki mendili tutan eli yavaşça itip oradan uzaklaştırdı. Hafifçe sendeleyerek, yazı masasına doğru yürüdü. Teypi çalıştırdı. Madensel, tiz bir ses: «Ama hayaletlerin sesi banda alınamaz, Sharan.» diye çınladı. Sharan döndü, genç adamın tam karşısında durdu.

Bitkin bir sesle: «Şimdi inandım sana.» diye mırıldandı. «Hoş, inanmaktan başka yapabileceğim bir şey de yok zaten, değil mi?»

— «Biraz öyle. Bard Lane'i serbest bırakın. Onu buraya çağırtın. Üçümüz oturup konuşalım.»

Oturup Bard'ı beklemeye koyuldular. Raul gözlerini ayırmadan Sharan'a bakıyordu. Tuhaf, çok tuhaf!» diye mırıldandı. «Kadınların beynine girmekten hiç hoşlanmazdım, Sharan. Ama sizinki o kadar başka ki ötekilerden. Düşünceleriniz benimkilere hiç yabancı değil sanki... sizi öteden beri tanıyor gibiyim...»

Sharan, gözlerini ondan kaçırarak: «Düşüncelerimi bir bir okudunuz, bana bir şey bırakmadınız.» dedi.

Tam o sırada Bess Reilly içeri daldı, kapıyı çarparak kapadı. Esnedi, sonra teklifsizce Sharan'ın yazı masasının ucuna oturdu. Jerry'ye gülümseyerek: «Vakit geçiyor, Raul.» dedi. «Buna üzülüyorum desem, yalan olur. Senin düşlerin de pek sıkıcıymış hani yani... Seni yeniden bulana kadar tam kırk kişinin beynine girip çıkmak zorunda kaldım.

Raul: «Yakınımda olduğunu sezinlemiştim az önce.» dedi. Sonra, Sharan'a dönerek: «Size kız kardeşim Leesa Kinson'u tanıtayım.» diye ekledi.

Sharan Bess Reilly'nin bildik yüzüne boş gözlerle baktı.

Bess: «O sana inanıyor mu, Raul?» diye sordu.

— «Evet, inanıyor.»

— «Düş yaratıklarının bizi anlaması görülmüş şey değil. Bir kez, sırf alay olsun diye, adamın birine kim olduğumu anlatmaya çalıştım; yeni evlendiği karısının bedenine girdim. Yarım saat içinde aklını oynatıverdi zavallı! O zamandan beri de bir daha uğraşmadım bu işle. Yani bugüne kadar, demek istiyorum. Bugün ufak-tefek, sarışın bir hastabakıcının bedenine girip, kendimi dostun Bard Lane'e tanıtmaya çalıştım. Aklı karışıverdi. Senin de aklını oynatmaya falan niyetin var mı yoksa, kızım?»

Sharan: «Evet, var» dedi, «hele bu böyle sürüp giderse.»

Bess güldü: «Bu işi bu denli ciddiye alma, canım.»

Bard Lane yavaşça içeri girip kapıyı ardından kapadı.

Merakla Jerry Delane'le Bess Reilly'ye baktı. Sonra, Sharan'a dönerek: «Beni çağırtmışsın.» dedi.

Bess: «Ben eski dostun Leesa'yım.» diye atıldı. «Ben gittikten sonra ne yaptı küçük hemşire, ha?»

Bard'ın rengi ansızın uçuverdi. Sharan da bunu görmüştü.

— «Bard, biz yanılmışız.» diye atıldı. «İnan bana, yanılmışız. Söylediklerinin doğru olduğunu gösterdiler bana. Biliyorum, olmayacak bir şey bu. Ama gene de gerçeğin ta kendisi. Gerçekten bir Raul Kinson var... şu anda Jerry Delane'nin bedenini kullanıyor. Bizimle konuşmak istiyor. Kız kardeşi Leesa da... Bess'in bedenini kullanıyor şimdilik. Raul'la Leesa gidince, Jerry'le Bess olup bitenleri hatırlamayacaklar bile. Banda dikte ettiğin o şeyler... hepsi gerçek, Bard. Önce ben de çıldırıyorum sandım ama, şimdi bütün bunların gerçek olduğunu biliyorum.»

Bard Lane koltuğa çöktü, eliyle başını tuttu. Kimse konuşmuyordu şimdi. Neden sonra, Bard başını kaldırıp gözlerini Jerry'ye dikti. «Nedir bana söylemek istediğiniz?» diye sordu.

Raul Kinson, arada-bir duraklaya duraklaya, Gözleyiciler'i, Önderler'i, Göçler'i, Düş Makineleri'ni anlatmaya koyuldu. Kendi dünyasından, Yasadan, varılamayan büyük amaçtan söz etti. Bess, yazı masasının ucuna ilişmiş, yüzünde sıkıntılı bir anlamla oturuyordu.

Bard: «Size inanacak olursak, bugüne kadar tasarlanmış olan uzay yolculuklarının neden başarıya ulaşamadığını açıklamamız çok kolay.» dedi.

Kimse bu sözlere bir karşılık vermedi. Bard başını kaldırıp baktı. Jerry Delane, yüzünde pek tuhaf bir anlamla, karşısındaydı. «Ne işim var benim burada?» diye mırıldandı. «Nasıl geldim buraya?»

Bess acele yazı masasının üzerinden kalktı. «Siz mi çağırdınız beni, Doktor Inly?» diye sordu. Sesi korku doluydu.

Sharan zorla gülümseyerek: «Toplantı sona erdi, çocuklar.» dedi. «Gidebilirsiniz. Sen burada kalıyorsun, değil mi, Bard?»

Jerry'yle Bess dışarı çıktılar.

Bard: «Çıldırdı mı bunlar?» diye sordu.

Sharan: «Hepimiz birden de çıldırmadık ya.» diye karşılık verdi. «En korkuncu, hepsinin gerçek olması. Ama, düşün... düşün bir kere: Bu masalı yutacak mıyız? Yok Önderler'miş, Göçler'miş... Yo, yağma yok! Bana öyle geliyor ki sabotaj bütün bunlar, Bard. Bizi çıldırtamasalar bile, hiç değilse gözden düşürmek istiyorlar anladığıma göre.»

Bard Lane kaşlarını çattı. «Düşmanlarımız teknik bakımdan bu denli ileri olduklarına göre neden bu kadar zor bir yol seçsinler kendilerine? Kilit noktalarındaki birkaç adamımızı - örneğin Adamson'ı, Bill Kornal'ı - ele geçirir, bir kaç saat içinde bütün projeyi yok edebilirler, değil mi?»

—«Unutuyorsun galiba? Bill Kornal'ı ele geçirdiler bile. Böylece işi üç-dört ay geri götürdüler. Şimdi de deniyorlar bizi. Belki bizi buradan gitmeye zorlayacaklar. Kafalarından neler geçirdiklerini bilemeyiz ki. Kendisini Raul Kinson diye tanıtanı, beynime gireceğini önceden haber vererek uyardı beni. Dediğini de yaptı. Aşağıyalıcı... korkunç bir şeydi, Bard. Onları durdurmak için bir şeyler yapmalıyız.»

— «Kimse bize inanmaz, Sharan.»

Sharan yerine oturdu. «Haklısın, Bard.» dedi. «Hiç bir çaremiz yok. Dünyayı onlara karşı uyaramayız ne yapsak.»

— X —

LEESA alt katlardan birinde Jord Orlan'ı görünce, hemen yanına gitti. «Size söyleyeceklerim var.» dedi. «Korkmayın, Raul burada değil; gene kullanılmayan üst katlara çıktı.»

Birlikte Orlan'ın odasına çıktılar.

Jord Orlan: «Senden yeni haberler bekliyordum zaten, Leesa.» dedi.

— «Raul bana güveniyor. Belki de aşırı güveniyor. Tedirgin ediyor bu beni.»

— «Unutma ki, bütün bu yaptıklarımız onun iyiliği için.»

— «Güvenini kazanmak için, numara yapmak zorunda kaldım. Raul'un gerçekten var olduğunu sandığı o sevgili düş yaratıklarına verdiğim zararlardan ötürü çok üzgünmüşüm gibi göründüm.»

Jord Orlan: «Aferin, çocuğum!» dedi. «Ya düşleri? Anlattı mı onları sana?»

— «Evet. Bana bir uzay gemisi tasarısından söz etti. Orada, proje alanında buluştuk. Raul orada çalışanları pek seviyor, âdeta onlarla kıvanç duyuyor. Uzay gemisini de korumak... bize karşı savunmak istiyor. Kısa süre önce bizlerden birinin yolu oraya düşmüş, teknisyenlerden birinin beynine girerek bir haydi zarara yol açmış. Raul bir daha böyle bir şey olmasını istemiyor.»

— «Peki, nasıl önleyecekmiş bunu?»

— «Düş yaratıklarından ikisine Gözleyiciler'den söz etmiş; ne yapıp edip onları bizim varlığımıza karşı uyarmayı başarmış.»

Jord Orlan heyecanlanmıştı. «Gülünç bir şey bu! Var olmayan birine, gerçekten var olan birinin varlığını anlatmaya çalışması! İçimizden pek çoğu düş yaratıklarına Gözleyiciler'den söz etmeye çalıştı. Sonunda bu düş yaratıkları akıllarını oynattılar.»

— «Bu ikisine bir şey olmadı ama. Kadın delilik üzerinde bir uzman. Erkek de... çok güçlü; besbelli bundan olsa gerek.»

Jord Orlan dikkatle Leesa'ya baktı. «Ağabeyinin düştüğü tuzağa sen de düşeyim deme sakın. Erkekten söz ederken, onun gerçekten var olduğuna inanıyorsun gibi geldi bana. Düş aygıtının yarattığı bir hayalden başka bir şey değil o. Şen de biliyorsun bunu.»

— «Madem öyle, Jord Orlan, gerçekte var olmayan bu uydurma yaratıkların yaptıkları şeyleri yıkıp yok etmemiz de gereksiz değil mi?»

— «Değil, çünkü Yasa böyle buyuruyor. Tartışmakla saçmalık ediyorsun. Hadi anlat bana, nerede bu proje alanı? Orayı yok etmek için bir takım düzenleyeceğim. Projeyi toptan yok edeceğiz.»

Leesa gülümsedi. «Olmaz. Oyunum bozulur, yoksa. Bu işi gitgide daha eğlenceli bulmaya başladım. Leesa bu zevki kendine saklıyor, sağolun!»

— «Bu bir emir olabilirdi. Elimde bunu yapmak.»

— «Böyle yapacak olursanız, sizi dinlemem. Siz de beni bu dünyadan attırırsınız belki ama, proje alanının yerini de hiç bir zaman öğrenemezsiniz.»

Jord Orlan düşünceye daldı. «Oraya bir takım halinde gitsek daha iyi olur.» dedi sonunda. «Düş yaratıklarını toptan öldürür, böylece uzun süre yeni bir tasarı yapmalarını önlerdik.»

— «Olmaz, dedim!» Leesa bunu öyle sert söylemişti ki, kendi sesinin tizliğine kendi bile şaştı.

Jord Orlan: «Şimdi anlaşıldı.» dedi. «Düş yaratıklarından biri hoşuna gidiyor, değil mi? Bu yüzden de projeyi yıkma işini eğlenceli buluyor, bu zevki başkalarına bırakmak istemiyorsun. Peki, istediğin gibi olsun öyleyse. Yalnız, her şeyi iyice yok etmeye dikkat et. Geri dönünce de yaptıklarını bana ayrıntılarıyle anlat, emi?.. Ha, unutmadan söyleyeyim: Sana eş olarak Ryd Talleth'i seçtim. Yalnız onu azıcık yüreklendirmen gerekiyor.»

Leesa, öfkeyle: «Aptal sıskanın biridir o!» diye karşılık verdi. «Bana verdiğiniz sözü unuttunuz mu yoksa, Jord Orlan? İstediklerinizi yaparsam, beni eşleşmeye zorlamayacaktınız hani? »

— «Seni zorlayan falan yok.»

Leesa ona karşılık vermeden odadan çıktı. Tedirgindi. Hastane yatağında yatan geniş omuzlu, yanık tenli adamı düşündü. Koridorun ucundaki odaya gelince durdu. İçeride bir grup dans ediyordu. Oda kan kırmızısı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Leesa önce dansa katılmayı düşündüyse de, hemen bundan vaz geçti. Nedenini bilmiyordu ama, dans edenlerin keyfini kaçıracağından emindi. Tedirginliği gitgide artıyordu. Bir üst kata çıkınca, küçüklerin haykırmalarını duydu. Gidip çocuklara göz atmaya karar verdi. Eskiden olsa, bundan zevk duyardı. Ama bu kez çocukların yüzleri ona bomboş, anlamsız birer yuvarlak gibi göründü nedense. Daha yukarı katlara, yürüyen yolların durmuş olduğu katlara çıktı. Yirmi birinci katın yarısına ulaşınca kendini yere attı, bir çocuk gibi iki büklüm kıvrıldı.

Yüzünü ellerinin arasına alarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Neden ağladığını kendisi de bilmiyordu.

— XI —

BARD Lane, adının çağırıldığını duyarak başını çevirdi. Seslenen Binbaşı Leeber'di.

Leeber: «Umarım, bana ayıracak bir dakika vaktiniz vardır, Doktor Lane?» diye sordu.

— «Korkarım, yalnız o kadar var, Binbaşı'm. Buy- run?»

— «Bildiğim kadarıyle, Doktor Lane, üzerimde yapılan deneyler, testler hep olumlu sonuç verdi. Sicilim de çok iyi. Öyleyse, bir dakika bile peşimden ayrılmayan şu iki adam neci oluyor, söyler misiniz?»

Bard Lane: «Yeni Yönetmelik böyle buyuruyor.» diye karşılık verdi. «Yeni Yönetmeliğe göre, burada çalışanların hepsini biri gözlüyor. Dikkat ettiyseniz, benim bile gözcüm var. Çok kritik bir evrede bulunuyoruz. Binbaşı'm Sizin işiniz gene de benimkinden daha kolay. Çünkü, benim görevlerimden biri de beni gözleyen muhafızı gözlemek. İçimizden biri beklenmedik bir çılgınlık geçirir korkusuyle uyguluyoruz bu yeni yöntemi.»

— «Dinleyin beni, Doktor Lane, nasıl kurtulabilirim peşimdeki bu iki çocuktan, ha?»

— «Ancak proje alanının dışına çıkarsanız kurtulabilirsiniz, Binbaşı.»

Binbaşı biraz düşündü. Sonra: «Böyle huysuzluk ettiğim için, kusuruma bakmayın.» dedi. «Bu iki oğlanın, kuyruk gibi ardımda dolanmaları sinirime dokunuyor. Kimya laboratuvarında çalışan küçük bir sarışında gözüm var ama, bu ikisi yüzünden kızla bir türlü rahat konuşamıyorum ki.»

— «Öyleyse kızı proje alanı dışında bir yere davet edin, Binbaşı'm. Alandan çıktıktan sonra kimse kollamaz peşinizi.»

Leeber: «İyi fikir doğrusu.» dedi. «Siz de bizimle gelip bir şey içer miydiniz, Doktor Lane?»

— «Teşekkür ederim ama, vaktim yok.»

— «Öyle olsun. Kızla buluştuğumda da bu iki çocuk peşimde olsun istemem elbet. Dediğiniz gibi, en iyisi onunla proje alanı dışında buluşmak.»

— «Öyle. Yoksa, dört kişi birden buluşmak zorunda kalacaksınız. Kızın peşine konan muhafızı da sayarsanız beş.»

Leeber omuz silkti, alaylı alaylı Bard'ı selâmladıktan sonra çekilip gitti. Bard toplantı salonuna yollandı. Kimsenin kendisini rahatsız etmeyeceği bir yere oturmak istiyordu. Kıyıdaki küçük bir masayı seçip oturdu. Domates suyu dolu bardağını dudaklarına daha yeni değdirmişti ki, beyninde artık alıştığı o garip baskıyı fark etti. Bard Lane bu kez direnmedi.

Düşüncelerinin bir bir yoklandığını duydu. Raul Kinson’ın sözleri hafif bir fısıltı gibi geliyordu şimdi.

—«Hayır, Bard Lane, hayır. Siz de, Sharan Inly de yanlış bir sonuca vardınız. Biz bu gezegenden değiliz. Sizi aldatmak için kurnazca tuzak hazırlıyor falan da değiliz. Size de, güttüğünüz amaca da dostça duygular besliyoruz. Sizi uyarmamdan sonra, gerekli tedbirleri almanıza sevindim. Güvendiğiniz adamların hepsine söyleyin lütfen, en küçük bir kuşkuları olursa hemen harekete geçsinler. Herhangi bir gecikme korkunç sonuçlara yol açabilir.»

Bard: «Dost olduğunuzu nereden bilelim?» diye sordu.

— «Bilemezsiniz. Size bunu kanıtlamak için hiç bir yol bulamadım. Söyleyebileceğim tek şey, bundan on iki bin yıl önceki atalarımızın aynı kişiler olduklarıdır. Size Büyük Tasarı’dan söz etmiştim. Bu tasarı yazık ki suya düşüyor. Çünkü yaşamakta olduğum dünyadaki insanlar ilk amaçlarını büsbütün unutmuş durumdalar. Marith adındaki gezegen barbar, yabanıl bir yer haline geldi. Öbür gezegen - Ormazd - ise, mutluluğa kavuşmanın anahtarını bulmuş. Bize gelince, çökmüş, batmışız. İnsanoğlunun tek umudu sizin projenizdir.»

— «Peki, neden yardım etmek istiyorsunuz? Amacınız ne?»

— «Size dürüstçe karşılık vermem gerekirse, Bard Lane, kendi dünyamda sıkılıyordum, bir değişiklik istiyordum; önemli işler başarmayı istiyordum diyebilirim. Şimdi ise, başka bir neden daha var.»

— «Neymiş o? »

— «Sharan’la karşı karşıya olmayı istiyorum. Ona bedenini kullandığım başka birinin eliyle değil, kendi elimle dokunmak istiyorum... neyse. Size teknik bakımdan bir yararım dokunabilir mi, bilemiyorum. Bildiğim tek şey, sizin uzay gemisiyle bizimkilerin aşağı-yukarı aynı yapıda olduğu. Bizim dünyada gemilerin işleyişini açıklayan birtakım kitaplar buldum ama, pek bir şey anlayamadım...»

Birden, Bard’ı kollamakla görevli muhafız ileri doğru atıldı; Bard’ın kolunu sımsıkı kavradı. Yüzündeki anlam saygılıydı ama, eli demir bir kıskaç gibiydi.

— «Kendi kendinizle konuşuyordunuz, efendim.»

Bard’ın beynindeki yabancı baskı birden kalktı. Genç adam muhafıza gülümsedi. «Böyle uyanık davrandığına sevindim doğrusu, Robinson.» dedi. Yemekten sonra yazmak zorunda olduğum önemli bir mektubu dikte ettiriyordum da.»

Robinson hâlâ kuşkulu görünüyordu. Bard peçetesini tabağının yanına bıraktı. «Doktor Inly'nin odasına giderdim gitmesine ama, Robinson...»

— «Gitseniz iyi olur, efendim. Emir oldukça kesin.»

Birlikte yolun karşı yanına doğru yürüdüler. Nöbetçi Bard'ın kolunu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Tam Sharan'ın odasına varmışlardı ki, alarm düdükleri ötmeye başladı.

Bard, Robinson'un elinden kurtulduğu gibi, az ilerideki haberleşme merkezine doğru koşmaya başladı. Kapıdan içeri daldığında, düdüklerin sesi korkunç bir uğultu halini almıştı. Ana telefon santralının başındaki adamın rengi kül gibiydi. Bard'ı görünce: «Hattı uzay gemisine bağladım, efendim.» dedi. «Buyrun, konuşun.»

Bard, telefonu kaptı. «Kimle konuşuyorum?» diye sordu.

Madensel bir ses karşılık verdi: «Shallwand'la. Gemideyim. G katında az önce bir nöbetçi bulduk... koruyucu kılıfın hemen yanında; öldürülmüş. Herkesi gemiden dışarı çıkarmaya çalışıyoruz, efendim.»

— «Kim yaptı bunu?»

— «Bilmiyoruz, efendim... gemi sarsılmaya başladı, efendim! Bütün...»

Bard'ın elindeki ahizeden acayip sesler çıkmaya başlamıştı. Santral memuru hattı kesti. İşte o zaman, hepsi gümbürtüyü duydular. Bir kez duyulunca, bir daha hiç unutulamayacak türden bir gümbürtüydü bu. Bard Lane defalarca duymuştu böylesini. Uzak tepelerin ardından gelen gökgürültüsünü andırıyordu.

Bard döndü, koşa koşa dışarı çıktı. Omzu aceleden kapıya takıldı ama, acıyı duymadı bile. Açıklık bir yere varana kadar koştu, koştu. Orada, yumrukları sıkılı, omuzları gerilmiş, durdu; gözlerini Beatty I uzay gemisine dikti.

Gökgürültüsü giderek artıyor, beyazımsı-mavi bir duman her yeri kaplıyordu. Bir sıcak dalgası Bard'ın yüzünü yaladı, göz kamaştırıcı bir ışık görüldü. Bard kamaşan gözlerini başka yana çevirdi. Gümbürtü daha da arttı. Derken, Beatty I kendisini gözden saklayan çadırda yükselmeye başladı. Acı vermeyen bir yavaşlıkla, tarih öncesi bir canavarın ağırlığıyle yukarı doğru kalktı, ağır ağır hız kazanaraktan yükseldi, çadırın tepesini delip geçti. Ardında bıraktığı alevden kuyruk parçalanmış çadırı bir anda tutuşturdu. Beyazımtırak-mavi, göz kamaştırıcı alev şimdi geminin iki katı uzunluğa ulaşmıştı. Geminin kuyruğundan yere kadar uzanıyor, sanki gemi ondan destek alıyormuş gibi duruyordu.

Isıdan yumuşayıp eriyen kulelerden birinin temeli sarsıldı; kule ağır ağır yan yattı. Birden yıkılmadı, yavaşça toprağın üzerine kondu sanki.

Beatty I'in beyaz, titrek kuyruğu, hâlâ ayakta kalabilen kulelerin üç katı yüksekliğini bulmuştu şimdi. Uzay gemisinin hızı arttıkça, gökgürültüsünü andıran ses de yükseliyordu. Büyük bir kumaş parçası uçup yere düştü. Uzay gemisini örten kumaştı bu. Üstünü kaplayan kumaştan sıyrılınca uzun, gümüşî renkli uzay gemisi güneşte ayna gibi parıldadı, tüm görkemiyle ortaya çıktı Bard Lane, yüreğini saran derin üzgünlüğe, umutsuzluğa rağmen, geminin kusursuz güzelliğine hayranlık duydu.

Sağır edici gökgürültüsü şimdi tiz bir haykırışa dönüşmüştü. Beatty I gitgide yükseliyor, güneşe doğru yol alıyordu. Gökyüzünün inanılmaz maviliğinde ak bir çizgi bırakıyordu ardında. Önce bir yay çizdi, sonra grafik kâğıdı üzerine kalemle çizilmişcesine düzgün bir parabol. Tiz ses şimdi kulakları paralayacak kadar keskinleşmişti. Gemi, doruğuna

yükseldikten sonra, dosdoğru toprağa yöneldi. Bard otuz kilometre kadar güneydeki göz kamaştırıcı parıltıyı gördü. Patlamanın doğurduğu alevler gökyüzünün hemen yarısını kapladıktan sonra bile, tiz ses devam etti. Sonra ansızın sustu. Havada bir sallantı oldu; yer, üzerinden ağır bir kamyon geçiyormuş gibi, sarsıldı. Patlamanın derinden derine gelen gümbürtüsü en son duyuldu. Sonra sessizlik. Masmavi göğe doğru mantar biçimi, esmer bir duman yükseldi.

Bard Lane kaldırımın üzerine çöküp oturdu, yüzünü ellerinin içine gömdü. Hemen yanıbaşında, alev alan ahşap bir yapı çatırdadı. Proje alanındaki yangın söndürme makineleri haykırmaya, canavar düdükleri ötmeye başladı. Ne var ki, can çekişen uzay gemisinin haykırışları yanında hiç kalıyordu bu sesler. Koca bir kartalın sesini bastırmaya çabalayan sivrisineğin cılız vızıltısından farkı yoktu. Biri Bard'ın omzuna dokundu. Bard dönüp baktı; Adamson'ın duygularını belli etmeyen, maskeleşmiş yüzünü gördü. Gözyaşları toz içindeki yüzünde kıvrımlı izler bırakmıştı.

— «Nick, ben... ben...»

Adamson: «Adamları toplayıp geminin düştüğü yere bakmaya gidiyorum.» dedi. «İnşallah kasabanın içine düşmemiştir. Sen de git, radyoyla olayı duyur, Bard.»

Adamson gidince Bard çalışma odasına doğru yürüdü. Proje alanında çalışanlar sokağa dökülmüşlerdi. İki, üç, en çok dört kişilik ufak topluluklar halinde duruyorlar, alçak sesle konuşuyorlardı. Uzun sessizlikler oluyordu bu konuşmaların arasında: Bard'ı görünce, kaçamak göz atıyor, sonra başka yana kaçırıyorlardı hepsi gözlerini. Bard çalışma odasına varınca baktı, Bess Reilly masasının başında oturuyor. Alnını daktilo makinesine dayamıştı. Kemikli omuzları sarsılıyordu ama, hıçkırdığı duyulmuyordu,

Bard radyo aracılığıyle olayı General Sachson'a, Washington'a duyurduktan sonra, mikrofonu aldı. Ağır ağır konuşmaya başladı:

— «Bard Lane konuşuyor. Ne olduğunu bilmiyoruz. Bu olaydan kimin, neyin sorumlu olduğunu belki de hiç bir zaman öğrenemeyeceğiz. İşiniz ne olacak diye merak ediyorsunuzdur, sanırım. Bize ikinci bir fırsat tanıyacaklarından çok kuşkuluyum. Onun için, çoğunuzun hesabını hemen kesmek zorundayım. Öbür güne kadar ücretlerinizi almış olacaksınız. Laboratuvarda çalışanlarla daha başka birkaç arkadaşımız bir süre daha burada kalacaklar. Yarın öğleden sonra burada kalacak arkadaşların listesini asacağız duvara. Bir şey daha. Bu olaydan sonra bütün çabalarımızın boşa gittiği düşüncesine kapılmayın. Çok şey öğrendik hepimiz.

Öğrendiklerimizi yeniden kullanma olanağı bize verilmese bile, bir başkası er-geç bundan yararlanacak, bizim yaptığımız yanlışları yapmayacaktır. Lütfen herkes kimlik kartını Bay Nolan'a versin. Korkarım, tek çaremiz bu... Beatty I'de ilk ve son yolculuğu kimin yaptığını öğrenebilmemiz için. Doktor Inly, çalışma odama gelin lütfen. Yanan barakalarda kiminizin kişisel eşyası da vardı, sanırım. Eşyaları yananlar zararlarını bildiren birer liste hazırlayıp idareye versinler. Brainard, adamlarını hazırla, radyasyon alanına düşen kuledeki yangını söndürsünler. Kulüp bu gece kapalı olacak, çocuklar. Son olarak... nasıl söyleyeceğimi ben de bilemiyorum ama, buradaki herkese, hepinize teşekkür etmek istiyorum... Hepiniz işinize büyük bir bağlılık gösterdiniz, kendinizi adadınız. Sağolun.»

Bard mikrofonu bıraktı. Başını kaldırınca, Sharan'ı karşısında buldu. Genç kadın içeri girip Bard'ın yanına geldi.

— «Beni görmek istemişsin.» dedi.

Bard, yorgun yorgun gülümsemeye çalıştı. «Evet, teşekkür ederim, Sharan.»

— «Ne için teşekkür ediyorsun?»

— «Beni avutmaya çalışmadığın için, bu işte benim suçum olmadığını söylemeye falan kalkışmadığın için.»

Sharan oturdu. «Söylenecek bir şey yok.» dedi. «Adının Raul olduğunu söyleyen sevgili dostumuz yapacağını yaptı sonunda.»

— «Ne yapmayı düşünüyorsun bundan sonra, Sharan?»

— «Başka bir iş bulup gönderirler beni nasıl olsa. Ordudaki levazım subaylarının ruhsal dengesizlikleriyle uğraşmak falan gibi.»

— «Yalnız, korkarım, hemen salıvermeyeceklerdir seni. Bir kovuşturma açacaklar besbelli. Biz de - yani sen, ben, Adamson, Leeber, Kornal, birkaç kişi daha - bu kovuşturmanın yıldızları olacağız. Sıkı dur, Doktor Inly. Gözünü aç da, iyi bak şu koca sirke; ete, kana susamış kaplanların kükreyişini duy! Bastır parayı, dünyanın yedi harikasını göreceksin!»

***

General Sachson'ın toplantı salonu o gün olağanüstü kalabalıktı. Pencerenin yanındaki iki ufak masada iki sekreter kız oturmuş, sıkıntıyla soruşturmanın başlamasını bekliyorlardı. Bard Lane tanık iskemlesinde oturuyordu. Yüzü donuk, anlamsızdı.

Kovuşturmayı açan Senatör Leedry oldu. Ufak-tefek. sıska bir adamdı. Kaza hakkında Bard'a bildiklerini sordu. Bard hemen teknik bir açıklama yapmaya girişti.

Senatör Leedry, onu sonuna kadar diledikten sonra, dudaklarını büzerek: «Demek, sizce biri radyasyon alanına girip, oradan gemiye ulaştı, öyle mi, Doktor Lane?» diye sordu. «Buna inanmamızı beklemiyorsunuz, herhalde.»

Bard: «Başka türlü olamaz.» diye karşılık verdi. «Radyoaktif ışın alanına giren biri en çok yirmi dakika yaşayabilir. Adam, bile bile hayatını feda etmiş olmalı. Kaza olduğu sırada gemide on iki teknisyen vardı; ayrıca, on iki de gözcü bulunuyordu, bunlar teknisyenleri denetlemekle görevlendirilmişlerdi. Öyle anlaşılıyor ki, sabotajı yapan kimse kendi gözcüsünü zararsız hale getirmiş. Asansörü işleten görevliyle gemiye yakın iki işçi de yok oldular. Böylece ölü sayısı yirmi yediye yükselmiş oluyor. Olay sırasında tutuşan çadır bezi, yakın barakalardan birinde çalışan bir daktilo kızın üzerine düşmüş. Kızcağız dün öldü. Böylece ölü sayısı da yirmi sekize yükseldi.» .

General Sachson yerinden kalkıp Senatör Leedry'nin yanına gitti, kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Leedry'nin yüzündeki anlam değişmedi. «Doktor Lane, birkaç dakika için lütfen öbür masaya geçer misiniz?» dedi. «Doktor Inly, böyle buyurun lütfen.»

Sharan ilerleyip gösterilen yere oturdu. Sinirliydi. Yüreği güm-güm atıyor, ağzında madensel bir tat duyuyordu.

Senatör Leedry: «Doktor Inly, anladığıma göre, gözetim altına alma gereğini duyduğunuz proje görevlilerini en az yedi gün hastanede alakoymak adetinizmiş.» diye söze başladı. «Öyleyken, gene sizin kayıt defterlerinizden öğrendiğimize göre, Doktor Lane'i yalnız üç gün hastanede alakoymuşsunuz. Kendi koyduğunuz kuralları neden çiğnediğinizi bize açıklar mısınız?»

Salonda bir fısıltı dolaştı. Sharan dudağını ısırdı.

— «Hadi, hadi, Doktor Inly! Doktor Lane'i vaktinden önce salıvermenizin nedenini elbet biliyorsunuzdur, canım!»

Sharan: «Doktor Lane'nin sandığım gibi hasta olmadığını... sonradan anladım.» diye mırıldandı.

— «Doktor Lane'le pek sıkı-fıkı ahbap olduğunuz doğru mu? Sık sık yalnız kalıyordunuz, değil mi? Proje alanı dedikodunuzla çalkalanıyor...

aranızda sıradan bir iş arkadaşlığından daha içli-dışlı bir dostluk varmış dediklerine göre? Doğru mu bu?»

— «Doktor Lane çok yakın arkadaşımdır, o kadar. Sık sık birlikte oturur, proje için gerekli işleri görüşürdük.»

Senatör Leedry: «Öyle mi dersiniz?» diye sordu.

Bard dayanamayıp ayağa fırladı. «Böyle kovuşturma olmaz! Saçmalık bu!» diye haykırdı.

Senatör Leedry: «Tanık sandalyesine buyrun gene, Doktor Lane.» dedi. «Birkaç dakika sonra size gene ihtiyacımız olacak, Doktor Inly.»

Bard sandalyeye otururken salonda gene bir fısıltıdır dolaştı.

Senatör, fısıltıların dinmesini bekledi. Sonra, şakacı bir tavırla: «Doktor Inly'yi çekici bulmuyor musunuz yoksa, Doktor Lane?» diye sordu.

Bard: «Doktor Inly işini bilen, yetkili bir ruh hekimidir.» diye karşılık verdi.

— «A, buna kuşku yok elbet. Şimdi gelelim konumuza, Doktor Lane. Dün hastanede soruşturma yaptık. Sizi Anderson adında genç bir hastabakıcıyla kırıştırırken gördüklerini söylediler. Bunu nasıl açıklayacaksınız bakalım?»

Bard: «Neyi kanıtlamaya çalışıyorsunuz, asıl ben sorabilir miyim?» dedi.

— «Elbette, Doktor Lane. Yalnız, önce ben size bir soru sorayım: Oldukça ünlü bir adamsınız, Doktor Lane. Size verilen sorumluluk için birazcık genç de sayılırsınız. Tasarınız için bir milyardan çok para harcandı. Bu para ekmeklerini alınlarının teriyle kazanan küçük emekçilerden toplanan vergilerle sağlandı. Eminim, bu sorumluluğun ağırlığını duymuşsunuzdur siz de omuzlarınızda. Şimdi soracağıma karşılık verin, Doktor Lane: Bill Kornal adındaki adamınızı, projeye büyük zarar vermesine rağmen, yeniden işe alırken sorumluluklarınızı hiç düşünmediniz mi? Bu sorumluluğu yüklenmeye lâyık olup olmadığınızı hiç düşünmediniz mi?»

Bard Lane kocaman, esmer yumruğunu sıktı. Sharan'a göz atınca, onun dalgın, donuk bakışlarıyle karşılaştı. «Evet, düşündüm.» diye karşılık verdi sonunda.

— «Buna rağmen, görevden bağışlanmanızı istemediniz, öyle mi?»

— «Öyle, efendim.»

— «Çıkabilirsiniz. Yandaki odada bekleyin. Lütfen tanık yerine gelin, Binbaşı Leeber. Anladığıma göre, Bill Kornal olayından beri proje alanında

görevli bulunuyormuşsunuz, değil mi? Doktor Lane'nin yöneticiliği üzerindeki görüşünüzü söyler misiniz bize?»

Binbaşı Leeber sandalyede dimdik oturuyordu. Üniformasının düğmeleri altın gibi parıldıyordu. Sesi bile o eski tembelliğini yitirmişti.

— «Kazadan üç gün önce bu konuda bir rapor hazırlayıp, General Sachson'a göndermiştim. Size onu okuyayım, ne düşündüğümü daha iyi anlarsınız: «Öyle görünüyor ki, Doktor Lane araştırma alanında teknik işlerle uğraşsa daha uygun olur. Çünkü böyle bir projeyi yönetmek için gerekli sabırdan da, eğitimden de yoksun. En çok eksikliği duyulan şey disiplin. Doktor Lane gülünç güvenlik tedbirleri koyuyor, öte yandan kendi adamlarına olmayacak bir hoşgörü gösteriyor. Proje alanında görevli subay sıfatıyle durumun Washington'a duyurulmasını, bir soruşturma açılmasını salık veririm.»

Senatör Leedry, General Sachson'a döndü: «Oturduğunuz yerden karşılık verin, yeter, General'im. Binbaşı'nın raporunu alınca ne yaptınız?»

— «Altını imzalayıp, onayladığımı da bildirerek, Savunma Bakanlığı'na gönderdim.»

Savunma Bakanı: «Beatty I'in kazaya uğradığı haberi geldiği sırada, rapor masamın üzerinde duruyordu.» diye lafa karıştı. «General, dikkatinizden dolayı sizi de, Binbaşı'yı da kutlarım.»

Sharan Inly bir kahkaha attı. Sesi salonda tuhaf bir etki yaratı. «Beyler, eğlendiriyorsunuz beni!» dedi. «Ordu en başından beri bu tasarıya karşıydı zaten. Doktor Lane'i batırmaya uğraşmanız da bundan. Acı gerçek şu ki, değerli binbaşınız Leeber onun tırnağı bile olamaz!» Sustu, sonra Leeber'e dönerek ekledi: «Kutlarım sizi, Binbaşı. Değersiz, alçak adamın biriymişsiniz gerçekten. Beyler, bu iş burada biter. Hepinizi tanıdığıma pek memnun oldum doğrusu.»

Sharan sözlerini bitirir bitirmez, kapıyı çarptığı gibi dışarı çıktı.

Senatör Leedry: «Bırakın, gitsin.» dedi. «Yeni bir göreve atanana kadar uzun süre beklemesi gerekecek. İstediğimiz bilgiyi zaten verdi bize. Bard Lane'le ilişkisi olduğu apaçık ortada. Benim kişisel görüşüme göre, Tempo Projesi'nin başarısızlıkla sona ermesinin en büyük nedeni ihmal, bir de Doktor Bard Lane'nin kararsızlığıdır.»

— XII —

RAUL Kinson günlerce öğrenme odalarından birinde, tek başına yaşadı. Çok acıkınca aşağıya inip bir tepsiye yiyecek dolduruyor, sonra gene yukarıya çıkıyordu. Bir kez Leesa onu buldu. Raul ona bakmadı bile. Söylediklerini de duymamazlıktan geldi. Leesa sonunda çekilip gidince de, enikonu rahatladı.

Beatty I uzay gemisinin parçalanışını kimbilir kaç kez gözünde canlandırmış, o anda Bard Lane'in duyduğu korkunç acıyı, umutsuzluğu ta yüreğinin içinde duymuştu. Leesa'nın gırtlağına yapışıp onu eliyle öldürmek geliyordu içinden ama, bunu yapamayacağını biliyordu.

Düş görmeyi de istemiyordu. Bir daha Dünya'ya dönmek istemiyordu çünkü. Gözleyiciler'den olduğu için büyük utanç duyuyordu; hem de her zamankinden çok. Sonunda, yavaş yavaş hayata dönmeye başladı. Dünya'da yalnız bir tek uzay gemisi yapılabilmişti, burada ise tam altı tane vardı. Acaba binanın dışına çıksa ölür müydü? Dışarıda yaşayabiliyorsa, altı uzay gemisinin bulunduğu yere gider, sonra da...

Kapının nerede olduğunu biliyordu. Dışarıya çıkınca ölse bile, umurunda değildi artık. Raul bu düşünceyle en alt kata indi. Kimsenin kendisini izlemediğinden emin oluncaya kadar bekledi. Kapıya giden koridorun iki yanında odalar sıralanmıştı. Bunlarda Gözleyiciler'in artık anlayamadıkları şeyler saklıydı. Eski giysiler, aletler. Yüzyıllardır dokunan olmamıştı bunlara.

En sonunda kapıya vardı. Arkasını dönüp koridora göz attıktan sonra, kapıyı açmaya yarayan kolu döndürdü. Zorlukla soluk alıyor, heyecandan yüreği küt-küt atıyordu. Yavaşça kolu kendine doğru çekti, kapı açıldı. Rüzgârın, soğuğun ne olduğunu biliyordu ama, ancak yabancı bir beden aracılığıyle duymuştu bunları. Şimdi ise rüzgârı, soğuğu kendi bedeninde duyuyor, yelin savurduğu kum tanecikleri birer hançer gibi etine saplanıyordu. Böylesine bir soğuğa uzun boylu dayanamayacağını biliyordu. Ne var ki, eşikte biriken kumlar kapıyı kapayıp içeri girmesine engel oluyordu. Raul dizüstü çöküp, elleriyle biriken kumları itmeye çalıştı. En sonunda kapıyı kapamayı başardı. Kapıya sırtını yaslayıp durdu. Sıcaklık bedenine yayılırken, her yanını bir titremedir aldı. Kapının öte yanında ılık bir koridor daha olmaması inanılmaz şeydi...

Üçüncü odada aradığı giysileri buldu. Koyu yeşil, madenden yapılmış giysilerdi bunlar. İçleri yumuşak, dışları sertti. Raul büyücek bir elbise buldu, beceriksizce giyinmeye koyuldu. Ağır, hantal bir elbiseydi. Giyinmesi sona erince, gene kapıya yöneldi. Şimdi soğuğa karşı korunmuş sayılırdı ama, daha korkunç bir tehlike vardı önünde: Jord Orlan, ya da ötekilerden biri dışarı çıktığını fark ederlerse, kapıyı kapatıp onu dışarıda bırakabilirlerdi...

Birden hemen arkasında bir ses duyarak irkildi. Biri, Raul!» diye sesleniyordu. Raul dönüp baktı. Leesa'yı görünce sırtını çevirdi.

— «Raul, dinlemelisin beni! Dinlemelisin!»

— «Bana söyleyebileceğin hiç bir şey yok artık.»

— «Benim için neler düşündüğünü biliyorum. Seni aldattım, güvenini kötüye kullandım, Raul. Uzay gemisini parçalayanın ben olduğumu biliyorsun elbet.» Acı acı güldü. «Yalnız seni değil, kendimi de aldatmışım meğer. Ama bu gerçeğin neden sonra farkına varabildim.»

Raul başını çevirmedi. Gözleri kapıya dikili, taş gibi duruyordu.

— «Onu -Bard Lane'i - bulmak umuduyle bir alay düş gördüm, Raul. Onun yerine Sharan'ı buldum. Yaptıklarımı bir bir anlattım ona. Benden nefret etti, Raul. Ancak uzun süre uğraştıktan sonra, beni anlamasını sağlayabildim. Sharan... şey, çok iyi yürekli bir kız, Raul. Ne yazık ki, o da Bard'ı bulamıyor. Kimse onun nereye gittiğini bilmiyor. Onu bulmalı, anlatmalıyım... o kötülüğü neden yaptığımı ona açıklamalıyım.»

Raul arkasında hafif bir ses duyarak döndü. Leesa yere diz çökmüş, yüzünü ellerinin içine almış, ağlıyordu.

— «Seni ilk kez ağlarken görüyorum, Leesa.»

— «Onu bulmama yardım et, Raul! Yardım et bana, n'olur!»

— «Onu bulasın isterim doğrusu, Leesa. Ona yaptığın kötülüğü gözünle göresin isterim.»

Leesa gözyaşlarına bulanmış yüzünü ağabeysine doğru kaldırdı. «Ona ne yaptığımın farkındayım. Olaydan sonra bir kez daha beynine girdim, o zaman anladım yaptığımı... korkunçtu!»

— «Ama nasıl olur, Leesa'cığım? Unuttun mu, yoksa? Düş yaratıkları onlar, başka bir şey değil ki... Gerçek değiller. Makineler - şu akıllı makineler - yaratıyor hepsini. Bard Lane'i de düş makineleri yarattı, sırf sen eğlenesin diye!»

— «Yapma. Yalvarırım, yapma!»

Raul, alayla: «O yaratıkların var olduğuna inandığını söylemeye kalkışma sakın, Leesa.» dedi. «Düşüncelerini böylesine ne değiştirebilir ki?»

Leesa gözlerini ona dikti. Tuhaf, ağırbaşlı bir hali vardı. «Onun beyninin içine kadar girdim.» diye mırıldandı, «Düşüncelerini, inançlarını, anılarını, düşlerini... hepsini biliyorum. Kendimden bile daha iyi tanıyorum onu. Kısacası, onun var olmadığı bir evrende ben de yaşayamam artık. O gerçekten varsa, bütün ötekiler de var demektir. Sen haklıymışsın, Raul. Yanılan sen değil, bizlermişiz.»

— «Yani şimdi sana güvenmem mi gerekiyor?»

— «Güvenmemen için bir neden kaldı mı sanki artık?»

Raul kardeşinin ellerini tutup onu ayağa kaldırdı.

Gülümseyerek: «Sana yeniden güveneceğim.» dedi. «Bana yardım edersen, belki onu bulabiliriz. Neler duyduğunu biliyorum, Leesa... çünkü ben de boyuna düşünüyor, şeyi... onu hatırlıyorum...»

— «Kimi? Sharan’ı mı?»

Raul başını öte yana çevirdi. «Evet. İkimiz için de pek zalimce bir tuzak oldu bu, değil mi?»

— «Sana nasıl yardım edebilirim?»

— «Dışarıya, gemilerin bulunduğu yere gidiyorum. Birinden birine binmeye çalışacağım. Nasıl işletileceğini az-buçıık öğrendim. Dünyalılar, senin parçaladığın gibi bir uzay gemisi daha yapana kadar biz ölmüş olacağız besbelli. Dışarıdaki altı gemi aşağı-yukarı aynı yapıda, Birine binip Dünyaya gideceğim.»

Leesa’nın gözleri irileşti. Şaşkın şaşkın: «İyi ama...» diye mırıldandı.

Raul onun sözünü kesti: «Dışarısı çok soğuktur belki. Bu yüzden ölebilirim. Yaşadığımız gezegende yeteri kadar oksijen kalmamış da olabilir elbet. Bana bir şey olur da başaramazsam, senden şunu istiyorum: Hemen ikinci odaya git, orada birtakım aletler bulacaksın. Kabloları kesmeye yarar bir alet seç, doğruca yukarıya, düş makinelerinin bulunduğu kata çık. Önce artık kullanılmayan düş kafeslerinden işe başlarsın. Sonra bir bir, hepsinin kablolarım kesersin. Anladın mı?»

— «O vakit bir daha hiç bulamam ki onu...»

— İsabet olur. Sharan Inly’nin karşısına bir başkasının bedeni içinde çıkmak istemiyorum. Kendim gidip onu görmek, şu elimle ona dokunmak istiyorum... başka hiç bir şeyin gözümde değeri kalmadı.»

— «Demek bu gemilerden biriyle gideceksin?., bunca yıldan sonra... Olacak şey değil bu, Raul.»

— «Kapıyı kurcalayıp açtım bile. Sanırım, dışarıda yaşayabilirim. Yardım et bana. Burada beni bekle. Ne yapıp edip gene içeriye dönebilmeliyim. Bizimkilerden biri gelirse ben dışardayken, kapıyı ellemelerine engel ol. Anlıyor musun?»

— «Evet.»

Raul gidip kapıyı açtı. İçeriye dolan rüzgâr Leesa'yı ürpertti. Raul eğilip kapıdan dışarıya süzüldü. Leesa ardından kapıyı kapadı. Raul, sırtını rüzgâra verip durdu, soluk alıp alamadığını anlamaya çalıştı. Hızlı hızlı, derinden soluması gerekiyordu. Soğuk iliklerine işliyor, rüzgârın savurduğu kumlar çıplak elleriyle yanaklarına iğne gibi batıyordu. Raul zorlukla altı gemiye doğru seğirtti. Gemilere ulaşana kadar bir hayli yürümesi gerekti. Soluk soluğa, gemilerin yanına vardı. Arkasını dönüp dünyası bildiği yüksek binaya bakınca, şaşkınlıktan bir çığlık attı. Bina kat kat yükseliyor, dümdüz, yalın, ak duvarlar gökyüzünde başdöndürücü bir yüksekliğe ulaşıyordu. Birden canı geri dönmek istedi. Bu isteği bastırmak için kendisiyle savaşmak zorunda kaldı. Yürümeye devam etti. Ardında bıraktığı ayak izlerini rüzgâr silmişti bile. İlk geminin çevresinde dolanıp, orasını burasını inceledi. Tuhaf şey, kapısı yoktu geminin! Aradı, taradı ama, gemiye girecek bir yer bulamadı. Umutsuzluktan ağlayası geldi. Şimdi iyice uzakta kalmış olan yüksek, ak bina sessizce onunla alay ediyordu sanki.

Raul sendeleyerek bir adım daha attı, yere yuvarlandı. Başı geminin yanına çarpmıştı. Düştüğü yerde uzanmış yatıyor, ayağa kalkmak için yeteri kadar güç toplamaya çabalıyordu. Gemi hemen yanıbaşındaydı. Birden, parlak madenin üzerinde köşeli bir çatlak çarptı gözüne. Kumda oynayan bir çocuk gibi bacaklarını açıp oturdu, elleriyle çatlağı örten kumları kazmaya başladı. Çatlak gitgide büyüdü, sonunda geminin kapısı meydana çıktı. Raul şimdi bir yandan gülüyor, bir yandan kazıyordu.

Derken, kazmayı bırakıp gemiyi sevgiyle okşadı, ona tatlı sözler mırıldandı. Şimdi çok daha iyiydi, ısınmıştı da. «Güzel gemi!» diyordu. «Dünya'ya götürecek beni... Sharan'a götürecek!»

Birden, karşısında Sharan'ı görür gibi oldu; başı döndü, gözleri karardı, yere yuvarlandı. Öyle rahattı ki, kalkmak istemiyordu ayağa. Sıcacıktı da. Rüzgârın savurduğu kumlar hızla üzerini kaplarken, «İnşallah Leesa görmüştür düştüğümü...» diye düşündü.

— XIII —

SHARAN Inly sıkıntılı sıkıntılı dar sokağa bakıyordu. Hava kararmak üzereydi, sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Direksiyondaki adam frene basıp arabayı durdurdu, Sharan'a karşıdaki meyhaneyi göstererek:

Birazdan orada olur, Bayan.» dedi. «Gidip onu getireyim ister misiniz? Genç kızların gireceği bir yer değildir de orası. Ayrıca, sanmam ki o da kendi isteğiyle gelsin buraya.»

Sharan: «Kendim giderim.» diye karşılık verdi.

— «Bari ben de sizinle geleyim. Yardıma ihtiyacınız olacak.»

— Nasıl isterseniz.» '

Arabadan çıkıp meyhaneye doğru ilerlerlerken, sokaktakiler kaba kaba güldüler arkalarından. Sharan oralı olmadı, kapıyı itip içeriye daldı. Gülmeler birden kesildi. Sharan salona göz gezdirdi, sonra umutsuzlukla:

— «Burada değil.» dedi.

Adam: «Bir daha bakın, Bayan.» diye karşılık verdi.

Sharan masalardan birinde uyuklayan üstü başı bakımsız adama daha dikkatle baktı. Sonra koşa koşa masaya giderek: «Bard!» diye haykırdı, «Bard!»

Meyhaneci: «Adı Bard, demek?» diye sordu. «Biz ona Profesör deriz. Sık sık gelir. Artık maskotumuz gibi bir şey oldu. Uyandırayım mı?»

İri yarı meyhaneci sözlerini bitirince masaya doğru seğirtti, Bard'ı yakasından tuttuğu gibi kaldırdı, şöyle bir silkeledi, yanağına hafiften bir şaplak indirdi. Bard'ın gözleri faltaşı gibi açılıverdi.

Meyhaneci: «Şimdi iyi dinleyin söyleyeceklerimi.» dedi. «Profesör! Beni duyuyor musunuz, Profesör? Hadi bize şu Mars'lıları anlatın.»

Bard kısık, sarhoş bir sesle hemen başladı: «Uzak bir gezegenden geliyorlar, ruhlarımıza egemen oluyorlar. Aklımıza türlü şeytanlıklar sokup bizi kötü işler yapmaya zorluyorlar. Ne zaman gelecekleri mi? Hiç belli olmaz. Kimse bilemez bunu. Hep tetikte olmalıyız.»

Meyhaneci, alayla: «Harika, değil mi?» diye güldü.

Sharan, öfkeyle: «Rahat bırakın onu!» diye haykırdı.

— «Elbet, hanımefendi, elbette. Bir kötülük etmek istememiştim.»

Bard, Sharan'ı görünce: «Ne istiyorsun?» diye sordu.

— «Benimle gelmeni, Bard.»

— «Ben burayı seviyorum, kusura bakma.»

Sharan’la birlikte gelen adam Bard’ı yakaladı, zorla kapıya doğru sürükledi'.

Meyhanedekilerden biri alayla arkalarından seslendi: «Profesör’e iyi bak, emi, güzelim?» Sharan kıpkırmızı kesildi. Meyhanenin içi gene şen kahkahalara boğuldu.

Bard’ı güç-belâ arabaya soktular, doğruca oturmakta olduğu pis görünüşlü bekâr evine yollandılar.

Arabayı süren özel detektif: «İkinci kata çıkacağız.» dedi. Sonra Bard’ı uyandırdı. Bard şaşkın görünüyordu ama, artık karşı koymuyordu. Detektif Bard’ın koluna girerek yukarı çıkmasına yardım etti. Sharan da onları izledi. Kapı kilitli değildi. İtip içeriye girdiler. Ufak, döküntülü bir odaydı bü.

Detektif: «Burada kalıp size yardım edeyim mi, Bayan?» diye sordu.

— «Hayır, teşekkür ederim. Bundan sonrasını kendim hallederim.»

Adam çıkınca, Sharan Bard’ı daracık yatağa yatırdı. Bard hemen horlamaya başladı. Sharan onu orada bırakıp dışarıya çıktı. Ardından kapıyı kilitleyip anahtarı yanına aldı. Bir saat sonra geri döndüğünde, elinde gıcır-gıcır, yepyeni bir takım elbise vardı. Işığı yakıp odayı toparlamaya girişti. Banyo koridorun uçundaydı. Duş yoktu. Sharan Bard’ın ayaklarına baktı. Patlamış, eski-püskü şeylerdi. Çorap da giymemişti. Ayak bilekleri kir içindeydi. Sharan Bard için aldığı elbiseyi, tıraş takımını banyoya bıraktı. Sonra dönüp Bard’ı uyandırmaya çalıştı.

— «Bard! Dinle beni: Kalkıp yıkan, doğru-dürüst giyin.»

Bard, uykulu uykulu: «Peki, peki.» diye mırıldandı. Az sonra yıkanmış, tıraş olmuş, yeni elbiselerini giymişti. Gelip masaya oturdu, titreyen elleriyle kahve fincanını aldı, kahvesini yudumlamaya başladı.

Sharan: «E, nasılsın?» diye sordu.

— «Bitikim, Sharan.»

— «Yanında kahve var. Biraz daha iç, iyi gelir. Kendini böyle bırakmakla iyi etmiyorsun.»

Bard cansız gözlerle Sharan’a baktı. «Canıma okudular, Sharan. Elimden geleni yaptım ama, hepsi boşuna. Kaza yerindekilerin birçoğuyla görüştüm. Dünyaya bu işin içyüzünü açıklamak istiyordum. Onlarla konuşup bir gazeteye bu konuda yazılar bile yazdım.»

Sharan, tatlılıkla: «Biliyorum, Bard. Okudum.» dedi. «Ne yazık ki insan belleği pek güçlü değildir. Ortadan çekildiğinden beri unuttular hepsi seni.»

— «İyi ki öyle.»

— «Birazcık daha iyi misin şimdi?»

Bard gözlerini karşısındaki genç kıza dikti. «Hasta tedavi olmak istemiyor, Doktor Inly.» dedi. «Neden gidip ilginç bulduğun başka hastalarla uğraşmıyorsun, ha?»

Sharan gülümsedi: «Çocukluğu bırak artık. Kahveni de bitir. Sonra gidip saçlarını kestir, bir lokma da bir şey ye.»

Bard acı acı güldü. «Neden bu kadar ilgileniyorsun benimle?»

— «Çünkü sana ihtiyacımız var. Karşı koymayı bırak da, dediğim gibi yap, Bard. Sonra her şeyi açıklayacağım sana.»

Hava kararırken sokağa çıkıp sessiz bir lokantaya gittiler. Yemekten sonra Bard biraz kendine geldi. Gözleri daha parlaktı şimdi. Elleri de eskisi kadar titremiyordu. Önündeki kahve fincanını iterek, Sharan’ın sigarasını yaktı. Sonra kendi de bir sigara aldı.

— «Artık konuşmanın sırası geldi, Sharan.» dedi.

— «Sana yanlış bir görüşten söz etmek istiyorum, Bard. Biliyorsun, Beaatty I’i bizim gibi Dünyalıların yok ettiği görüşüne varmıştık. Kovuşturma faslı sona erdikten sonra, şey... Gözleyiciler benimle yeniden ilişki kurdular. Gemi artık yok edilmişti, onun için buna bir anlam veremedim önce. Onlarla alay ettim, başka bir dünyadan geldiklerini söylemeleri beni güldürüyordu. Raul’un da, kız kardeşi Leesa’nın da bütün söylediklerine güldüm, geçtim. Benimle hayli uğraşmak zorunda kaldılar. Sonunda, Lurdorff’u da bu işe karıştırdım. Kendi aklından kuşkulanamayacak kadar bencildir, bilirsin. İşte şimdi o da Raul’la Leesa’ya inanıyor. Söylediklerinin hepsi doğru çünkü.»

Bard boş gözlerle Sharan’a bakıyordu. «Evet, devam et.» dedi.

— «Raul’un bize söylediklerinin tümü doğru. Uzay gemisini parçalayan Leesa’ymış. Machielson adındaki teknisyenin beynine girmiş, onu nöbetçiyi öldürmeye zorlamış. Geri yanı bizim tahmin ettiğimiz gibi olmuş. Ne var ki kız -yani Leesa- sana tutulmuş. Neden sonra anlamış bunu. Gerçek insanlar olduğumuza inanmıyor, bizleri düş yaratıktan sanıyormuş baştan. Ama şimdi Raul gibi o da gerçekten var olduğumuza inanıyor. Çoktandır benimle birlikte onlar da seni arıyorlardı. İlkin onlara özel detektiflerin çok büyük ücretler istediklerini, bunun altından kalkamayacağımı söyledim. Hemen ertesi gün, adamın biri beni yolun ortasında durdurdu, cüzdanındaki bütün parayı bana verdikten sonra yürüdü, gitti. Bir ikinci, sonra bir üçüncü adam da aynı şeyi yaptılar. İşte, para sorununu Raul böylece çözümledi. Sonunda seni bulduk.»

Bard güldü, sigarasını tablaya bastırdı. «Uzun bir hikâyeye benziyor.» dedi. «Raul yaşadıkları gezegeni bana biraz anlatmıştı. Bir de resmini yollasaydı bari! O zaman bana tutkun olan kızın neye benzediğini görebilirdim hiç olmazsa. Kalıbımı basarım, dazlak, parıl-parıl bir kafası,

on iki yaşındaki çocuklar gibi cılız, gelişmemiş bir vücudu vardır. Onu görmek için sabırsızlıktan ölüyorum!»

— «Alay etme, Bard. Şakanın sırası değil şimdi. Sana ihtiyacımız var. Bize yardım etmelisin.»

— «Anlaşıldı. Raul bir milyar adamın beynine girip, her birini bize birer dolar vermeye zorlayacak. Böylece her şeye gene sıfırdan başlayacağız.»

Sharan hızla ayağa kalktı, sigarasını söndürdü. «Öyle olsun, Bard. Bize yardım etmeyi istersin diye düşünmüştüm. Özür dilerim, seni rahatsız ettim. Yanılmışım. Seni yeniden gördüğüme sevindim. İyi şanslar. Hadi, allahaısmarladık.» Dönüp uzaklaşmaya başladı.

Bard, ardından: «Gel buraya, Sharan, otur.» diye seslendi. «Bağışla beni.»

Sharan duraladı, sonra geri döndü. «Öyleyse dinle.» dedi. «Yeryüzünde bir uzay gemisinin nasıl kullanılacağını senden iyi bilen yok, kuşkusuz. Raul'un ataları da bundan binlerce yıl önce, Beatty I'e benzer uzay gemileri yapmışlar. Bugün bunlardan yalnız altısı kalmış. Raul bunlardan sana da söz etmiş, sanırım. Neyse işte, bu gemilerin yanına varmayı başarmış sonunda. Ama az kalsın, ölüyormuş. Gemilerin bulunduğu yere ilk gittiğinde, Leesa bakmış Raul uzun süre dönmüyor, dışarı çıkıp aramaya koyulmuş. Raul'u soğuktan yarı donmuş halde bulup içeri taşımış. Sonradan Raul on-on iki kez daha gidip incelemiş gemileri. Hâlâ işler durumda olduklarını söylüyor. Gemiye havanın nasıl sağlandığını, iç ısıtma donatımını falan az-çok anlamış ama, nasıl komuta edildiğini bir türlü çıkaramamış. Bu konuda ona yardım edebilecek tek kişi sensin.»

— «İyi ama, nasıl yardım edebilirim?»

— «Bunu da konuştuk. Senin elini kullanarak, geminin bir resmini, komuta odasını, iç donatımını çizebilir bize. Aynı ilkeye göre işletiliyorsa - ki bu hemen hemen kesin görünüyor - o zaman hangi düğmenin hangi işe yaradığını Raul'a anlatabilirsin.»

— «Evet, ama... Bak, Sharan, büyük tehlikesi var bu işin. En küçük bir yanlışlık, Raul'un uzayda kaybolmasına, ya da geminin daha kalkışta ateş almasına yol açabilir.»

— «Bunu kendisi de biliyor. Tehlikeyi göze almaya hazır.»

Bard: «Peki, diyelim başardı.» dedi. «Ne kazanacak bundan?»

— «Beatty I başarıya ulaşsaydı, senin kazancın ne olacaktı? Ayrıca, sanırım gazeteleri okuyorsundur, değil mi? Anlaşılmaz bir nedenden bir yolcu uçağı düştü... Bir baba altı kişilik ailesini bıçaklayarak öldürdü... Bir

banka memuru iki milyonu Erie Gölü’ne attı... Bir yazar kız arkadaşını canlı canlı toprağa gömdü. Daha buna benzer sürüyle haber. Bugüne kadar bütün bunlara «anlaşılmaz» dedik, geçtik, Bard. İnsan aklının dengesizliklerinden, gelip geçici çılgınlıklardan dem vurduk boyuna. Böyle olayların sürüp gitmesine bir son vermek için uğraşmaya değmez mi, sence? Gözleyiciler’in sırf oyun olsun diye yol açtığı olaylar yüzünden savaşlar bile çıkmış...»

Bir sessizlik oldu. Bard gülümsedi: «Peki, peki.» dedi. «Nereden başlıyoruz işe?»

— «Onlarla işbirliği ederek bir zaman sistemi kurduk. Onların günleri bizimkilerden daha uzun. Şimdi seninle birlikte benim eve gideriz. Bizi orada bekliyorlar.»

Sharan’ın evinde iç içe iki oda vardı. Biri yatak odasıydı, öbürü oturma odası. Oturma odasına geçtiler. Fiziksel bakımdan iki kişiydiler ama, zihinsel bakımdan dört kişiydiler şimdi. Bard geniş bir koltuğa çöktü. Sharan pencerenin önünde duruyordu.

Raul, Bard’ın dudaklarından konuştu: «Bunu dörtlü bir görüşme haline getirmeliyiz. Öyle ki, bütün düşüncelerimizi seslendirebilelim. Kimin kim olduğunu nasıl anlayacağız?»

Sharan: «Leesa olarak konuşuyorum.» diye atıldı. «Raul, sen ya da ben konuştuğumuz zaman, sağ ellerimizi havaya kaldıralım. Böylece, kimin kim olduğu anlaşılır.»

Bu teklifi hepsi kabul ettiler. Bard sağ elinin kendi istemi dışında kalktığını gördü. «Doktor Lane bizlerden hâlâ kuşkulanıyor, Leesa, Sharan. Şu anda beyninin içinde olduğum için, bunu apaçık okuyabiliyorum.» Kalkmış olan el aşağıya düştü.

Bard: «Elimde değil.» diye karşılık verdi. «Ne yalan söyleyeyim, size hâlâ biraz kin de besliyorum. Anladığıma göre, gemiyi parçalayan Leesa olmuş.»

Sharan sağ elini havaya kaldırdı. «Evet, doğru, ben parçaladım ama, bunu sırf o zaman bir şey anlayamadığım için yaptım, inan bana, Bard, n’olur! inanmalısın. Demek istiyorum ki, yani ben...»

Bard’ın sağ eli kalktı, Raul konuşmaya başladı: «Leesa, böyle şeylere ayıracak vaktimiz yok şimdi. Biraz sus da, Doktor Lane’e geminin taslağını çizeyim.»

Bard oturup çizmeye başladı. Geminin komuta bölümünü çizerken: «işte anlayamadığım şurası.» dedi. «Öbür düğmelerin ne işe yaradığını

öğrendim. Öyle sanıyorum ki, gemiyi uçurmayı, sonra da yere inmesini sağlamayı becerebilirim. Yalnız, şu on göstergenin ne işe yaradığını öğrenemediğim sürece, yola çıkamam.» _

Bard'ın beynindeki basınç azaldı. Şimdi konuşan kendisiydi: «O kadranların ardındaki telleri gözden geçirdin mi?»

— «Evet, ama bir şey anlayamadım. Ayrıca, sizin rakamlarla bizimkiler de birbirini tutmuyor. Sizdeki on rakamın karşılığı bizde dokuz.»

— «Öyleyse, sıfırın altındaki eksi dokuzla sıfırın üstündeki artı dokuz değerleri kesirsiz, yalın bir rakamlar dizisini kapsıyor olmalı. Uzay geminizin komuta bölmesini çizen ben olsaydım doğruluktan şaşmamak için ışıma temeli üzerine bir zaman ayarlaması yapardım. Ayrıca, Standard yıldız numaralarının da her zaman kullanılabilmesini göz önünde tutardım.»

— «Atalarımız da öyle düşünmüş olsalar gerek. Ancak, yüzyıllar var ki, bizimkiler zaman akışını gösteren bir kayıt tutmamışlar.»

Bard: «Kadranların altlarındaki düğmeler, geminin kalkmasını sağlıyor besbelli.» dedi. «Anladığım kadarıyle, geminizin komuta bölümü Beatty I'inkine çok benziyor; yalnız ondan biraz daha basit galiba. Bir yerde, büyük olasılıkla geminin içinde, yıldızların listesini, özelliklerini belirten bir el kitabı olsa gerek.»

Raul heyecanla atıldı: «Üç yıl kadar önce, ince maden tabakalar üzerine yazılmış kitaplar buldum. O zaman benim için hiç bir anlam taşımıyordu bunlar. Uzun, iki renkli rakamlar vardı üzerlerinde. Kitabın kapak resmini bile hatırlıyorum: Bir yıldız resmi ile bir gezegenler sistemi.»

Bard: «İhtiyacın olan kitap belki de odur.» diye karşılık verdi. «Yalnız şunu iyi bilmelisin ki, uzay gemisini kullanırken yanlış bir düğmeye basacak olursan, bir daha ne Dünya'ya ulaşabilirsin, ne de kendi gezegenine. Kırk ömürlük bir süre boyunca, Dünya'nın çevresinde dolanır durursun. Yola çıkmadan önce, bu tehlikeyi göze alıp alamayacağına kesinlikle karar vermelisin.»

Leesa, uysallıkla: «Raul tehlikeyi göze almaya hazır, Bard.» dedi.

— «Öyleyse gidip o kitapları bul. Oradaki rakamları incele. O rakamlarla göstergelerdeki rakamları karşılaştır, uyup uymadıklarına bak. Sonra benimle yeniden ilişki kur.»

Bard'ın beynindeki basınç birden kalktı. Sharan'la Bard odada yalnızdılar şimdi.

Sharan: «Becerebilecek mi acaba?» diye mırıldandı. «Buraya gelebilir mi dersin?»

Bard yerinden kalktı, pencerenin önüne gitti. Sokaktan el ele tutuşmuş bir çift geçiyordu.

— «Leesa ne biçim acaba?» dedi, «Kafasından neler geçer, ne düşünür?»

— «Bir kadın gibi düşünüyordur besbelli.»

— «Ne zaman geri dönecekler?»

— «Yarın, geceyarısı.»

— «İyi. Burada olurum.»

***

Jord Orlan'ın odasında on yaşlı Gözleyici toplanmıştı. Dimdik oturuyorlardı, gözleri ışıl-ışıl parlıyordu.

Jord Orlan: «Dünyamız iyidir.» dedi..

Ötekiler, hep bir ağızdan aynı sözleri tekrarladılar: «Dünyamız iyidir.»

— «Düşler iyidir.»

— «Düşler iyidir.»

— «Biz Gözleyiciler'iz, Yasa'yı biliriz.»

— «Evet, Yasa'yı biliriz.»

Jord Orlan, yumruklarını sıkıp kollarını ileri uzattı. «Ama düşlere bir son vermek isteyenler var aramızda. Onları, o ikisini, durdurmasını biliriz biz! O kara saçlı, acayip görünüşlü iki kardeşi...»

— «Onları durdurmasını biliriz biz.»

— «Onlara tuttukları yolun yanlış olduğunu anlatmaya çok çalıştım, kardeşlerim. Onlara gerçeği göstermeye çalıştım. Ama boşuna. Tutturmuşlar, üç düş dünyasının gerçek olduğunu söyleyip duruyorlar.»

— Orlan çok çalışmış.»

— «Kinci bir adam değilim ben. Dürüstüm, namusluyum. Yasa'yı da, gerçeği de bilirim. O ikisi dışarıdaki hiçliğe, bizi çevreleyen boşluğa daldılar düş dünyalarını görebilmek için. Ölüm bile azdır onlara!»

— «Ölüm bile azdır onlara!»

— «Yakalayın onları, kardeşlerim! Sonra da ölüm borusundan aşağıya atın onları. Bırakın, sonsuz karanlığın içinde yuvarlansın, dursunlar. Ben elimden geleni yaptım ama, onları yola getiremedim. Yapılacak başka bir şey kalmadı.»

— «Başka bir şey kalmadı.»

On adam ağır ağır kapıya doğru yürüdüler. Sonra gitgide hızlandılar. Jord Orlan durdu, onların ılık koridorda giderek uzaklaşan çıplak ayaklarının sesini dinledi. Hepsi gözden kaybolduktan sonra, kendini bir koltuğa bıraktı. Çok yorgundu. Doğru hareket edip etmediğini de bilemiyordu. Ne var ki, kuşkulanmak için iş işten geçmişti artık. Ama, gene de... Birden kaşları çatıldı. «Dışarısı hiçlikten, bir boşluktan ibaretse, o ikisi nasıl gidip geri dönebildiler?» diye düşündü. «Bu ancak bir şeyi kanıtlar: Dışarıda hiçlik değil, bir şeyler olduğunu. O vakit de Raul Kinson'ın haklı olduğunu kabul etmek gerekir.» Jord Orlan'ın başına bıçak gibi bir ağrı saplandı. Yıllarca gerçek bildiği şeylerin doğruluğuna inanarak yaşamıştı. Şimdi ise bu küçücük kuşku onu alt-üst etmeye yetiyordu. «Besbelli peşlerinden gönderdiğim casus yanılmış olmalı.» diye düşündü. «Dışarıya, boşluğa falan çıkmamışlardır, eminim.»

Gene de içi rahat etmedi, koşa koşa aşağıya, en alt kata indi. Boşluğa açılan kapıyı bulup açtı. Bu kapıyı daha önce de görmüştü, nasıl açıldığını biliyordu. Bu kez gözlerini açık tutmaya cesaret edebildi. Rüzgâr yanaklarını kamçılıyordu. Orlan gözlerini kısarak boşluğa baktı. İleride, kocaman kızıl bir güneşin önünde altı uzay gemisi duruyordu. Orlan eğildi, ayaklarının dibine biriken kumdan bir avuç aldı. Sonra içeri girip kapıyı kapadı, alnını sert madene dayadı. Uzun bir süre hiç kımıldamadan durdu. Sonra gerisingeri döndü, acele acele geldiği yere yollandı.

Altı kişi Raul'u güçlükle tutuyordu. Raul'un yüzü öfkeden kasılmıştı. Ötekilerin elinden kurtulmak için debelenirken, kemiklerinin çatırdadığı duyuluyordu. Dört kişi de Leesa'yı yakalamıştı. Kızın elbisesi paramparça olmuştu ama, o hâlâ çırpınıp duruyordu. Adamlar tam onu yumurta biçimi borudan aşağıya, boşluğa fırlatacaklardı ki, Jord Orlan yetişti.

— «Durun!» diye haykırdı.

Adamlar: «Olmaz!» diye karşılık verdiler.

Orlan: «Kolay bir ölümle mi ölsünler istiyorsunuz, yoksa?» diye sordu. «Ölüm borusuna atılarak ölmek kolaydır. Oysa suçları çok büyük. Dışarıdaki boşluğa atılıp ölüme bırakılmalılar ki, cezaları tam olsun.» Baktı, ötekilerin yüzünde kuşku belirtileri var, ekledi: «Emrediyorum durun!»

İki tutsak şimdi çırpınmayı bırakmışlardı. Hemen elbiselerini giydiler. Sonra önde Orlan, arkada iki tutsakla ötekiler, dışarı açılan kapının bulunduğu koridora yöneldiler. Koridora varınca, Orlan ötekileri durdurdu.

— «Bırakın, kapıya kendi başlarına varsınlar.» dedi. «Ben onlarla gideceğim. Sizler boşluğa bakacak olursanız, gözleriniz kamaşır, aklınız

karışır. Onları dışarı attıktan sonra, yanınıza dönerim.»

Adamlar homurdanarak oldukları yerde durdular. Orlan, Raul, Leesa kapıya doğru yürüdüler.

Orlan, alçak sesle: «O acayip giysileri gördüm.» dedi. «Dışarı çıkabilmeniz için onları giymeniz şart.»

Raul: «Bize ne söylemeye çalışıyorsunuz? diye sordu.

— «Şunu... evet, şunu söylemek istiyorum: Dünyamızda anlayamadığım, kavrayamadığım şeyler var. Ölmeden önce, bilmek anlamak istiyorum... hem de her şeyi. Kendi gözümle görene kadar, uzay gemilerinin orada olduğuna inanamadım. Şimdi ise sizin suçunuzu ben de paylaşıyorum. İnançlarım yıkıldı. Bu gemilerle başka bir dünyaya ulaşabilirseniz, o zaman...» Yüz geri döndü, «Rica ederim, çabuk olun» diye ekledi.

Leesa: «Siz de bizimle gelin.» dedi.

— «Hayır. Burada bana ihtiyaçları var. Sizin söyledikleriniz doğru çıkarsa, buradakilere durumu açıklayacak biri bulunmalı. Benim yerim burasıdır.»

Raul’la Leesa dışarı çıkınca, Orlan kapıyı arkalarından kapadı. Sonra geri dönerek, şaşılacak bir soğukkanlılıkla ötekilere işin tamam olduğunu haber verdi.

— XIV —

KOMUTA odasının duvarlarındaki ince levhalardan tatlı bir parıltı yayılıyordu. Duvarlardan birinin ötesindeki bölmelerde sıra sıra yataklar, öbüründe ise yiyecek depoları, su tankları, sağlık donatımı vardı.

Leesa, Raul'a dönerek: «Gerçekten hazır mıyız sahi?» diye sordu.

— «Öyle olsa gerek. Sana bir şey açıklayayım mı? Bütün bunlar olmasaydı, niyetim seni almadan, yalnız başıma bu yolculuğa çıkmaktı.»

Leesa, tatlılıkla: «Belki, bütün bunlar da bir düştür, Raul.» dedi. «Ötekilerden birazcık daha aklı başında bir düş. Dünya'yı bulabilecek misin?»

— «Dünyanın sıra numarasını biliyorum. Gemiyi Bard Lane'in açıkladığı biçimde hele bir havalandırayım, sonrası kolay.»

— «Bir konuda bana söz vermeni istiyorum senden.»

— «Neymiş o?»

— «Tut ki, hesaplarımızda yanıldık, aradığımız dünyalar da gerçek falan değil... ya da yolumuzu kaybettik diyelim... o vakit ölmek istiyorum. Hem de çabucak. Senden bunu sağlamanı istiyorum. Söz mü?»

— «Söz.»

Raul ara bölmeyi kapatıp komuta odasına daldı. Kitabı çıkarıp son bir kez daha ince maden sayfalara göz attı, Dünya'nın sıra numarasını buldu. Oysa çoktandır ezbere biliyordu bunu. Sonra Bard'ın söylediklerini bir bir yapmaya koyuldu.

Uzay gemisi önce bir sarsıldı, titredi; sonra yavaşça havalandı. Gezegen de, kule gibi upuzun, ak bina da gitgide uzaklaşmaya başladı. Raul geminin hızını biraz daha artırdı. Artırmasıyla birlikte, korkunç bir ağırlık çöktü üzerine; çeneleri birbirinden ayrıldı, karnı patlayacak gibi oldu, gözleri yerinden fırladı. Çok uzaklardan doğru Leesa'nın acıyla haykırdığını duydu. Hızı azalttı. Üzerindeki ağırlık birden kalkıverdi. Öyle ki, ağırlıksız kalıvermekten başı döndü, gözleri karardı. Dünyası bildiği gezegen şimdi altlarında bir yumruk kadar kalmıştı.

— XV —

ARADAN tam dört gece yarısı geçmişti. Bard'la Sharan, üçer saatlik sürelerle nöbetleşe bekliyorlardı Raul'la Leesa'yı ama, gelen giden yoktu. İki üç gece gülüp eğlenmişler, aralarında şakalaşmışlardı ama, dördüncü gece sinirleri iyiden iyiye gerilmişti.

Bard Sharan'a bakarak: «Raul davranışının kendi dünyalarında sapıklık, baş kaldırma sayıldığını söylemişti, hatırlıyor musun?» dedi.

— «Neden gelmediler hâlâ? Neden?»

— «İki ihtimal var: Onları cezalandırmış, hatta öldürmüş olabilirler; bu birincisi. İkincisi ise, Raul'la Leesa'nın yolculuğa başlamış olmaları.»

Sharan'ın dudakları gerildi. «Peki, ya üçüncü ihtimal? »

— «Evet, bir üçüncü ihtimal da var: Bütün bunlar, sonunda usanıverdikleri bir oyun da olabilir?»

Sharan zoraki gülümsedi. «Hayır, sanmam. Onları daha hiç görmediğimiz halde bu kadar iyi tanımamız ne tuhaf değil mi?»

— «O kadar da tuhaf değil, bence. İki insan aynı düşünceleri paylaşırsa hele. Bana öyle geliyor ki, onlara bir şeyler borçluyuz. Bu yolculuğa bizim yüzümüzden çıktılar. Yolculukları ne kadar sürecek, şimdiden kestiremiyorum. Bir ay kadar sürer, sanırım. Düşün, öyle bir uzay gemisi dünyamıza inince, ne kıyametler kopacaktır! Avcı uçaklarının, roketlerin canavar düdükleri ötmeye başlar hemen... Önce uzay gemisini topa tutar, ancak ondan sonra soruşturma açmayı akıl ederler! Dostlarımız da, bir iki saniye içinde mavimtırak-beyaz bir aleve dönüşür, sonra bir radyoaktivite yağmuru halinde yeryüzüne yağarlar! Hiç düşündün mü bunları?»

Sharan korkuyla elini boğazına götürdü. «Hayır! Olmaz öyle şey!»

— «Bak, Sharan, Raul'la Leesa'nın söylediklerine göre, öbür Gözleyiciler'in hepsi evrendeki tek gerçek canlı yaratıkların kendileri olduğuna inanıyorlar. Düş aygıtları aracılığıyle öbür gezegenlere gidebilseler bile, gördüklerini düş sanıyorlar. İnsanoğlunun başlıca bencilliği değil midir bu zaten? İnsanoğlu yalnız kendi oturduğu gezegende hayat olduğunu sanır öteden beri. Dolayısıyle bilmediği, tanımadığı bir uzay gemisinin, gene kendi gezegeninde yaşayan düşman bir soyun aracı olduğuna inanır.»

— «Öyleyse, Raul'la Leesa'nın hiç şansları yok?»

— «Onların tek şansı biziz, Sharan. Onların geldiğini Dünya'ya ancak biz duyurabiliriz. Bize güleceklerdir. Zarar yok, gülsünler! Ancak böylelikle onları az önce konuştuğumuz tehlikelerden koruyabiliriz. Keşke yola çıkmadan önce bir kez daha gelip görüşselerdi bizimle. Onları uyarırdım o zaman. Roketlerin erişemeyeceği biçimde nasıl yörüngeye girebileceklerini, dünyaya kendilerini nasıl tanıtacaklarım öğretirdim onlara. Ama şimdi öyle görünüyor ki, hiç bir açıklama yapmadan, doğrudan doğruya geliverecekler buraya.»

— «Ya hiç gelmezlerse, Bard? O zaman ne olacak?»

— «Ne mi olacak? Bütün yüzyılın alay konusu olacağız elbet. Önemli mi bu senin için? »

— «Pek sayılmaz.»

— «İlk işimiz Tempo Projesi'nin nasıl sona erdiğini basına açıklamak olmalı. Önce Bill Kornal'ı bulup konuşmalıyız. Doktor Lurdorff onu kandırmamıza yardım eder, sanırım. Sonra da olayı radyoyla, gazetelerle, televizyonla dünyaya duyururuz. Bunu da en iyi, ünlü bir gazeteciyle elbirliği ederek sağlayabiliriz. Dur bakayım... Pelton olmaz. Trimball'ın da yardımcı olacağını sanmam...»

— «Tamam, buldum! Walter Howard Path'a ne dersin? Tanınmış bir gazetecidir. Şu eski uçan daire meselesini tek kurcalayan da o olmuştu vaktiyle. Üstelik Hava Kuvvetleri'ni gerçeği gizlemekle suçlamıştı. Kovuşturma günü, ben toplantı odasından çıkınca da ardımdan seğirtip benimle uzun uzun konuştu. İyi bir adama benziyordu. Yazdığı makale de, diyebilirim ki, bizim için yazılanların en iyisi.»

— «Öyleyse hemen arayalım onu. Telefon şurada.»

— «Nasıl?.. Hemen şimdi mi arayalım yani?»

— «Kaybedecek vaktimiz yok, Sharan.»

Sharan telefonu alıp numarayı çevirdi. Saat sabahın dördüydü. Walter Howard Path'ın telefonu ancak on dakika çaldıktan sonra cevap verdi.

— «Kim? Doktor Inly mi dediniz? A, evet, evet, elbet hatırladım sizi, Doktor.»

— «Tempo Projesi'nin başına ne geldiği sizi ilgilendirir mi acaba, Bay Path?»

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, Path: «Pek ilgilendirmez, Doktor Inly. diye karşıhk verdi. «Ayrıca da, olayın üstünden hayli zaman geçti.»

— «Peki, ya Tempo Projesi'ni yıkanların başka bir gezegenden gelen kimseler olduğunu söylersem size, Bay Path?»

— «Aman, demeyin, Doktor Inly! Olacak şey değil bu.»

— «Bir dakika telefonu kapatmayın lütfen. Yanımda sizinle konuşmak isteyen biri var.»

Bard telefonu kaptı. «Bay Path, Doktor Bard Lane karşınızda.» dedi. «Kaybedecek pek vaktimiz yok. Bilirim, olağanüstü şeyler çoğu kez tatsız gelir insana. Ama size anlatacağım hikâye bu yüzyılın en büyük olayıdır, inanın, Bay Path.»

— «Neredesiniz? Adresinizi verin bana.»

***

Walter Howard Path uzun boylu, düşük omuzlu bir adamdı. Tedirgin gözleri vardı. Sharan'ın oturma odasının penceresinde durmuş, sokağa bakıyordu. Öteki dört kişi, Path'ın hareketsiz sırtına dikmişlerdi gözlerini. Görüşme tam beş saat sürmüştü. Walter Path anlatılanlar karşısında önce alaycı, inanmaz bir tavır takınmış, sonra kuşkulanmış, kafası karışmış, en sonunda da korkmuştu.

Başını çevirmeden: «Böyle bir olayı duyurmaya kalkışmanın bahtına kumar oynamaktan bir farkı yok, çocuklar.» dedi. «Anlattıklarınız bu çılgın, yırtıcı dünyamızdaki pek çok karşılıksız kalmış sorunun cevabı bile olsa, öyle. İnsanlar bu tür şeylere inanmayı istemezler.» Sustu. Dönüp ötekilerin yanına geldi, gülümsedi: «Gene de, pazar günü patlatacağım bombayı. Hem gazetemde, hem de radyoda duyuracağım olayı. Radyonuzun başından ayrılmayın sakın o gün.»

***

«Spikeriniz Melvin C. Lynn karşınızda. Sayın dinleyiciler, bu akşam size oldukça değişik bir haber vermekle yayınımıza başlıyoruz. Olayı basına açıklayan tanınmış gazeteci Walter Howard Path oldu. Tempo Projesi rezaletini sanırım hepiniz hatırlayacaksınız. Olay sonunda, Doktor Bard Lane adındaki bilim adamı yetersizlikle, sorumsuzlukla suçlanarak, işten çıkarılmıştı. Suçu, proje alanında sabotaj yapan Bill Kornal adındaki teknisyeni yeniden işe almak, onu kayırmaktı. Ayrıca Doktor Lane ile proje alanındaki genç, güzel Doktor Sharan Inly arasındaki sıkı fıkı ilişki de türlü söylentilere yol açmıştı. Uzay gemisinin patlaması sonunda yirmi sekiz kişi ölmüştü.

«Olayı böyle kısaca özetledikten sonra, biz gene gelelim Walter Howard Path’ın açıklamasına. Ünlü gazeteci çevresinde tuhaf bir grubu toplamış bulunuyor: Şerefi lekelenmiş bir bilim adamı olan Doktor Bard Lane; alımlı ruh hekimi Doktor Sharan Inly, sabotajı yaptıktan sonra cezasını görmeyen teknisyen Bill Kornal, ruh hekimi olduğunu iddia eden hipotizmacı Doktor Heintz Lurdorff. İşte bu beş kişi inanılmaz bir masal anlatıyorlar. Walter Howard Path’ın ileri sürdüğüne göre, başka bir gezegende yaşayanlar bizleri uzaktan ipnotize edecek bir güce sahipmişler. Bunlardan ikisi - biri kız, biri erkek iki kardeş - bir uzay gemisiyle Dünya’mıza geliyorlarmış. Adları Raul ve Leesa Kinson...»

***

Associated Press ise şu haberi veriyordu:

«Dün sabah, Georgia'nın Benson kentinde çıkan bir kargaşalıkta bir kişi öldürüldü, üç kişi yaralandı. Olay Georgia Polisi ile, dağların tepesine çıkıp saatlarca Walter Howard Path’ın hayal ürünü uzay gemilerini gözleyenler arasında geçti. Bu gözleyiciler aralarında yeni bir mezhep kurduklarını ve kendilerine Kinsonyalılar adını taktıklarını ileri sürüyorlar...»

***

— «Şimdi de sizlere küçük bir güldürü sunuyoruz, sayın dinleyiciler.»

— «Hey, Willy, ne oldu sana böyle? Bu yana bak- sana!»

— «Rahat bırak beni, Harry. Uzay gemisini gözlüyorum.»

— «Saçmalığı bırak da, seyircilere çevir yüzünü, Willy! Hem bu gece bir konuğun var... bir kadın.»

— «A, öyleyse geliyorum. Başkası da gözleyebilir o uzay gemisini. Merhaba, güzelim. Adın ne senin?»

— «Sharan Riley.»

— «Güzel ad doğrusu. Ama bir şey hatırlattı bana. Sharan Inly adında bir üvey ablan, ya da teyzen falan var mı?»

— «Yok canım, ne gezer! O dediğin ünlü biri.»

— «Aklıma birden parlak bir buluş geldi, sayın dinleyiciler: Şu ünlü Sharan Inly’nin fotoğrafını görenler var mı acaba aranızda? Güzel kız doğrusu. Bakın, olanlar nasıl oldu, size bir de ben anlatayım:: Sharan, Lane denilen o delikanlıyla karşılaşır. Ondan hoşlanır. O güzel kollarını

delikanlının boynuna dolar... İşte o dakikadan başlayarak, Doktor Bard Lane uzay gemileri, Marslılar, küçük yeşil adamlar görmeye başlar karşısında... Hakkı da yok değil, hani yani! O güne kadar gözü laboratuvardaki imbiklerden başka bir şey görmeyen bir genç adam için...»

— XVI —

PAZAR günüydü. Akşam çöküyor, sokaklar yavaş yavaş kararıyordu. Bard Lane önünde durduğu pencereye sırtını döndü. Bess Reilly'yi bulmayı başarmışlardı. Genç kız gene Doktor Lane'le çalışmayı seve seve kabul etmişti.

Sharan'la Lurdorff masada oturmuş, iskambil oynuyorlardı. Bill Kornal da kanepeye uzanmış, kestiriyordu.

Bard: «Bunlara da ne oluyor?» diye sordu. «Bir alay insan aşağıda toplanmış, bizim pencereye bakıyorlar.»

Lurdorff güldü. «Seni yeni dinlerinin kurucusu sayıyorlar. Artık bu gibi davranışlara alışmalısın.»

Bard: «Sinirime dokunuyor bütün bunlar.» diye karşılık verdi. «Durmadan zırlayan telefon da öyle.»

Sharan: «Şu anda Amerika'nın en çok nefret edilen adamı da sensin, en çok saygı duyulan adamı da.» dedi.

Bard: «Neyse, bu işin altından kalktık sayılır.» dedi. «Yapmak istediklerimizi aşağı-yukarı başardık. Uzay gemisi gerçekten dünyaya ulaşabilirse, neler olacağını düşünmekten bile korkuyorum, ne yalan söyleyeyim. Ayrıca, millet bu işe neden bu denli büyük ilgi gösterdi, onu da bir türlü anlayamıyorum. Sen ne dersin bu işe, Lurdorff?»

— «İnsanlara her zaman bir şamar oğlanı gerek. Sen bu işi gördün. Hepsi bayıldılar zevkten.»

Bill Kornal uyandı, esnedi. Saatına baktı. «Eh, adamımızın saati yaklaşıyor.» dedi.

Bard uzanıp televizyonu açtı. Walter Howard Path'ın sözcüsü belirdi ekranda.

— «Walter Howard Path'm her zamanki saatta karşınızda olamayacağını üzülerek bildiririm, sayın dinleyiciler. Bay Path aşırı çalışma dolayısıyle ruhsal bir çöküntü geçirdiğinden, tedavi altına alınmış bulunuyor. Onun yerine ben size bu programdan sesleneceğim. Sizlere kendimi tanıtayım. Adım Kinsey Hallmaster.» B. Hallmaster sustu, önemli bir şey yapıyormuş gibi seyircilere doğru gülümsedi. «İlk önce, Bay Path'ın hazırlamış olduğu bildiriyi okumakla işe başlıyorum.» diye ekledi. «Ben,

Walter Howard Path, benim gibi aldatılmış olan sizlere şu açıklamayı yapmayı görev sayıyorum...*

Bard, öfkeyle: «Aldatılmış mı?» diye haykırdıysa da, ötekiler hemen onu susturup televizyona kulak verdiler.

— «...evet, Doktor Lane, Doktor Inly, Lurdorff, Kornal hepimizi aldattılar. Doktor Lane'nin devam ettiği bir meyhanenin sahibi gelip beni buldu, bana onun üzerinde bilgi verdi. Söylediğine göre, Doktor Lane sürekli içiyor, sonra da uzay üzerine söylevler veriyormuş. Anlattıklarını gerçek sandığım, bu yüzden sizleri istemeyerek aldattığım için hepinizden özür dilerim. Öyle bir uzay gemisi yok. Gözleyiciler de yok. Yabancı bir gezegenden gelen iki kardeşe gelince, Lane'nin, Inly'nin, Lurdorff'un, Kornal'ın aşırı çalışan hayal güçlerinin eseri hepsi...»

Bard hışımla televizyonu kapadı. Oda derin bir sessizliğe gömülüverdi ansızın.

— «Bu... bu iğrenç... alçakça...»

Sharan: «Path tam beş dakika içinde, bugüne kadar yaptığımız her şeyi yıktı, yok etti.» dedi. «Evet, ber şeyi.»

Kornal: «Belki hâlâ bir şeyler yapılabilir.» diyecek oldu.

Lurdorff: «Bu olanlardan sonra mı?» diye atıldı. «Hadi canım, sen de. Artık gitmeliyim, sanırım. Çok üzgünüm. Yapabileceğimiz hiç bir şey kalmadı artık.»

Bir saat uğraşmadan sonra, Bard Lane telefon aracılı- ğıyle şu haberi aldı: Walter Howard Path özel bir akıl hastanesine kaldırılmıştı; hastanede ne kadar kalacağı belli değildi.

— XVII —

RAUL'UN hesaplayabildiğine göre, uyarma aygıtının acı sesini duymalarından on gün kadar önceydi. Sesi duydukları sırada Leesa'yla birlikte yemek yiyorlardı; korkudan taş kesilip kalakalmalardı. Leesa şaşkınlıktan elini tutunduğu duvardan çekmiş, bu yüzden dengesini kaybederek havada asılı kalmıştı. Raul koşup onu kurtarmış, tehlike anında gerektiği gibi kayışlarla bağlamıştı. Sonra yerine oturup kendi kayışlarını da sıkılamıştı.

Günler sonra, uyarma aygıtının sesini yeniden duyunca, hemen kayışlarını bağlamaya giriştiler. Ama üçüncü kez aygıt gene acı acı haykırmaya başlayınca, oralı bile olmadılar, birbirlerine bakıp gülümsediler.

Ne var ki, aradan bir saat geçtiği halde, ses kesilmek bilmedi; hatta daha da tizleşip acılaştı. O zaman iki kardeş, çaresiz, gene kayışlarını bağladılar. Beklemeye başladılar. Ses biraz hafifler gibi olunca, Raul doğrulup göstergelere baktı. Bütün kadranların göstergeleri sıfırı gösteriyordu. Raul elini uzatıp güçlükle alıcının düğmesini çevirdi.

Az öteden Leesa: «Bitti mi, dersin?» diye seslendi.

— «Sanırım.»

— «Ekranda ne görüyorsun, Raul? Çabuk söyle!»

— «Bir dakika dur da, Önce geminin yönünü değiştireyim. Bir güneş görüyorum şimdi. Parlak, ak renkli bir güneş, Leesa.»

— «Onların güneşi bu, Raul!»

— «Onların güneşini Dünya'dan gördüm ben, Leesa. Sarıdır rengi.»

— «Gezegeni bul öyleyse.»

Raul gemiyi döndürdü. Güneşten yansıyan ışınların altında ufak, hayal gibi bir gezegen belirdi.

Raul: «Bir gezegen görüyorum!» diye haykırdı.

— «Hemen oraya gidelim, Raul! Hemen gidelim, n'olur!»

Raul gerekli düğmelere basarak, uzay gemisini gezegene doğru yöneltti. Gezegen gitgide yaklaşmaya, büyümeye başladı. Raul şimdi rahat, derin soluk alamıyordu.

Birden gerçeği kavradı ama, uzun süre ağzını açmadı. En sonunda, bitkin bir sesle Leesa'ya seslendi.

— «Ne var, Raul?»

— «Bu gezegenin dokuz uydusu var, Leesa. Onların gezegenininde ise yalnız bir tek ay vardır.»

Upuzun bir sessizlik oldu. Sessizliği bozan tek şey, Leesa'nın hıçkırıklarıydı. Ekrandaki gezegen hâlâ gitgide büyüyordu.

— «Raul, hâlâ o gezegene doğru mu gidiyoruz?»

— «Evet.»

— «Bana verdiğin sözü hatırlıyor musun?»

— «Evet, hatırlıyorum.»

— «Kapa gözlerini, Raul. Düğmelere dokunma bir daha. Her şey çabucak olup bitiverecek, göreceksin, Raul.»

Raul gözlerini kapadı, kendini bıraktı. Savaşmaktan, baş kaldırmaktan bıkmış, usanmıştı artık. Gözleyiciler'in sıcak, ağırkanlı dünyasında olmayı bile yeğ tutardı. Bit an Dünya'yı düşündü. Besbelli, maden yapraklı kitaptaki rakamları anlayamamış, yanlış okumuştu. Milyonlarca rakamın içinden Dünya'nın numarasını bulup çıkarırken şaşırmış olsa gerekti.

Bard Lane'le Sharan Inly Dünyalılar'ı hiç bir zaman söylediklerine inandıramayacaklar, Gözleyiciler'in gerçekten var olduğunu kanıtlayamayacaklardı. Nasıl ki, kendisi de Gözleyiciler'i Dünya'nın gerçekten var olduğuna inandıramamışsa...

Raul gözlerini açtı. Gezegen korkunç yakınlarındaydı şimdi. Az sonra ona çarpmış olacaklardı. Raul gene gözlerini yumdu. «Belki günün birinde Dünyalılar da böyle uzay gemileri yaparlar.» diye düşündü. «Önce kendi uydularına giderler...»

Bu düşünce aklına gelir gelmez, gözleri açılıverdi. Düğmeye atılıp gemiyi hızla başka yana döndürdü, gezegenden uzaklaşmaya başladılar. Hemen ardından, tehlike düdükleri acı acı çalmaya koyuldu. Gitgide artan hız Raul'u yerine mıhladı, bilincini bulandırdı. Kendini büsbütün kaybetmeden önce, son bir kez ekrana göz attı: gezegen küçülmüş, ekrandan silinmek üzereydi.

***

Bard Lane düş görüyordu: Proje alanındaydı, Beatty I uzay gemisinin göğe yükselişini, sonra da büyük bir gümbürtüyle parçalanışını seyrediyordu. Yalnız, bu kez gürültü kesik kesik duyuluyordu. Derken, düş silikleşmeye başladı, kapının güm-güm vurulmasından başka ses duyulmaz

oldu. Bard gözlerini ovuşturdu. Üzerinde uyuyakaldığı koltuktan zor-belâ doğruldu.

— «Geliyorum, geliyorum.» diye homurdandıktan sonra uzanıp saatına baktı. Sabahın onuydu. Pencerenin dışında kurşunî bir gökyüzü görünüyordu, pis bir rüzgâr vardı. Arada-bir camlara yağmur serpiştiriyordu. Bard önce neden bu denli keyifsiz olduğunu anlayamadı, sonra birden Hallmaster'ın geceki konuşmasını hatırladı.

Tam o sırada odanın kapısı açıldı, ağzında purosuyle tıknaz bir adam belirdi. Hemen arkasından da iki polis görevlisi geliyordu.

Bard: «Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

Purolu adam, şapkasını geriye doğru iterek: «Bard Lane'siniz.» dedi.

— «Sabahın bu saatında gelip bana adımı bildirdiğiniz için teşekkür ederim.»

— «Ağzından çıkana dikkat et, dostum.» Sonra polislerden birine dönerek başını salladı. Polis ilerledi, mahsustan Bard'ın ayağına bastı.

Gülerek: «A, özür dilerim!» dedi. Sonra o ayağını kaldırıp öbür ayağını bütün ağırlığıyle bastı. Bard öfkesinden var gücüyle adamın üzerine saldırdı. Aylardır çektiklerinin öcünü alır gibiydi.

Polislerin ikisi birden Bard'ın üzerine çullandılar, onu kıskıvrak yakaladılar. Üçüncü adam purosunu ağzından çıkardı, parmakları arasında yuvarlamaya koyuldu.

— «Otel idaresi sizden şikâyetçi, Doktor Lane.» dedi. «Acaip işler çeviriyormuşsunuz. Adım Hemstrait, sağlık görevlisiyim. Buraya şikâyet konusunu incelemeye geldim. Otel idaresi haklıymış. Ortada bir neden yokken adamıma saldırdınız.»

— «Ne istiyorsunuz, onu söyleyin.»

— «Benim bir şey istediğim falan yok. Yalnız, sizi altmış gün gözetim altında tutulmak üzere devlet hastanesine yatıracağım. Sizin gibi kaçıklar ortalıkta serbest dolaşmamak.»

— «Kimin emirlerini uyguluyorsun, Hemstrait?»

Purolu adam kıpkırmızı oldu. «Cehennemin dibine kadar yolun var, Lane!» diye homurdandı. «Hastane sana iyi gelecek, iyiliğin için yatırıyorlar seni oraya. Inly olacak o kadın nerede?»

— «Onu rahat bırakın.»

— «Otel idaresi onun da delinin biri olduğunu ileri sürüyor. Bu benim görevim, bütün şikâyetleri denetlemek zorundayım.»

Tam o sırada Sharan, sırtında beyaz bir entari, yanakları uykudan pembe pembe olmuş, kapıda belirdi. «Bard, ne oluyor...» Birden sustu, ötekilerin Bard'ı sımsıkı tuttuklarını görünce gözleri iri iri açıldı. «Bırakın onu!» diye haykırdı.

Hemstrait: «Aklınız başınızda değil; hanımefendi.» dedi.

Bard: «Bir kelime daha söyler, ya da bir şey yapacak olursanız...» diye atıldıysa da, Hemstrait oralı olmadı. Gülerek ona baktıktan sonra doğruca Sharan'ın yanına seğirtti, genç kızın omzuna ağır, iri elini koydu. Sharan silkelenip adamın elinden kurtuldu. Adam gene elini onun omzuna bastırdı. Sharan biraz öteye çekildiyse de adam da ardından geldi. Sharan'ın tokadı adamın şişman yanağında şakladı. Adam sırıttı, Sharan'ı kıskıvrak yakaladı.

— «Hanımefendi, sağlık görevlisi sıfatiyle, sizi altmış günlük bir süre için devlet hastanesine götüreceğim.» dedi. «Sağlık görevlisine karşı koymanın cezasını siz benden iyi bilmelisiniz, sanırım.»

Bard, soğuk bir sesle: «Boş yere uğraşma, Sharan.» dedi. «Belli ki birinden emir almış. Besbelli, Walter Howard Path'ı hastaneye tıktıran aynı kişiden. Birtakım kimseleri varlığımızla rahatsız ediyoruz anlaşılan.»

Hemstrait, neşeyle: «Kes artık, arkadaş.» dedi. «Hadi, Bayan, gelin benimle. Size orada iyilik edecekler. Bu sabah sizden önce Lurdorff'la Kornal'ı alıp götürdük hastaneye. Kornal o kadar patırtı yaptı ki, ona deli gömleği giydirmek zorunda kaldık. Onun için, hiç değilse siz biraz daha akla yakın davranın da, aynı şeyi yapmak zorunda kalmayalım.»

Çarşamba sabahı Sharan Inly'yi hastanenin genç ruh hekiminin, odasına götürdüler. Sharan'ı oraya getirmiş olan Başhemşire, konuşma süresince odada kaldı. Ruh hekimi ince yüzlü, dürüst görünüşlü gençten bir adamdı.

— «Sizi tanıdığıma çok memnun oldum, Doktor Inly.» diye söze başladı. «Sizinle elbet daha iyi koşullar altında karşılaşmayı isterdim... Tıp Dergisi'nde çıkan yazılarınızın hemen hepsini okudum.»

— «Teşekkür ederim.»

— «Eminim, kendi durumunuz da sizi ilgilendiriyordur. Şaşılacak kadar ısrarlı bir yanılma olayı... en şaşırtıcı yanı da, yanılanın yalnız bir kişi olmaması; birkaç kişinin aynı yanılgıyı paylaşmaları. İlk kez karşılaşıyorum böyle ilginç bir olayla.» Genç doktor tedirgin tedirgin koltuğunda kıpırdandı. Solgun yüzünde belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. «Derin şok tedavisinin etkilerini çoğu kez hastalarıma açıklarım.» diye ekledi. «Öyle ya, Belter bu tekniği geliştirdiği sırada, siz onunla çalışıyordunuz, değil mi?..»

Sharan korkusunu bastırmaya çalıştı. Elinden geldiğince soğukkanlı görünmeye çabalayarak: «Bizim durumumuzdaki hastalar için biraz aşırı bir tedavi sayılmaz mı bu, Doktor?» dedi. «Bu tedaviden sonra, bellek büsbütün kaybolur, anılar bir daha hiç geri dönmez. Üstelik hastanın zekâsı da belli bir düzeyin üzerine çıkamaz.»

— «Doğrusunu isterseniz, bu tedaviyi uygulamak zorunda oluşumuz beni de üzüyor. Hele sizin gibi dört bilgine. Doktor Lordorff bu sabah türlü çılgınlıklar yaptı, dört yana saldırdı. Bugün öğleden sonra ona şok tedavisini uygulayacağız. Çok yazık elbet... Öylesine kusursuz işleyen bir kafa... Ne yazık ki, yanlış yola sapmış. Bu tedaviden sonra dördünüz de toplum için yararlı kişiler haline geleceksiniz. Düzgün bir hayatınız, belli bir işiniz olacak. Yeniden konuşmayı öğrenmeniz aşağı-yukarı bir ay içinde tamamlanacak.»

— «İzin verirseniz, bir başka ruh hekiminin de düşüncesini almak isterim, Doktor.»

— «A, aldık zaten. En ünlü doktorlara danıştıktan sonra bu karara vardık, Doktor Inly. Tedaviden önce size biraz vakit bırakacağız elbet; gerekli mektupları yazasınız, vasiyetnamenizi hazırlayasınız, ya da malınızı, mülkünüzü yakınlarınız arasında taksim edesiniz diye. Şoktan sonra size yepyeni bir kişilik, başka bir bellek vereceğiz. Adınız, birazcık da yüzünüz değişecek.»

— «Kısacası, öldüreceksiniz bizi, değil mi?»

— «Duygusallığı bırakın, Doktor Inly. Ben de ummuştum ki, bir ruh hekimi, ünlü bir beyin cerrahı olarak hiç değilse siz...»

Sharan zoraki gülümsedi. «Sanırım, her şeyi açıklamanın zamanı geldi, Doktor.» dedi. «Bütün ileri sürdüklerimiz uydurmaydı. Paraya ihtiyacımız olduğu için, birlikte düşünüp taşınıp böyle bir masal uydurduk.»

Genç doktor üzgün üzün başını salladı. «Böyle olmadığını siz de biliyorsunuz, Doktor Inly. Hepinizin aynı yanılgıyı paylaştığınızı kesinlikle biliyoruz yazık ki.»

— «Öyleyse bir şey sorayım size: Paylaşılan bir yanılgı, yanılgı sayılabilir mi, sizce?»

— «Bırakın simdi bunları, Doktor Inly. Olanlardan sonra dördünüz de yaşamayı sevmez olmuşsunuz, dünya size yaşanmaz bir yer gibi görünmeye başlamış. Sonuç olarak, bir kaçış yolu bulmuşsunuz kendinize. İşte, başka bir gezegenden gelenler buluşu böyle doğmuş. Şunu iyi bilin ki, Doktor Inly, evrendeki tek insan soyu bizleriz. Başka her şey hayaldir. Tek gerçek burası, yani Dünya'dır. Onun için de, Dünya ile bağdaşmaya, uzlaşmaya çalışmalıyız. Yoksa, size yaptığımız gibi, zorla bağdaştırırlar bizi...»

— «Aptalın, bencilin, körün birisiniz siz, Doktor!»

Genç adam kızardı. «Öfkelenemeyecek kadar beyenirim sizi, Doktor Inly. Sağlıklı, genç bir kadınsınız. Tedaviden sonra sizi Bard Lane'le evlendirmeyi düşündük. Ama elbet seçme hakkı sizin bu konuda. Sizden sonra bunu Doktor Lane'le de konuşacağım.»

Sharan: «Artık fark etmez.» diye karşılık verdi. «Şoktan sonra ben ben olmaktan çıkacağım nasıl olsa. Ben ölmüş olacağım. Derin şok tekniğini iyi bildiğimi unutuyorsunuz galiba, Doktor. Hastaların ne hale geldiğini,, akıllarını büsbütün yitirdiğini.gözümle gördüm.»

— «Öyleyse Doktor Lane'e razı olduğunuzu söyleyeceğim. Yarın sabah ikinizi tedavi odasına alacağız.»

Sharan kapıya kadar yürüdükten sonra gerisingeri döndü, bir kez daha doktora laf anlatmaya çalıştı. Ama genç doktor gözünü önündeki dosyalardan ayırmadı bile. Başhemşire Sharan’ı odadan çıkmaya zorladı.

Bard Lane, iki yanında iki nöbetçi, koridorda durmuş bekliyordu. Yüzü kurşunî bir renk almıştı. Sharan’a baktı ama, onu tanımamış gibiydi. Sharan da ona tek kelime söylemeden yanından geçip gitti. Sharan Inly bir daha hiç bir zaman Bard Lane’le konuşamayacaktı. İki yabancı olarak karşılaşacaklardı bundan böyle. Ama artık bunun bile önemi kalmamıştı.

— XVIII —

PERŞEMBE sabahı hava pek güzeldi. Sharan Inly hastane yatağında sırt üstü uzanmış, kendisini almaya gelmelerini bekliyordu. Hastane binasının öbür ucunda ise Bard Lane, yatağının kıyısına oturmuş, beyninden kazınacak olan anılarını son bir kez yokluyordu. Connecticut'taki akıl hastanesinin Başhekimi, vaktinde yetişip Walter Howard Path'ın hayatını kurtaramadığı için, hastabakıcıya çatıyordu.

Omaha'dan yirmi kilometre uzaklıktaki bir radar istasyonunda, radarın başındaki teknisyenin kaşları çatıldı. Ekranda yabancı bir görüntü belirmişti. Yaklaşmakta olan aracın hızı düzgündü, güneye doğru yol alıyordu. Gitgide alçalarak yere yaklaşıyordu. Radardaki görevli hemen atılıp alarm düdüğünün düğmesine bastı. Canavar düdükleri çalmaya başladı...

Bir hastabakıcı elektrotlar takılmadan önce hastanın şakaklarına sürülecek olan merhemi hazırlayıp masanın üzerine bıraktı. Bir başka görevli, şok donatımının göstergelerini denetledi. Genç ruh hekimi odasının kapısını kapatıp dışarı çıktı, acele etmeden şok odasına doğru yürümeye başladı...

Güneydoğuda, El Paso yakınındaki kontrol kulesinde, katı yüzlü bir albay bütün avcı uçaklarına beklemelerini emretti. Parmaklarının altında altı düğme duruyordu. Gözünü ekrandan ayırmadan, mikrofonu eline aldı. «Yön değiştirdi.» diye mırıldandı. Bu sözler Washington'daki ufak bir odada bomba gibi patladı. Odanın içi hızla insanla dolmaya başladı. Albay devam etti: «Hız yarıya indi. Şimdi dosdoğru hedefe yönelmiş durumda. Hız hâlâ azalıyor. Bu ya otomatik kontrolla yönetilen insansız bir roket olmalı, ya da içinde insan varsa bile, aracı nasıl yöneteceğini iyi bilmeyen birileri bunlar.»

Albayın başının üzerindeki mikrofondan madensel bir ses duyuldu: «Araç askeri alanlardan birine girecek olursa, hemen yolunu kesin.»

Albayın yanındaki binbaşı: «Kinsonyalılar yaşadı artık.» diye söylendi.

Albay karşılık vermedi. Oğlunu düşünüyordu. Walter Howard Path'ın sesini kulaklarında duyar gibi oldu. Oğlu Beatty I'ın patlaması sırasında ölmüştü. Albayın sert yüzü çelikten bir maske gibiydi şimdi.

— «Araç kuzeye yöneldi. Yükseklik dört yüz elli metre. Hız saatta yedi yüz elli kilometre...»

Mikrofondaki madensel ses: «Durdurun onu, yolunu kesin.» diye buyurdu.

— «Yabancı uçak inme izni istiyor.»

Albay düşünceliydi. Binbaşının küt parmakları uçağı durduracak düğmeye gitti. Albayın gözlerinin önüne kazada kaybettiği oğlu geldi; bir an oğluna duyduğu sevgiyle, yirmi beş yıllık mesleği arasında bocaladı. Sonra kararını vererek, uçağın yolunu kesmeye çabalayan binbaşının çenesine yumruğu yapıştırdı.

Donuk, duygusuz ses yeniden odayı doldurdu: «Peki, yabancı uçağın Muroc'a inmesine izin verin!»

***

Genç ruh hekimi şok odasına doğru yürüyordu ki, kat hemşiresinin masasındaki radyonun sesini duyarak kulak kesildi:

«Sizlere çok önemli bir haber iletmek üzere yayınımıza bir süre ara veriyoruz. Nereden geldiğini bilmediğimiz bir uzay gemisi Muroc'a iniş yapmak üzere. Geminin görünüşü Bard Lane'nin verdiği tanımlamaya tıpatıp uyuyor. Şu anda aldığımız habere göre, uzay gemisi inmek için yaptığı ilk girişimde başarılı olamadı. Bununla ilgili haberler geldikçe, sizlere bildireceğiz. Şimdi gene programımıza devam ediyoruz...»

***

Jord Orlan düş kafeslerinin bulunduğu koridoru aşıp odasına döndü. Alt dudağını öylesine dişlemişti ki, ağzında kan tadı duyuyordu. Odasında tek başına oturup artık inanamadığı bir şeye yeniden inanmaya zorladı kendini. Şimdi başka bir dünyaya inmiş bulunan kocaman uzay gemisi gözlerinin önünde canlanır gibi oldu. Altı uzay gemisinin bulunduğu yerde şimdi yalnız beş gemi vardı.

Az önce düş kafesine girip Dünya'ya ulaşmış, adamının birinin beynine girerek olup bitenleri izlemişti. Raul'la Leesa'nın uzay gemisinden çıktıklarını, bir taşıta bindirilip uzak bir binaya götürüldüklerini görmüştü. Raul yarım yamalak Dünya diliyle hemen dostlarını sormuştu:

— «Doktor Inly ile Doktor Lane'i görmek istiyoruz. Hemen bulmalıyız onları.»

Jord Orlan: «Artık inanacak hiç bir şey kalmadı.» diye düşündü. Birden Yasa'yı hatırladı. Uzay yolculuğu demek, düşlerin sonu geldi demekti. Orlan önündeki uzun, bomboş yılları düşündü. Gözleyiciler için oyunlardan başka hiç bir eğlence kalmayacaktı demek bundan sonra...

Ne yapması gerektiğini biliyordu. En alt kata inip ağır bir alet buldu. Sonra düş aygıtlarının bulunduğu koridora yollandı. İşini bitirdiğinde, elleri yer yer kabarmış, derileri yüzülmüştü.

Orlan aşağıya, ötekilerin yanına indi. Onlara düşlerin artık sona ermiş olduğunu bildirdi.

— XIX —

SHARAN Bard Lane'nin yanında duruyordu. Cam duvardan içeriye bakıyorlardı ikisi de. Raul'la Leesa cam duvarın ötesinde, bir masanın başında oturuyorlardı. Bütün kameralar onlara dönüktü. Sharan'la Bard'ın yardımıyle, Dünyalılar gibi giyinmişlerdi.

Sharan, bıkkın bir tavırla: «Bu daha ne kadar sürecek dersin?» diye sordu.

— «Başka bir gezegenden gelen ilk iki insan oldukları sürece sürecek besbelli. Bu gibi şeyler hiç eskimez, hep ilgi çeker.»

Sharan, cam duvarın ötesinde oturan Leesa'ya bakarak: «Ne sabırlı kız, değil mi?» dedi.

— «Bunu bana kendi de açıkladı. Daha önce yaptıklarının cezasını böylelikle ödemeye çalıştığını söylüyor.»

Sharan, muzip muzip gülerek: «Aklıma ne geldi, biliyor musun, Bard?» diye takıldı. «Hani ondan sana ilk söz ettiğim gün, onu kel kafalı, sıpsıska bir şey diye tanımlamıştın, hatırlıyor musun?»

Bard Lane cam duvarın öte yanındaki ince-uzun, zarif, kapkara saçlı güzel kıza baktı. Leesa onunla göz göze gelince, hafiften gülümsedi.

Bard: «Leesa kendi dünyasında çok çirkin sayıldığını söyledi bana, biliyor musun?» dedi. «Üstelik ötekilere göre çok da iri-yarıymış. Burada ise zayıf bile sayılır. Hele senin Raul'un, kalabalığın içine düşse, kaybolur valla'!»

— «Hadi canım, sen de!»

Bard sırıttı. İçerideki konuşmalara kulak verdiler. Program sona ermek üzereydi. Spiker: «Demek, buraya geldiğinizden beri Gözleyiciler'den hiç ses-seda çıkmadı, öyle mi, Bay Kinson?» diyordu.

Raul'un kaşları çatıldı. «Öyle. Ama anlayamıyorum bunu. Neden düş yoluyle benimle ilişki kurmadılar, bilemiyorum. Bu onlar için o kadar kolay ki.»

— «İşin tuhafı, istatistikler de bunu doğruluyor âdeta. Siz buraya geldiğinizden beri, yani aşağı yukarı bir aydır, nedensiz çılgınlıklar, cinayetler azalmış bulunuyor.»

Leesa ile Raul birbirlerine baktılar, kendi dillerinde bir şeyler konuştular.

Sonra Leesa: «Öyleyse, bu onların en sonunda gerçeği anladıklarını gösterir.» dedi. «Ya da düş aygıtlarını kullanmıyor olmalılar artık. Hangisi, bilemeyiz elbet. Bunu ancak, birimiz oraya dönersek anlayabiliriz, sanırım.»

— «Geri dönmeyi ister miydiniz?»

Leesa başını ağır ağır, döndürüp Bard'a baktı. Gözlerine bir tatlılık yayıldı. «Doktor Lane'siz hiç bir yere gitmek niyetinde değilim, efendim.» diye karşılık verdi.

Sharan Bard'a takıldı: «Vay canına! Amma da kızardın, Bard!»

— «Şşşt!»

— «Ya siz, Bay Kinson? Fırsat bulursanız gene gezegeninize dönmek ister miydiniz?»

— «Bu konuda karımla, ayrıca Doktor Lane'le de uzun uzun konuştuk. Biliyorsunuz, sizin geleneklerinize göre, ben Doktor Inly ile, kız kardeşim de Doktor Lane'le evlenmiş bulunuyoruz. Aramızda konuşup ileride uygulanabilecek bir tasarı kurduk. Atalarımın kurduğu tasarıya benzer bir tasarı bu da. Onların amacı da Dünya'yı, Ormazd'ı, Marith'i -bu üç kardeş gezegeni- birleştirmekti. Bana sorarsanız, kendi gezegenime dönmekten çok, Ormazd'a gitmeyi isterim. Oradakiler birbirlerinin beynini okumayı biliyorlar, telepati yoluyle anlaşmanın sırrına ermişler. Bu sayede de barış içinde yaşıyorlar. Dileğim oraya gidip bu sırrı öğrenmek, sonra dönüp dünyaya da öğretmektir. Bu amaçla Doktor Lane'le birlikte yeni bir uzay gemisi tasarısı hazırlamaya giriştik bile.» Durdu, dönüp Sharan'ın gözlerinin içine baktı. «Bu yeni uzay gemisinin adı «Barış Yolu» olacak!» diye ekledi.

— SON —